

การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

ปริญญานิพนธ์

ของ

กัญณภัทร นิธิศรารากุล

๒-๕ ๒๒. ๒๕๕๐

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

มีนาคม ๒๕๕๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๖๕๖๖

การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ

ของ

กัญณภัทร นิธิศรารากุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

มีนาคม 2550

กัญณภัทร นิธิศรภากุล. (2550), การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอน
แบบเดิม. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.
เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) แขวงคลองเตย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2549 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) กลุ่ม
ทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอน
แบบเดิม โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อความ ตามอรรถ
ลักษณะของภาษา (Genre) ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) เรื่อง My Day at the
Beach และเนื้อความชนิดเรื่องเล่าหรือแบบบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) เรื่อง The Fox
and The Stork ในการทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group
Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความสามารถทาง
พหุปัญญาและแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้
t-test Independent Sample

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถ
ด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการ
เคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้าน
ความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA II STUDENTS' MULTIPLE INTELLIGENCES
ABILITIES THROUGH INSTRUCTION BASED ON CONCENTRATED LANGUAGE
ENCOUNTER APPROACH (MODEL II) AND THE TRADITIONAL APPROACH

AN ABSTRACT

BY

KANNAPHAT NITHITWARAPHAKUN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
March 2007

Kannaphat Nithitwaraphakun. (2007). *A Comparison of Mathayom Suksa II Students'*

Multiple Intelligences Abilities Through Instruction Based on Concentrated Language Encounter Approach (Model II) and Traditional Approach. Master Thesis, M.Ed. (Secondary Education) Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc.Prof.Dr.Saowalak Rattanaich, Assoc. Prof. Nipa Sripairot.

The purpose of this research was to compare Mathayom Suksa II students' Multiple Intelligences Abilities through instruction based on Concentrated Language Encounters (Model II) and Traditional Approach.

The samples were 60 Mathayom Suksa II students at the Secondary Demonstration School of Srinakharinwirot University, during the second semester of the 2006 academic year. They were randomly assigned into the experimental and control groups. Concentrated Language Encounter Approach (Model II) was taught in the experimental group ; whereas an instruction based on the traditional approach was taught in the control group. It took each group twenty 50 minutes teaching periods. The research design of the study was the randomized control group pretest – posttest. The instruments of the study were the Multiple Intelligences Abilities tests and the Multiple Intelligences Observing form. The data was statistically analyzed by t-test for Independent Samples.

The results of the research indicated that the Multiple Intelligences Abilities of the experimental group were significantly different than those of the control group at the .05 level in all aspects. The Multiple Intelligences Abilities of the experimental and control groups, between the pretest and the posttest, were significantly different at the .05 level in all aspects.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

ของ

กัญณภัทร นิธิศรวรภากุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

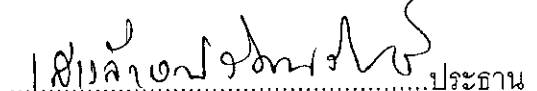

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

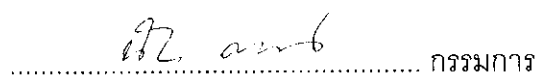
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 7 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

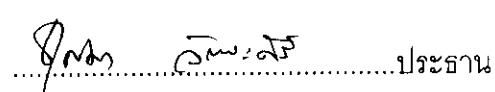

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

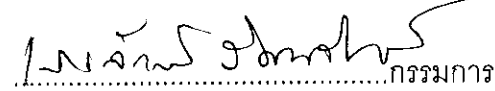

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

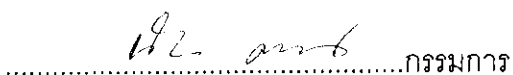
คณะกรรมการสอบปากเปล่า

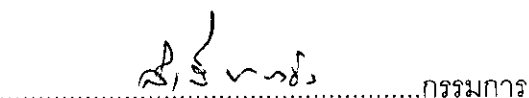
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชุตินา วัฒนศิริ)

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

(รองศาสตราจารย์ ดร. ลำลี ทองธิว)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์
รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้เสียสละเวลาอันมี
ค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ
โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ รองศาสตราจารย์ นิภา
ศรีไพโรจน์ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุตินา วัฒนศิริ รองศาสตราจารย์ ดร. สำลี ทองธิว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง รองศาสตราจารย์ ดร. เยวพา เดชะคุปต์ รองศาสตราจารย์
อัจฉรา สุขารมณ์ ดร. ดวงเดือน แซ่ตั้ง อาจารย์สุจิตตรา สิงหนการ อาจารย์กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม
อาจารย์พรรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา และอาจารย์เอนก หิรัญสถิตย์ ที่ได้กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ในการวิจัยตลอดจนให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อ
ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ และคณาจารย์หมวดภาษาต่างประเทศของ
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ได้กรุณาช่วยเหลือแนะนำ
และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาของการทดลองหาคุณภาพเครื่องมือและดำเนินการวิจัย

ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการหาคุณภาพเครื่องมือและ
การดำเนินการทดลองในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของบิดา (ผู้ล่วงลับไปแล้ว) และมารดา ผู้เลี้ยงดูให้การศึกษาด้วย
ความเอื้ออาทรห่วงใย เป็นทั้งกำลังใจ กำลังกาย ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจนสำเร็จการศึกษาใน
ครั้งนี้ รวมทั้งญาติพี่น้อง สมาชิกในครอบครัวทุก ๆ คน ทั้งพี่ ๆ เพื่อน ๆ เอกการมัธยมศึกษา ที่ให้ความ
ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดา
มารดา ครู อาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้วางรากฐานการศึกษาและประสิทธิ์ประสาทวิชา
ความรู้ให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จตราบนานเท่านานนี้

กัญณภัทร นิธิศวราภากุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3	
ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ.....	17
แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน.....	17
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ.....	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางพหุปัญญา.....	35
ทฤษฎีพหุปัญญา.....	35
ลักษณะบุคคลที่มีความสามารถทางพหุปัญญา.....	38
หลักการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญา.....	41
แนวทางการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญา.....	47
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางพหุปัญญา.....	46
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) ความเป็นมาและความหมาย.....	51
หลักการและแนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	52
แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	54
รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	67
ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	74
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	89
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม.....	92
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	95
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	95
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	96
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	110
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	111
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	117
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	117
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	117
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	118
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	123
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	123
สรุปผลการวิจัย.....	127
อภิปรายผล.....	128
ข้อเสนอแนะ.....	140

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	142
ภาคผนวก.....	154
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	214
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	216

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง.....	13
	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 – 3)	
2	สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ.....	73
3	แสดงตัวอย่างคำถามในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะแต่ละชนิด.....	78
4	ขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ (Genre Steps) แต่ละชนิด.....	79
5	เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน.....	101
6	เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ.....	104
7	แบบแผนการทดลอง.....	110
8	ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน.....	119
	ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง	
9	ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญา 8 ด้าน.....	120
	ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง	
10	ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน.....	121
	ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	
11	ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน.....	122
	ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	
12	ค่าความง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ.....	155
	ความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	
13	ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบความสามารถทาง.....	156
	พหุปัญญาด้านภาษา การอ่านภาษาอังกฤษ	
14	ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบความสามารถทาง.....	157
	พหุปัญญาด้านตรรกะ	
15	คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูด	158
	ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	
16	คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูด	159
	ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	

บัญชีตาราง

ตาราง (ต่อ)	หน้า
17 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การอ่าน.....	160
ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	
18 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การอ่าน.....	161
ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	
19 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา.....	162
การเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	
20 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา.....	163
การเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	
21 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ของกลุ่มทดลอง.....	164
ก่อนและหลังการทดลอง	
22 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ของกลุ่มควบคุม.....	165
ก่อนและหลังการทดลอง	

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 ความสัมพันธ์ของทักษะทั้ง 3 ทักษะ.....	26
3 กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	55
4 การพัฒนาทักษะการสื่อสาร.....	56
5 การเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนในโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค.....	65
6 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1.....	70
7 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2.....	71
8 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3.....	72
9 กระบวนการใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภายใต้สังคมยุคโลกาภิวัตน์ อันเป็นยุคอิเล็กทรอนิกส์และใยแก้วนำแสงที่วิทยาการเจริญ รุดหน้า ความรู้ และสรรพวิทยาการเดินทางไปถึงที่ต่าง ๆ ด้วยความรวดเร็ว ข้อมูลและสาระความรู้ ต่าง ๆ เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ผู้เรียนทุกวัยจึงต้องมีโอกาสเรียนรู้จากแหล่งความรู้ที่มี อยู่รอบตัว ทั้งจากครูคน ครูเครื่อง และครูธรรมชาติ ผู้เรียนในยุคโลกาภิวัตน์จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา คือ ต้องรู้และใช้ภาษาแม่ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และใช้ ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารกับสากลได้ด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(สกศ). 2543 : 21) ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจาก ภาษาอังกฤษเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดวิทยาการความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ไปเกือบทั่วโลก ตลอดจนเป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ต่อสังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ย่อมมีประโยชน์อันทรงคุณค่า ต่อการศึกษาเพื่อพัฒนาตน พัฒนาชาติ และสามารถจะติดต่อสื่อสาร เข้าใจความคิด ทัศนคติ และ วัฒนธรรมของนานาประเทศ อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดความรู้และวัฒนธรรมไปสู่สังคมโลกได้ อีกทั้ง การเรียนภาษาต่างประเทศ ไม่ได้เรียนเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน ชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา และในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึก ทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอน ต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษา จึงควรจัด กิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียน ภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner – Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544)

เมื่อพิจารณาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่างของตัวผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญที่สุด ต้องเน้นประโยชน์สูงสุดที่จะเกิดกับผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งสร้างบรรยากาศที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต โดยใช้สื่อที่หลากหลายในลักษณะองค์รวมที่เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้และความสนใจ ของผู้เรียนคำนึงถึงการใช้สมองทุกส่วน (whole brain approach) ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้ ตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2543 : 3-4) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎี

พหุปัญญา (Multiple Intelligences Theory) ที่มุ่งส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนในทุกด้าน โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันให้มีความสามารถหรือสติปัญญาในการผสมผสานการใช้สติปัญญาด้านต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งทฤษฎีพหุปัญญาตามแนวคิดของการ์เดนเนอร์ (Gardner) เชื่อว่า แต่ละคนมีความสามารถหรือสติปัญญาอย่างน้อย 8 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา ด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ด้านความเข้าใจตนเอง และด้านความเข้าใจในธรรมชาติ อีกทั้งยังเชื่อว่าในตัวบุคคลจะมีความสามารถหรือสติปัญญาด้านต่าง ๆ ในระดับหนึ่งแต่ละด้านไม่เท่ากัน และมีการผสมผสานความสามารถต่าง ๆ เหล่านี้ในตัวเองที่แตกต่างกัน (ชนิดดา ต้นไพบูลย์. 2545 : 2-3 ; อ้างอิงจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 135) ดังที่บรูเนอร์ (Bruner. 1966 : 38) ได้กล่าวว่า การพัฒนาการด้านสติปัญญาจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อมและการจัดประสบการณ์จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมและสำคัญต่อการพัฒนาการทางสติปัญญา

จากรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์นักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากทุกเขตพื้นที่การศึกษา ปีการศึกษา 2547 จำนวนทั้งสิ้น 170,781 คน พบว่านักเรียนสอบได้คะแนนเฉลี่ย 12.91 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 49.97 ยังต้องปรับปรุง 45.16 และอยู่ในระดับดีเพียงร้อยละ 4.87 เท่านั้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(สพฐ.). 2547: ออนไลน์) นอกจากนี้ องค์การความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือ OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) ได้ทำการศึกษาในประเทศนอกกลุ่มสมาชิก OECD ภายใต้ชื่อโครงการ Program for International Student Assessment หรือ PISA พบว่า นักเรียนไทยมีทักษะด้านค้นหาสาระจากข้อความที่อ่านค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับทักษะในด้านการตีความ และการวิเคราะห์ ประเมินข้อความ และเมื่อเทียบกับประเทศสมาชิก OECD พบว่านักเรียนไทยยังค่อนข้างห่างไกลจากมาตรฐานของ OECD นอกจากจะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ย OECD แล้วยังมีลำดับอยู่ค่อนข้างท้าย (ลำดับที่ 32 จาก 39 ประเทศ) มีประเทศ OECD เพียงประเทศเดียว คือเม็กซิโก ที่นักเรียนมีผลการอ่านต่ำกว่าประเทศไทย (โครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ OECD/ PISA. 2548 : ออนไลน์)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันนั้นยังมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ โดยเฉพาะนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมไปถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีได้คำนึงถึงระดับสติปัญญาของผู้เรียน และตัวผู้เรียนแต่ละคนมีระดับความรู้ความสามารถทางภาษา บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมมิได้เอื้อต่อการเรียนรู้ อีกทั้งยังขาดอิสระให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถของตนออกมา

อย่างเต็มศักยภาพ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการสอนที่จะสามารถแก้ปัญหาทางด้านทักษะทั้ง 4 ด้าน และจะสามารถบูรณาการทางสติปัญญาด้านต่าง ๆ ผสมผสานเข้าด้วยกันเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกด้านความสามารถทางพหุปัญญาและพัฒนาสติปัญญาหลาย ๆ ด้านนั้น คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งเป็นการสอนที่ได้รับการพัฒนาโดยนักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลาย ๆ ท่าน เช่น ไบรอัน เกรย์ ริชาร์ด วอร์คเกอร์ เนีย คอร์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531: 19; 2540: 121-122) ซึ่งการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยตนเอง ครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือเสริมแรงด้วยการให้กำลังใจ จัดเตรียมรูปแบบและสร้างสถานการณ์ทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาได้ด้วยตัวเอง นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียนอย่างต่อเนื่อง เป็นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาการเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดถือการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ลำดับกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านก่อนทักษะอื่น ๆ มีกระบวนการสอนที่เอื้อต่อความเข้าใจในการอ่าน ขั้นตอนต่าง ๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระและเป็นธรรมชาติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา รักการอ่าน กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดขึ้นมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถทางสติปัญญาในด้านต่าง ๆ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 23 (4) เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้แบบรอบด้านเป็นหลัก ไม่ใช่เรียนรู้เฉพาะด้านเท่านั้น มาตรา 24 (3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 11-13) นำมาซึ่งลักษณะผู้เรียนที่พึงประสงค์ คือ ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และคนมีความสุข

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย ตลอดจนสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เพื่อศึกษาถึงความสามารถทาง

พหุปัญญาตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนแก้ไขและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพิจารณาเลือกเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลทางภาษา โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาพหุปัญญา เสริมสร้างให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 6 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียน 290 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ด้วยการจับสลากมา 2

ห้องเรียน ในจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 6 ห้องเรียน แล้วนำมาจับสลากอีกครั้งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เพื่อให้ได้รับการสอนที่ต่างกัน คือ

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีจำนวนนักเรียน 30 คน

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม มีจำนวนนักเรียน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ การสอน แบ่งเป็นดังนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

1.2 การสอนแบบเดิม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสามารถทางพหุปัญญา 8 ด้าน ดังนี้

2.2.1 ความสามารถด้านภาษา

2.2.2 ความสามารถด้านตรรกะ

2.2.3 ความสามารถด้านดนตรี

2.2.4 ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

2.2.5 ความสามารถด้านมิติ

2.2.6 ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

2.2.7 ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง

2.2.8 ความสามารถด้านธรรมชาติ

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 2 ชนิดคือ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) โดยพิจารณาคัดเลือกเนื้อหามาจาก หนังสือ วารสาร สิ่งตีพิมพ์ และตำราเรียน

ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับหนังสือแบบเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ซึ่งทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psychology) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองโดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดย การฟัง พูด อ่าน เขียน ของผู้เรียนได้อย่างอิสระและถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีและมีความสามารถพัฒนาพหุปัญญาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา ตามแนวของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย โดยมีขั้นตอนการสอน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 23-27) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนและครูอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน/ทำไดอะแกรมสรุปความ

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม เขียนเรื่องของผู้เรียนในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรดลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา เช่น ให้ผู้เรียนเขียนเรื่องจากภาพ เล่นเกมล่าคำผิดจากเรื่องที่เขียนโดยเพิ่มเกมและกิจกรรมต่าง ๆ ให้มากและหลากหลายขึ้น

2. การสอนแบบเดิม หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล โดยมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยครูบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด ๆ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ ซ้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 4 สอนอ่าน

โดยครูให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยครูให้ผู้เรียนฝึกทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และให้ท่องคำศัพท์

3. ความสามารถทางพหุปัญญา หมายถึง ช่วงเวลาที่นักเรียนสามารถแสดง ความคิด ความรู้สึก ความพอใจ การเคลื่อนไหวทางกายใน แต่ละด้านตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Gardner : 1997) ทั้งหมด 8 ด้าน ที่ได้มาจากแบบวัดความสามารถทางพหุปัญญา ใน งานวิจัยนี้ศึกษาในส่วนที่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้หมายถึงความสามารถทางพหุปัญญา 8 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.1 ความสามารถด้านภาษา หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด เพื่อทดสอบการพูดโดยครูป้อนคำถามและให้นักเรียนตอบเป็นรายบุคคล แบบทดสอบฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่านเป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก และแบบทดสอบฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการเขียนเป็นแบบทดสอบการเขียนตอบแบบอัตนัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 ความสามารถด้านตรรกะ หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาความโดยอาศัยหลักการและเหตุผลและประสบการณ์ในการวิเคราะห์พิจารณาประเมินค่าความสัมพันธ์ของ

สถานการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ที่กำหนดให้เพื่อหาข้อสรุป วัดด้วยแบบทดสอบชุดความสามารถในการใช้เหตุผล เป็นข้อสอบแบบปรนัย 5 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ แบบทดสอบอุปมาอุปไมย จำนวน 10 ข้อ และ แบบทดสอบสรุปความ จำนวน 10 ข้อ ที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนด้านการใช้เหตุผล ของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539 : 186-231)

3.3 ความสามารถด้านดนตรี หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อจังหวะดนตรี และเสียงเพลง โดยแสดงอาการ ดังนี้ เต้น ประบมือ ร้องเพลง/ฮัมเพลง ส่งเสียงแสดงความพอใจ และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมที่มีดนตรีประกอบ

3.4 ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษากาย (Body Language) แสดงความรู้สึกลักษณะทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ ดังนี้ ประบมือ เต้นรำ ยิ้ม หัวเราะ ลุกขึ้นยืน หว้เราะ สายศรีษะ พยักหน้าตอบรับ ยิ้มรับ

3.5 ความสามารถด้านมิติ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการจินตนาการ ใช้ความคิดอย่างอิสระทำงานด้วยสีหรือสีกับภาพ โดยแสดงออกมาด้วยพฤติกรรมดังนี้ อาสาร่วมทำกิจกรรมเมื่อมีการวาดภาพประกอบเรื่อง วาดภาพประกอบเรื่องของตนเอง ใช้สีประกอบการวาดภาพร่วมแสดงความคิดในกิจกรรมที่ใช้ Mapping หรือ กิจกรรมวาดภาพประกอบ

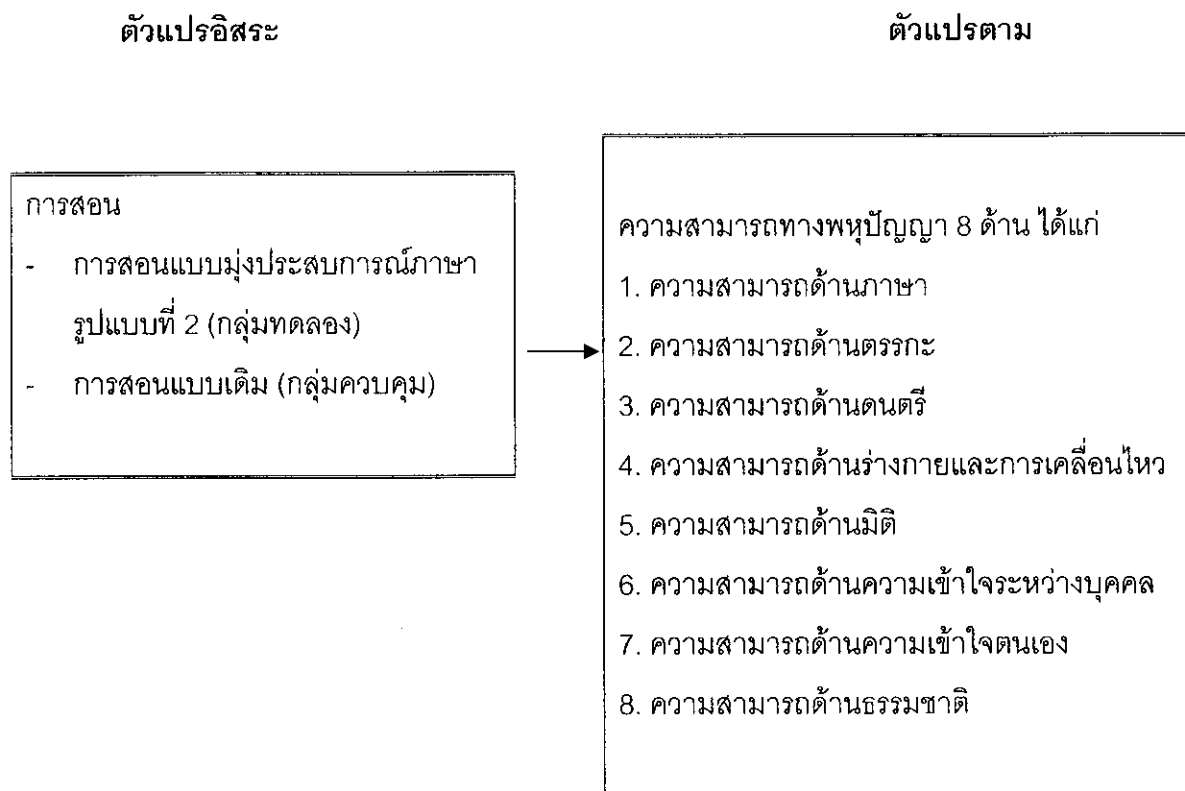
3.6 ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนอย่างสงบ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีความสุข และกล่าววาทะสุภาพต่อผู้อื่น

3.7 ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้จนสำเร็จ มีความกล้าแสดงออกในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมั่นใจ มีสมาธิ และสามารถทำงานของตนอย่างสงบ

3.8 ความสามารถด้านธรรมชาติ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ รู้จักใช้/บำรุงรักษา/ปฏิบัติตนต่อสิ่งแวดล้อมรอบกายอย่างมีคุณค่าและเหมาะสมแก่กาลเทศะ โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรม ดังนี้ แสดงความคิด/ความรู้ เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เป็นธรรมชาติมาประกอบในการสร้างสรรค์ผลงาน รักษาความสะอาดของห้องเรียน และรู้จักระมัดระวังในการใช้วัสดุ/อุปกรณ์ไม่ให้เกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่น

ความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 6 ด้าน (ในข้อ 3.3 – 3.8) วัดด้วยแบบสังเกตพฤติกรรม ความสามารถทางพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านดนตรีแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติแตกต่างกัน

ความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวแตกต่างกัน

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติแตกต่างกัน

7. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลแตกต่างกัน

8. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองแตกต่างกัน

9. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. สารและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางพหุปัญญา
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

1. สารและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.1 วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและ พัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency – Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1. ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1 – 3)	ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4 – 6)	ระดับต้น (Beginner Level)
3. ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 – 3)	ระดับกำลังพัฒนา (Development Level)
4. ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4 – 6)	ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

1.2 คุณภาพของผู้เรียน ช่วงชั้นที่ 3

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระ

การเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ในช่วงชั้นที่ 3 (ชั้น ม.1 – 3) เป็นดังนี้

1. ผู้เรียนเข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกรักใคร่ และความดีรอบขอบ โดยใช้น้ำเสียง ท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

3.1 สาระ มาตรฐาน การเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 – 3)

ตาราง 1 แสดงสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 – 3)

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 3

สาระที่	มาตรฐาน	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร	ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟัง และการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่อ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ	1. เข้าใจภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งเข้าใจ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พบในสื่อจริง 2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน 3. เข้าใจและตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non-text Information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำของตนเอง 4. เข้าใจ ตีความ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูล และข่าวสาร จากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์
	ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต	1. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่องโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา 2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการของตน เสนอความช่วยเหลือและบริการแก่ผู้อื่น และวางแผนในการเรียน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา 3. ใช้ภาษาเพื่อขอ และให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของตนเอง ใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะในการวางแผนการเรียน 4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคตโดยใช้ประโยชน์จากสื่อ

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 3		
สาระที่	มาตรฐาน	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
		การเรียนรู้ทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ
	ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสาร ข้อมูล ความคิดรวบยอดและความ คิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่าง สร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรีย์ภาพ	1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราวสั้น ๆ หรือกิจวัตร ประจำวัน ประสบการณ์และเหตุการณ์ทั่วไป 2. นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ 3. นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ใน ท้องถิ่นและสังคมได้อย่างสร้างสรรค์ 4. นำเสนอบทเพลง บทกวี บทละครสั้น เหตุการณ์ หรือข้อมูลจากสื่อประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจ ด้วยความสนุกสนาน
2. ภาษาและ วัฒนธรรม	ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	1. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารได้เหมาะสม กับระดับบุคคลและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 2. รู้ที่มาและเหตุผลของงานประเพณี วันสำคัญ ของชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
	ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและ ความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษากับภาษาและวัฒนธรรม ไทยและนำมาใช้ได้อย่างมี วิจารณญาณ	1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับ ภาษาไทยในเรื่องคำ วลี สำนวน ประโยค และ ข้อความและนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มี อิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำไปใช้ได้อย่าง เหมาะสม 3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษ ในการ แสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ 4. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมตามความสนใจ 5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่ เรียบและนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 3		
สาระที่	มาตรฐาน	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
		และวัฒนธรรมมาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม
3. ภาษากับ ความสัมพันธ์กับ กลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่น	ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศใน การเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่นและเป็น พื้นฐานในการพัฒนาและเปิด โลกทัศน์ของตน	1. เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาสาระภาษาอังกฤษที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ จาก แหล่งข้อมูลที่หลากหลาย 2. ใช้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ด้วยวิธีการที่ หลากหลาย
4. ภาษากับ ความสัมพันธ์กับ ชุมชนและโลก	ต 4.1 สามารถใช้ ภาษาต่างประเทศตาม สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม	1. ใช้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายใน สถานศึกษาและชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบที่ หลากหลาย 2. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ กับ บุคคลภายในสถานศึกษาและชุมชน
	ต 4.2 สามารถใช้ ภาษาต่างประเทศเป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบ อาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม	1. ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการทำงาน และ สมัครงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์ จริง 2. ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น อย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น แสดงความคิดเห็นของ ตนเองอย่างเหมาะสม 3. ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสาร การ จัดการด้านการเรียน 4. ใช้ภาษาอังกฤษเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของชุมชนท้องถิ่นในการส่งเสริมหรือสร้าง ความร่วมมือในสังคม

4. การวัดและประเมินผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 7-11) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการประเมินผลที่พึงพิจารณา คือ การประเมินผลควรมีลักษณะเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวม ผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอน และความสำเร็จของผู้เรียนตามเป้าหมายหลักสูตร บ่งบอกถึงความสามารถในการนำความรู้และทักษะไปใช้ในชีวิตจริงได้ ทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถที่หลากหลาย ไม่แยกเด็ดขาดจากการเรียนการสอน เป็นการให้ข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้จักตนเองและมองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น โดยเน้นความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูล ตรวจสอบและทบทวนซึ่งกันและกัน เน้นที่การวัดกระบวนการ (Process) เท่า ๆ กับการวัดผลผลิต (Product) ของกระบวนการ

จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลง การประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงเน้นไปที่การวัดและการประเมินผล ที่จะนำไปสู่การชี้ให้เห็นสภาพที่แท้จริงของผู้เรียนและสภาพจริงของการเรียนการสอนจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก (Student Performance) สะท้อนให้เห็นความสามารถอย่างหลากหลายในการพัฒนาคนที่ชัดเจนสอดคล้องกับสมรรถภาพที่มีในตนเอง และจากการลงมือปฏิบัติจริง

ลักษณะภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริง คือ เป็นข้อความสมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ ไม่ควรแยกใช้ภาษาออกจากสถานการณ์และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร

จะเห็นได้ว่าสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งประกอบด้วย 4 สาระ 8 มาตรฐานการเรียนรู้ และ 27 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมีเป้าหมายเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน และผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อสร้างเยาวชนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพ พร้อมทั้งจะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในโลกต่อไป

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 73-74) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ว่า แนวโน้มการสอนภาษาในปัจจุบัน ผู้สอนไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนพัฒนาการฟังก่อนทักษะอื่น ๆ เสมอไป เราอาจเริ่มการพัฒนาทักษะอื่นที่สำคัญ เช่น ทักษะการอ่านก่อนได้เพียงแต่ต้องคำนึงว่า ในการพัฒนาทักษะภาษาแต่ละอย่างนั้น ผู้สอนจะเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนให้พัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ ในลักษณะบูรณาการต่อไปได้อย่างไรและจะครบวงจรในลักษณะทักษะสัมพันธ์ทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้หรือไม่ และรูปแบบของการสอนจะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด การทดลองการสอนในรูปแบบที่ต้องการจะช่วยให้ทราบผลของการสอนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี และจะเป็นคำตอบแก่ผู้สอนที่ดีที่สุดว่า รูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้นั้นมีผลดีต่อผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้ตามเป้าหมายหรือไม่เพียงใด

นอกจากนี้ สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 3) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ว่า แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ การฝึกกระสวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการใช้ภาษาในการสื่อความหมายสถานการณ์ที่เป็นจริงมีความถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 49) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาในปัจจุบัน จะยึดหลักการในลักษณะบูรณาการของแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของการสอนภาษาเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนสอนจะต้องใช้หลักการพัฒนาทักษะภาษาทั้งสี่ในลักษณะบูรณาการ และตามที่ ริเวอร์ส (Rivers.1970 : 11) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติและหน้าที่ของภาษา การนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริงเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น และจะต้องพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 1 – 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษามักจะพูดถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเมื่อก้าวถึงทักษะเหล่านี้มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ สิ่งที่ควรตระหนักในการเรียนการสอนภาษา คือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมายมากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การ

อ่าน และการเขียนประโยคได้เท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่าตนจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร จึงควรมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและข้อสำคัญคือ การใช้ภาษานั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น

มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59 – 66) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่า มีหลักสำคัญ 5 ประการ คือ

1. ต้องทราบว่าเรากำลังสอนอะไร กล่าวคือ การเรียนการสอนที่ผ่านมามักขาดจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้น ในการสอนภาษานักเรียนจะต้องตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้

2. สอนเนื้อหาโดยรวมจะดีกว่าการสอนโดยแยกส่วนย่อย การแยกสอนเป็นส่วนย่อย ๆ นั้นมิได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกให้มีส่วนร่วมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยคขึ้นไป และเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. กระบวนการสอนมีความสำคัญต่อการสอนรูปแบบทางภาษา เป้าหมายในการสอนภาษา คือการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ

ประการที่ 1 ความสามารถในการเติมข้อมูลทางภาษาให้สมบูรณ์ ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารเพื่อปิดช่องว่างของข้อมูลนั้น

ประการที่ 2 ควรมีทางเลือกที่ดี ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษา และข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน

4. การเรียนรู้ที่ดี ต้องลงมือปฏิบัติ การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษานั้นจะต้องให้เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

5. ความผิดพลาดภาษาอาจไม่ใช่ความผิดที่แท้จริงในการสอนภาษา ครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่นักเรียนกระทำโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียงและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ทั้งนี้จะทำให้เกิดบรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริงและนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการใช้ภาษาของตน

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 71) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่ากิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task-Oriented Activities) ไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ (Whole-Task Practice) ในการฝึกและการใช้ภาษานั้น ถ้านักเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแยกออกจากกัน (Part – Skills) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total – Skills) ไม่แบ่งมาฝึกทักษะเดี่ยว ๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติหลาย ๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้น ถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษาก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น

3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน และเป็นไปตามธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การที่ครูจะสอนให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คือ ต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นอย่างจริง

4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาคือการเปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

ส่วน ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2522 : 49) กล่าวว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบของประสบการณ์ 4 ประการผสมผสานกัน องค์ประกอบทั้ง 4 มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสาร โดยเน้นการสอนภาษาให้เป็นสื่อสำหรับการสื่อสาร ด้วยการฝึกทักษะในการสื่อสารในกิจกรรมการเรียนภาษา เช่น ทักษะในการฟังให้เข้าใจตรงตามที่ต้องการจะสื่อสาร และทักษะการพูดให้ตรงกับความต้องการที่จะสื่อสาร ตลอดจนการเรียนรู้มารยาทในการสื่อสารพร้อม ๆ กันไปด้วย

2. ความคิด โดยเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น การสอนให้ใช้ประโยคที่มีโครงสร้าง แบบ if.....then.....จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกหัดใช้ภาษาเป็นสื่อให้คิดแบบมีเหตุผลในเชิงสมมติฐาน เป็นต้น

3. วัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นควบคู่กันไป

4. หลักภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนตระหนักว่า ภาษาต่าง ๆ มีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีในการผูกประโยค แต่ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาก็มีเสรีภาพที่จะใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของกฎเกณฑ์นี้

ละเอียด จุฑานันท์ (2543 : 110) กล่าวถึงการสอนภาษาในปัจจุบันว่า ควรจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปในด้านการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนโดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ ซึ่งแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ตามคำจำกัดความที่ บราวน์ (ละเอียด จุฑานันท์. 2543 : 111 ; อ้างอิงมาจาก : Brown, 1993) ได้เสนอไว้ มีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

1. เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่ องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2. เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลักแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3. ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสารมีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4. ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องให้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

จากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่า ควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้างการออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง

ดังนั้น แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงสามารถสรุปได้ว่าต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถและมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างแท้จริง และต้องมุ่งให้เกิดคุณค่าต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดย

พิจารณาเกี่ยวกับ อายุ เพศ วัยและระดับความสามารถของผู้เรียน สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ใช้เทคนิคการสอนที่มีความหลากหลาย เป็นการสอนที่มีลักษณะบูรณาการกันอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้มีการพัฒนามาเป็นลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนแบบบูรณาการเป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีความสามารถในการพัฒนาภาษาในทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นความหมายโดยรวมของเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจองค์ประกอบย่อยของภาษาอัน ได้แก่ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ตัวสะกด ฯลฯ และการเน้นการฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้นจะต้องคำนึงถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาตามความต้องการตนในการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ผู้เรียนย่อมจะได้รับประสบการณ์ตรงและใช้ภาษาได้อย่างมีความหมายและมีประสิทธิภาพได้มากขึ้นนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้ให้แนวคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ดังนี้

ไฮเมส (Hymes.1972 : 281) เสนอความเห็นวาทฤษฎีทางภาษาศาสตร์จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการสื่อสารและวัฒนธรรมเพราะว่าภาษาเป็นตัวที่ช่วยในการสื่อสารจะมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาได้โดยคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. การใช้ภาษานั้นเป็นไปอย่างถูกต้องตามกาลและเทศะหรือไม่ เช่น เป็นทางการหรือไม่ เป็นทางการ
2. การใช้ภาษานั้นช่วยให้การแสดงความหมายเป็นที่เข้าใจได้อย่างชัดเจนหรือไม่เพียงใด
3. การใช้ภาษานั้นสอดคล้องกับบริบทภาษาที่ใช้อย่างเหมาะสมและประสบความสำเร็จเพียงใด
4. การใช้ภาษานั้นสามารถสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้จริงเพียงใด เพื่อการนำไปใช้และเกี่ยวข้องกับสิ่งใดได้บ้าง

ฮัลลiday (Halliday. 1970 : 145) กล่าวถึงการใช้ภาษาว่า “ ภาษาศาสตร์จะเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของการพูดหรือข้อความต่าง ๆ เนื่องจากการศึกษาการใช้ภาษานั้นจะศึกษาได้จากหน้าที่ของภาษาที่นำมาใช้เท่านั้น เพราะฉะนั้นองค์ประกอบของความหมายทั้งหมดจะเป็นจุดเน้นที่สำคัญในการศึกษาการใช้ภาษา” ความเห็นของฮัลลidayเกี่ยวกับหน้าที่การใช้ภาษาสนับสนุน

ความเห็นของไฮเมส ในเรื่องความสามารถทางการสื่อสาร ไฮเมส (Hymes. 1972 : 11-17) อธิบายหน้าที่การใช้ภาษาไว้หลายประการดังนี้

1. หน้าที่ในฐานะเป็นเครื่องมือ หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการต่าง ๆ ได้
2. หน้าที่โดยปกติ หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น
3. หน้าที่ใช้เชิงปฏิสัมพันธ์ หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ
4. หน้าที่โดยส่วนบุคคล หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกและความหมายส่วนตัว
5. หน้าที่เพื่อการเรียนรู้ หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อเรียนรู้และค้นคว้า
6. หน้าที่ในการจินตนาการ หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อสร้างสรรค์โลกของจินตนาการ
7. หน้าที่ในการเป็นตัวแทน หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารข่าวสารต่าง ๆ

แครชเชน (Krashen. 1984) เสนอความเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถทางภาษาและให้ความแตกต่างของกระบวนการนี้จากการเรียนรู้การรับรู้ภาษา (Language – acquisition) เป็นเพียงตัวแทนของความคิดหรือสัมปัญญะเกี่ยวกับความรู้ทางไวยากรณ์ซึ่งมีผลจากการเรียนการสอนแต่ไม่อาจนำไปสู่การรับรู้ได้ ระบบการเรียนรู้จะสามารถตอบสนองได้เพียงการตรวจสอบผลของระบบการรับรู้ภาษาเท่านั้น แครชเชนและนักทฤษฎีทางด้านภาษาอีกหลาย ๆ คนเน้นการเรียนรู้ภาษาซึ่งพัฒนามาจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการฝึกทักษะทางภาษา

มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59-66) กล่าวถึงหลักการสอนภาษามีหลักการสำคัญ 5 ประการ

1. การเรียนการสอนที่ผ่านมามักขาดจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาแก่นักเรียนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้
2. การแยกสอนเป็นส่วนย่อย ๆ นั้นไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยชน์ขึ้นไปและเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง
3. เป้าหมายในการสอนภาษาคือ การพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ

ประการที่ 1 ช่องว่าง (Information Gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูล

ประการที่ 2 ตัวเลือก (Choice) ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษาและข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกันเขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

ดิลเลอร์ (Diller.1975 : 65-66) เสนอความเห็นว่าการสอนภาษาต่างประเทศนั้นมียุหลายวิธีที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพ วิธีการสอนใหม่ ๆ จะเน้นการฝึกภาษาอย่างมีความหมายโดยการเลียนแบบ จดจำ ฝึกกระบวนประโยคและยึดถือกฎเกณฑ์ของโครงสร้างภาษาเพื่อที่จะแยกรูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่เรียนได้ พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาแม่ในการสอน ยึดหลักการให้ความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาไปตามลำดับขั้นและใช้แบบฝึกหัดที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกฝน การใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ทั้งโดยการจำและการคิดด้วยตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 3) กล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอดีตเน้นความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา คือ เสียง ศัพท์ และโครงสร้าง ซึ่งไม่ได้เป็นวิธีที่นำไปสู่การสื่อสารทางภาษาได้ แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์การฝึกกระบวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงมีความถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคม

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 49-73) กล่าวถึงแนวโน้มในการสอนภาษาในปัจจุบันว่าเป้าหมายของการสอนภาษา เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะต้องให้หลักการพัฒนาทักษะภาษาทั้งสี่ในลักษณะบูรณาการ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525 : 3-4) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาประเภททักษะ ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะ เครื่องมือที่ปรากฏเป็น 2 ลักษณะคือ ในลักษณะคำพูด และในลักษณะตัวอักษร เมื่อใช้คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความหมายผู้ที่ติดต่อกันจะต้องใช้การพูดและการฟังเป็นเครื่องมือสำคัญ ถ้าใช้ตัวอักษรเป็นสื่อผู้ที่ติดต่อกันก็ต้องรู้จักและเข้าใจตัวอักษรนั้น ๆ กล่าวคือ จะต้องอ่านออกและเข้าใจความหมาย และจะต้องสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกเป็นตัวอักษร ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้นั้นผู้เรียนจึงต้องมีการฝึกทักษะ 4 ประการ คือ

1. ทักษะในการฟัง
2. ทักษะในการพูด
3. ทักษะในการอ่าน
4. ทักษะในการเขียน

1. แนวทางส่งเสริมด้านทักษะการฟัง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 24) ได้เสนอแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการฟังว่า ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค เป็นต้น

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกก็ได้เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจจะมีโครงสร้างและคำศัพท์ที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอะไรอยู่ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร เป็นต้น

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติคือ มีความเร็วปกติ ผู้พูดมีทั้งหญิงและชายที่ต่างวัยต่างอาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่างกันเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2531 : 74-77) กล่าวว่าเป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศคือ ความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติ หมายถึง ด้วยอัตราความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา เพื่อฝึกจับใจความสำคัญ และควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้นจนกระทั่งทำได้ ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น
2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยคเป็นภาษาต่างประเทศ โดยอาศัยกลวิธีดังนี้
 1. ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

2. ใช้การแนะแนวทางโดยการใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ แผ่นภาพ
3. ให้ความหมายของภาษาแม่เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยากและสับสน
3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสารต่าง ๆ
4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์ และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้
5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้
6. ฝึกความเข้าใจการฟัง-พูด สนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น
7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศหรือสไลด์
8. การฝึกความเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้นสำหรับผู้เรียนในระดับสูงโดยให้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ เตรียมคำถามเพื่ออภิปราย หรือจัดบันทึกข้อความที่ฟัง เมื่อนักเรียนมีทักษะพื้นฐานในการฟังก็จะมีแสดงออกถึงความสามารถในการฟังโดยการพูดซึ่งก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ทำให้มีการสื่อสารกันได้และเกิดทักษะควบคู่กันไป

แอนเดอร์สัน และโทนี ลินช์ (Anderson; & Tony Lynch. 1988 : 47-60) อธิบายว่าการฟังต้องอาศัยการฝึกจากการสอนที่วางขั้นตอนไว้เป็นอย่างดี ซึ่งต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

1. ประเภทของตัวป้อน ได้แก่ ลักษณะภาษาที่รับฟัง ความยากง่ายของคำป้อนทางภาษาขึ้นอยู่กับการจัดลำดับข้อมูลความคุ้นเคยกับหัวเรื่องที่ได้อ่าน และความชัดเจนของข้อมูลที่ให้ตลอดจนความซับซ้อนของเนื้อหา เป็นต้น

2. การสนับสนุนจากบริบทในการฟัง ความเข้าใจในการฟังขึ้นอยู่กับปริมาณของข้อมูลและเวลาที่ใช้ในการฟัง ถ้าผู้ฟังผ่านกิจกรรมฟังที่เหมาะสมมาก่อนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการฟังที่ชัดเจนทำให้การรับข้อมูลเป็นขั้นตอนมากขึ้น ผู้ฟังที่ไม่ค่อยเน้นความจำมากเกินไป การใช้สื่อที่มองเห็นจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจหรือตีความสิ่งที่ฟังได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้การทำงานเป็นกลุ่มจะช่วยให้ฝึกการฟังได้ผลยิ่งขึ้น

3. ประเภทของกิจกรรม กิจกรรมที่ต่างกันทำให้ผู้ฟังได้รับสิ่งที่ซับซ้อนต่างกัน ดังนั้น การจัดกิจกรรมจึงควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน

รอสท์ (Rost. 1991 : 3-4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าผู้ฟังต้องมีทักษะต่าง ๆ ดังนี้

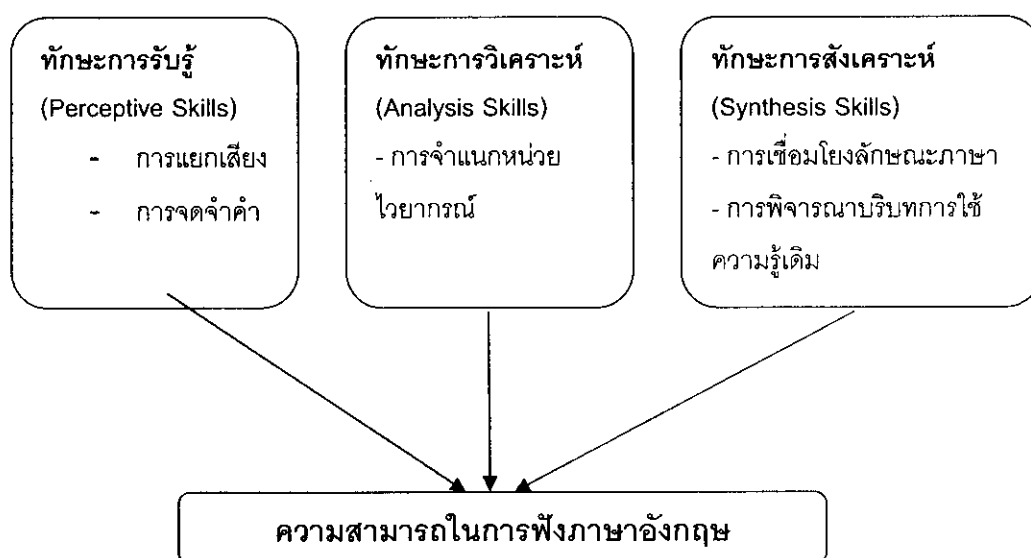
1. ทักษะการรับรู้ (Perceptive Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้

และความสามารถจดจำคำที่ฟังได้

2. ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้

3. ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis Skills) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้เนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

ทักษะทั้ง 3 ที่กล่าวนี้มีความสัมพันธ์กันโดยแต่ละทักษะมีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ดังที่ รอสท์ (Rost, 1991 : 3.4) ได้แสดงเป็นแผนภูมิภาพประกอบที่ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ความสัมพันธ์ของทักษะทั้ง 3 ทักษะ

ที่มา : Rost, Michael.(1991). *Listening in Action : Activities for Developing Listening in Language Teaching*. P. 3-4

สรุป ทักษะการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นวิธีทางที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ นอกจากนี้ยังเป็นทักษะพื้นฐานที่จะช่วยพัฒนาส่งเสริมทักษะด้านอื่น ๆ รวมทั้งเป็นทักษะที่จะช่วยในการเก็บรวบรวมสะสมความรู้ ความคิด ข้อเท็จจริง และประสบการณ์ ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจและการแสดงพฤติกรรมให้ถูกต้องเหมาะสมได้ในชีวิตประจำวัน

1. แนวทางการส่งเสริมทักษะการพูด

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 :77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะพูดว่าหลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด

จริง ในชั้นเรียนซึ่งอาจเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูดและควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟังพร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินนั้นผู้เรียนพร้อมที่จะพูดและยอมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด มี 2 ประการ คือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียน ซึ่งมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

จะเห็นได้ว่าการพูดนั้นเมื่อนักเรียนได้รับรูปแบบจากการฟังแล้วก็จะพยายาม

ถ่ายทอดความรู้สึกออกมาในลักษณะภาษากายหรือภาษาพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ทั้งนี้ นักเรียนจะมีโอกาสพัฒนาทักษะการพูดนั้น ผู้สอนจะต้องพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดจริง ๆ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่นักเรียนพัฒนาจากการฟังจะส่งเสริมให้มีการพัฒนาการพูดได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

ไบรน์ (สมิตรา อังวัฒนกุล. ม.ป.ป. : 18-19; อ้างอิงจาก Byrne. 1987 : 22-99)

ได้แบ่งขั้นตอนในแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการพูดไว้ 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นการให้ความรู้ ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหามาสอน ผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและทำความเข้าใจ
2. ขั้นการฝึกฝน ครูแจกงานให้ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกฝนการพูดให้มากที่สุด
3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ ครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือให้คำปรึกษาเปิด

โอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความได้อย่างเสรี เป็นการพิสูจน์ว่า ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในการสถานการณ์ต่าง ๆ ได้หรือไม่

บราวน์ และยูล (Brown & Yule. 1988 : 27) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการพูดว่า เป็นการส่งเสริมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายซึ่งในที่นี้คือภาษาอังกฤษ โดยให้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่ต่าง ๆ อันเป็นหน้าที่ของภาษาพื้นฐานที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น การกล่าวทักทาย การกล่าวขอบคุณ การขอโทษ ซึ่งแต่ละหน้าที่ของภาษาจะมีรูปแบบหรือสำนวนในการใช้ภาษาต่าง ๆ กันไป

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) อธิบายว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่

สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมฟังผู้อื่นได้เข้าใจ อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และต้องเกิดจากการฝึกฝน

ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-326) อธิบายถึงองค์ประกอบของภาษาพูดไว้ 5 ด้าน ได้แก่

1. สำเนียง (Accent)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความสามารถในการเข้าใจคำพูดของผู้อื่น (Comprehension)

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54-55) อธิบายว่าสิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการพูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาและมีทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ และควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นเกณฑ์การพูดได้คือ รู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร

3. บรรยากาศที่เอื้ออำนวยในแนวทางการส่งเสริมทักษะการฟัง – พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจและไม่กระตือรือร้นที่จะพูด

นอกจากนี้ (ชัยยา เปรมภักดิ์. 2543 : 15) ได้กล่าวถึงแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการพูดว่าครูควรส่งเสริมให้เด็กมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อบทบาทในการพูดของผู้เรียนเพื่อให้ ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกฝนแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์ และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่าอะไรควรปรับปรุงแก้ไขในการพูดสถานการณ์นั้น ๆ อีกทั้งต้องอาศัยท่วงท่า วาจา ความชัดเจนชัดคำ และน้ำเสียงประกอบในการใช้ภาษา ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลงการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงท่า สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้ได้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่
5. ใจความสำคัญของการพูด
6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายคำพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

สรุป การพูดที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมตามกาลเทศะ และต้องใช้ประสบการณ์เดิมบูรณาการเข้ากับประสบการณ์ใหม่เข้าด้วยกัน พยายามฝึกฝนทักษะการพูดอย่างต่อเนื่องจนเกิดความชำนาญอย่างแท้จริงและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. แนวทางการส่งเสริมทักษะการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านโดยผู้เขียนถ่ายทอดอารมณ์ ความคิดและความรู้สึกออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ส่วนผู้อ่านทำหน้าที่ตีความจากสัญลักษณ์เหล่านั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดไว้ตลอดจนอารมณ์และความรู้สึก รวมไปถึงผู้เขียนด้วยซึ่ง สอดคล้องกับแนวความคิดของ กู๊ดแมน (Goodman.1989 : 209) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนโดยอาศัยมโนภาพและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการรับรู้ความหมายโดยรวมของภาษา ซึ่งผู้เขียนพยายามสื่อสารให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้ เพื่อประมวลความคิดกับความหมายของภาษาจนสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนได้ การอ่านเป็นกระบวนการการศึกษาที่มีอาจแยกขาดจากกันได้ ส่วนในการดำรงชีวิตประจำวันนั้น การอ่านช่วยให้เกิดการเรียนรู้ มีประสบการณ์ ก้าวทันโลก ทันเหตุการณ์และความเจริญทางวิทยาการต่าง ๆ จากเหตุผลดังกล่าวทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญ และพยายามปลูกฝังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับความรู้ที่มีมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการออกไปประกอบอาชีพและการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่อไป แนวทางส่งเสริมด้านทักษะการอ่านในปัจจุบันมีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการจับใจความสำคัญของเรื่องแปลความ ตีความและขยายความของเรื่อง ได้โดยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์เดิมของตนเองให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของเขาสามารถอ่านและค้นคว้าด้วยตนเองกับสิ่งที่อ่านในชีวิตประจำวันได้

สมิธ (Smith. 1988) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 185)

1. ระดับการอ่านตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นระดับความเข้าใจขั้นต้น ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้โดยตรง
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ละเอียด และลึกซึ้งกว่าในระดับแรก
3. ระดับความเข้าใจในขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถใช้ความคิดของตนเองวิเคราะห์ ตัดสิน และประเมินสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งในระดับนี้ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในระดับต้นและระดับขั้นตีความมาก่อนแล้วเป็นอย่างดี

บลูม (Bloom. 1956) ได้กล่าวถึงระดับความรู้ความเข้าใจในการอ่านไว้ 6 ระดับคือ

1. ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้อ่านสามารถจดจำหรือระลึกถึงข้อมูลได้
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) ผู้อ่านสามารถเปลี่ยนข้อมูลให้เป็นภาษาสัญลักษณ์ และค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างความจริง ข้อสรุป คำจำกัดความ คำนิยาม
3. ระดับประยุกต์ (Application) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่เหมือนกับปัญหาจริงในชีวิตซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการระบุปัญหา เลือกรหัส และข้อสรุปที่เหมาะสม
4. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาโดยใช้ความรู้และรูปแบบของการคิดในลักษณะต่าง ๆ
5. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ
6. ระดับประเมินผล (Evaluation) ผู้อ่านสามารถตัดสินระหว่างความดีความเลว

องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจของมนุษย์มี 3 ประการ คือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 24; อ้างอิงจาก Chapman. 1987)

1. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) ของผู้อ่าน เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ความสามารถของผู้อ่านแตกต่างกัน เพราะผู้อ่านที่มีความรู้เดิมหรือมีประสบการณ์เดิมมาก่อนแล้วจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมนี้จึงเป็นหลักการที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถนำเอามาใช้เป็นแนวคิดเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของตนเองมาช่วยในการอ่าน รวมทั้งการใช้ทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน และเขียน ๆ ไปด้วย เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

2. อภิปัญญา (Meta-Cognition) เป็นความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจกระบวนการคิดของตนเองในการตีความและแก้ปัญหาต่าง ๆ จะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้นเนื่องจากสามารถให้

ความคิดของตนจากประสบการณ์มาใช้ในการจับความ ดีความ แปลความและขยายความได้ กลวิธีอภิปรายมีหลากหลายวิธีด้วยกัน ที่สำคัญคือการเดาความเพื่อแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนจะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น

3. โครงสร้างของเนื้อความ (Text Structure) เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความในการอ่านได้ดี หากผู้อ่านเข้าใจวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้น ๆ และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้ โครงสร้างเนื้อความจะช่วยให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายเด่นชัดขึ้นว่า จะต้องการหาข้อมูลอะไร กระบวนการทางความคิดย่อมจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพในการจับใจความสำคัญ แปลความ ดีความ และขยายความในการอ่าน สิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึงในเรื่องการอ่านมีดังต่อไปนี้

1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้นหากมีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกันหรือกับภาษาของตนเอง

2. การอ่านทำให้เด็กรู้สึกว่ายากถ้าหากเนื้อหาที่อ่านไม่คลุมโครงสร้างไวยากรณ์คือโครงสร้างยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยากและท้อแท้ใจเบื่อก่อนที่จะอ่าน

3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างที่ง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ด้วยดี นั่นคือ สิ่งที่เหมาะสมให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่สนใจมีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

4. สิ่งที่จะให้ผู้เริ่มเรียนภาษาฝึกอ่าน ควรหลีกเลี่ยงการเรียนที่ใช้ภาษาพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่วไป ๆ เช่น ป้ายต่าง ๆ คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนด้วย

5. การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้นถ้าผู้เรียนได้พูดถึงสิ่งที่อ่านเสียก่อน สำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มต้นนั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอนในการพูดก่อน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนอ่านเช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ดังนั้นควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูดเรื่องนั้น ๆ ในเนื้อหา ก่อนแล้วจึงค่อยให้อ่านภายหลัง

6. สำหรับแนวทางส่งเสริมด้านทักษะการอ่านต่อผู้เริ่มเรียนภาษา การส่งเสริมควรเป็นไปตามธรรมชาติมุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อนและมุ่งกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

นอกจากนี้ครูจะต้องทำให้การอ่านเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน การสอนที่เป็นระบบต้องฝึกทักษะเฉพาะอย่าง มีกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง ฝึกอ่านออกเสียงมากพอ ๆ กับฝึกอ่านในใจ ถ้ามีการฝึกเด็กอ่านโดยมีครูช่วยก็ควรมีการฝึกให้อ่านด้วยตนเองในสัดส่วนเดียวกันการจัดบทเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ให้

สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กเอาใจใส่เด็กที่มีปัญหาและให้เวลามากเป็นพิเศษควรมีการวางแผนเพื่อจัดเนื้อหาการอ่านของเด็กให้สอดคล้องกันตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อช่วยพัฒนาการอ่านของเด็กได้อย่างแท้จริง

สรุป แนวทางส่งเสริมด้านทักษะการอ่าน เนื่องจากทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่ใช้สื่อสารกันมากในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อการศึกษาหรือการติดต่อสื่อสารทำให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้โดยเอาความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมมาบูรณาการเข้ากับเรื่องที่อ่านได้ จนสามารถที่จะเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้และก่อให้เกิดความสามารถในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

3. แนวทางการส่งเสริมทักษะการเขียน

ความสามารถในการเขียนนั้นประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ที่เป็นขั้นตอนเริ่มจากทักษะระดับที่ง่ายและไม่ซับซ้อนเช่นการเขียนเลียนแบบตัวอย่างไปจนถึงระดับที่ยากเป็นความเรียงที่สมบูรณ์ผู้เขียนที่ประสบความสำเร็จในการเขียนได้นั้นจำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจในองค์ประกอบของการเขียนเพื่อสามารถมองเห็นแนวทางในการเขียนมีความเข้าใจขั้นตอนและกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนเพื่อที่จะได้ติดต่อสื่อสารได้ตรงกับจุดประสงค์ของการสื่อสารในระดับต่าง ๆ ตามที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับแมคคริมมอน (McCrimmon, 1976 : 3) ที่กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน

แนวทางส่งเสริมด้านทักษะการเขียนนั้นผู้สอนควรที่จะทราบถึงกลวิธีต่าง ๆ ในการส่งเสริมด้านทักษะการเขียน เพื่อนำมาใช้กับนักเรียน และพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการแสดงออก นักเรียนจึงต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้านในการเขียน ซึ่งต้องอาศัยในการฝึกทักษะในการเขียนมีขั้นตอนดังนี้

1. Copying เป็นการลอกแบบของครูลงสมุด เพื่อให้คุ้นเคยกับโครงสร้างของประโยคเครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ รวมทั้งการเขียนตามคำบอกด้วย
2. Reproduction ฝึกให้เขียนเองมากขึ้นจากสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่านตามคำบอก ภาพ หรืออาจเป็นการคัดลอกประโยคมาใช้ก็ได้
3. Recombination จะนำประโยคที่เคยเรียนมาดัดแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่อง รู้จักการใช้ตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค
4. Guided Writing นักเรียนมีอิสระมากในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์สามารถย่อความได้ แต่ครูมีการควบคุมและให้คำแนะนำ
5. Composition นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียนรู้จักทำเค้าโครงเรื่องเองและเขียนเรื่อง

ได้เองครูจะคอยตรวจและแก้ไข

แฮริส (Harris.1969 : 68-69) กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่สำคัญ 5 ประการ ต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียนตลอดจนความรู้สึนึกคิดที่ถ่ายทอดออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงถ้อยคำจัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. สิลภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่าง ๆ ในการเขียนเพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ตลอดจนอารมณ์และอรรถรส (Tone and Flavor) ในข้อความที่เขียน
5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้องและการเขียนขึ้นต้นด้วยตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

แพตตีและคนอื่น ๆ (Patty; et al. 1985 : 182-226) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนคือความสามารถในการแสดงออกหรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

โอลิวา (Oliva. 1969 : 5) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนอย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างของภาษาคำศัพท์และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ซึ่งผู้เขียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 94) ได้กล่าวถึงแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดในการเขียนเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แนวทางการเลือกคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาที่เหมาะสมดังนี้

1. การระดมพลังสมอง (Brainstroming) ผู้สอนอาจจัดผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มและมุ่งโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนโดยครูผู้สอนจะตั้งประเด็นหรือตั้งเรื่องไว้ให้การใช้ภาษาอาจจะมีข้อบกพร่องแต่ครูผู้สอนไม่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญมากนัก เมื่อสิ้นสุดการแสดงความคิดเห็นแล้วครูผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกเอาไว้เพื่อนำไปใช้ในการเขียนของตนเองต่อไป
2. การอภิปรายร่วมกัน (Guided Discussion) กิจกรรมการสอนขั้นนี้จะแตกต่างจากกิจกรรมที่ 1 ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เพียงแต่จดบันทึกข้อคิดเห็นทุกอย่างของสมาชิกในกลุ่มไว้เช่น

ข้อที่ 1 แต่จะพูดถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดเห็นที่ได้จะเป็นข้อยุติของกลุ่มในการอภิปราย อาจมีการแยกประเด็นในการอภิปรายในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็น แล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคิดเห็นนั้น ๆ ต่อเพื่อนในชั้นเรียนต่อไป

3. การสัมภาษณ์ (Interviews) วิธีนี้ง่ายสำหรับการหาแนวคิดหรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้น อาจให้ผู้เรียนมีโอกาสนำผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนเองสนใจ

4. การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ (Skit) ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงละครกันเป็นกลุ่มโดยเอาบทความที่แต่ละกลุ่มเขียนขึ้นมาเป็นบทละคร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109-110) กล่าวว่า แนวทางส่งเสริมด้านทักษะการเขียน ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแต่บทสนทนาหรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้น จึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่ากลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธคำ (Discourse Markers) ต่าง ๆ

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริงเพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบบริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์บริบทที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี เป็นต้น

5. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียน คือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัว มาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิดและผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เขียนแทนและผู้เรียนกับผู้เรียนและเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงาน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 109-112) กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้การประเมินการเขียน ดังนี้

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ คำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ อีกทั้งประเภทของ

การเขียนจะต้องมีความชัดเจน กระชับได้ใจความ

3. การมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน

4. การใช้เทคนิคการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและที่เป็นรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบเหมือนและการเปรียบเทียบต่าง การจัดประเภท การให้คำนิยาม การวิเคราะห์ การชักจูงใจ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

5. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ

6. การนำเสนอเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

7. การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนความคิด การนำเสนอหลักฐานด้วยรายละเอียดที่จำเป็นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับ

8. การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็นหรือการตีความพาดพิงเป็นการสรุปที่มีความหมาย และความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ ๆ

สรุป ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกในการเขียนและสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางพหุปัญญา

3.1 ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) อาจารย์วิชาจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้เป็นผู้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligence - M.I.) ให้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในแวดวงการศึกษา ซึ่งเป็นแนวคิดใหม่เกี่ยวกับสติปัญญา (Intelligence) ของมนุษย์ การ์ดเนอร์ได้เขียนบรรยายถึงทฤษฎีพหุปัญญาไว้ในหนังสือชื่อ Frames of Mind (Gardner : 1993) และได้ให้คำอธิบายคำว่า สติปัญญา หรือ Intelligence คือ ความสามารถของมนุษย์ในการแก้ปัญหาหรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีค่าในสังคมเดียวหรือหลายสังคม ความสามารถนั้นจะต้องมีส่วนของสมองเป็นฐานรองรับ (อารี สันทนต์. 2543 : 5) ทฤษฎีพหุปัญญา เป็นทฤษฎีที่ศึกษาเกี่ยวกับสติปัญญาและการทำงานของสมองมนุษย์ การ์ดเนอร์ ได้ศึกษาถึงศักยภาพและความถนัดของคนและได้เขียนอธิบายเอาไว้ในหนังสือ Frames of Mind (1993) โดยการ์ดเนอร์ เชื่อว่า สติปัญญา หมายถึง โครงสร้างทางจิตวิทยา ซึ่งจะเป็นตัวสร้างแหล่งทางความคิดของคนเราซึ่งจะส่งผลต่อเนื้อหาในแต่ละด้านและยังมีผลมาจากองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ คือ พันธุศาสตร์และสังคม (เยาวพา เดชะคุปต์. 2545 :13) และการ์ดเนอร์ (เยาวพา เดชะคุปต์. 2545 : 4 ; อ้างอิงจาก

Gardner. 1983)) ได้กล่าวถึงสติปัญญาของมนุษย์ ว่าคนทุกคนมีสติปัญญาอยู่อย่างหลากหลาย 9 ด้านด้วยกัน เพียงแต่มีความสามารถแต่ละด้านไม่เท่ากัน ความสามารถที่ผสมผสานกันออกมาทำให้บุคคลแต่ละคนมีแบบแผนซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน หากบุคคลได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสมจะสามารถพัฒนาความสามารถที่ตนมีอยู่ให้เต็มศักยภาพได้

การ์ดเนอร์ (Anne Guignon .1998 : Online ; อ้างอิงจาก Gardner. 1993 ; 1998) ได้จำแนกความสามารถทางสติปัญญาของมนุษย์ออกเป็น 9 ด้าน ในงานวิจัยนี้จะศึกษาพหุปัญญา 8 ด้าน ซึ่งแสดงไว้ในข้อ 1-8 ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษา รูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ภาษาพื้นเมือง จนถึงภาษาอื่น ๆ สามารถรับรู้ เข้าใจภาษา และสามารถสื่อภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักเป็น กวี นักเขียน นักพูด นักหนังสือพิมพ์ ครู หนายความ หรือนักการเมือง

2. ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-mathematical Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการคิดแบบมีเหตุและผล การคิดเชิงนามธรรม การคิดคาดการณ์ และการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักเป็น นักบัญชี นักสถิติ นักคณิตศาสตร์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ นักเขียนโปรแกรม หรือวิศวกร

3. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการซึมซับ และเข้าถึงสุนทรียะทางดนตรี ทั้งการได้ยิน การรับรู้การจดจำ และการแต่งเพลง สามารถจดจำจังหวะ ทำนอง และโครงสร้างทางดนตรีได้ดี ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์ดนตรี และถ่ายทอดออกมาโดยการฮัมเพลง เคาะจังหวะ เล่นดนตรี และร้องเพลง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักดนตรี นักประพันธ์เพลง หรือนักร้อง

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily Kinesthetic Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการควบคุมและการแสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึก โดยใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย รวมถึงความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักกีฬา หรือไม่กี่ศิลปินในแขนงต่าง ๆ นักแสดง นักฟิชั่น นักเต้น นักบัลเล่ย์ หรือนักแสดงกายกรรม

5. ปัญญาด้านมิติ (Visual-Spatial Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาได้ดี สามารถมองเห็นพื้นที่ รูปทรง ระยะทาง และตำแหน่งอย่างสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน แล้วถ่ายทอดแสดงออกอย่างกลมกลืน มีความไวต่อการรับรู้ในเรื่องทิศทาง มีความสามารถในการจินตนาการ ใช้ความคิดอย่างอิสระทำงานด้วยสีหรือสีกับภาพ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น จะมี

ทั้งสายวิทย์ และสายศิลป์ สายวิทย์ ก็มักเป็น นักประดิษฐ์ วิศวกร ส่วนสายศิลป์ มักเป็นศิลปินในแขนงต่าง ๆ เช่นจิตรกร วาดรูป ระบายสี เขียนการ์ตูน นักปั้น

นักออกแบบ ช่างภาพ หรือสถาปนิก เป็นต้น

6. ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการเข้าใจผู้อื่น ทั้งด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเจตนาที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนอย่างสงบ มีความไวในการสังเกต สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม สร้างมิตรภาพได้^{ง่าย} เจรจาต่อรอง ลดความขัดแย้ง สามารถจูงใจผู้อื่นได้ดี เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคน แต่สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นครูบาอาจารย์ ผู้ให้คำปรึกษา นักการทูต เวลแมน พนักงานขายตรง พนักงานต้อนรับ ประชาสัมพันธ์ นักการเมือง หรือนักธุรกิจ

7. ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการรู้จักตระหนักรู้ในตนเอง สามารถเท่าทันตนเอง ควบคุมการแสดงออกอย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ และสถานการณ์ มีความมุ่งมั่นตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้จนสำเร็จ มีความกล้าแสดงออก รู้ว่าเมื่อใดเผชิญหน้า เมื่อใดหลีกเลี่ยง เมื่อใดต้องการขอความช่วยเหลือ มองภาพตนเองตามความเป็นจริง รู้ถึงจุดอ่อน หรือข้อ^{หัก}พร่องของตนเอง ในขณะเดียวกันก็รู้ว่าตนมีจุดแข็งหรือความสามารถในเรื่องใด

8. ปัญญาด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการรู้จักและเข้าใจธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง เข้าใจกฎเกณฑ์ ปรัชญาการณ และการรังสรรค์ต่าง ๆ ของธรรมชาติ มีความไวในการสังเกต เพื่อคาดการณ์ความเป็นไปของธรรมชาติ มีความสามารถในการจัดจำแนกแยกแยะประเภทของสิ่งมีชีวิต ทั้งพืชและสัตว์ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักเป็นนักธรณีวิทยา นักวิทยาศาสตร์ นักวิจัย หรือนักสำรวจธรรมชาติ

9. ด้านอัตถภาวนิยม/จิตนิยม หรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) คือ บุคคลที่มีความสามารถในการจับประเด็น – ที่เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เช่น ความหมายของชีวิต “ทำไมคนเราจึงตาย” หรือ “เรามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีความสามารถในการเข้าใจความสัมพันธ์ของโลกที่เป็นกายภาพ และโลกของจิตใจ มีความรักในผู้อื่น เข้าใจหลักปรัชญาหลักของศาสนาต่าง ๆ เข้าใจความสัมพันธ์ของร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ และเข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต (เยาวพา เดชะคุปต์. 2549 : 8)

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา (2548 : Online) ได้กล่าวถึงความสำคัญ ของการนำทฤษฎีพหุปัญญาไปประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในกระบวนการส่งเสริมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุด 3 เรื่องหลัก ดังนี้

1. แต่ละคน ควรได้รับการส่งเสริมให้ใช้ปัญญาด้านที่ถนัด เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
2. ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ควรมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาที่มีอยู่หลายด้าน
3. ในการประเมินการเรียนรู้ ควรวัดจากเครื่องมือที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถครอบคลุมปัญหาในแต่ละด้าน

3.2 ลักษณะบุคคลที่มีความสามารถทางพหุปัญญา

ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ และบังอร เสรีรัตน์ (2543 : 7-9) ได้อธิบายถึงสิ่งที่บุคคลทำได้เมื่อมีความสามารถทางสติปัญญาด้านนั้น ๆ พฤติกรรมที่ปรากฏของบุคคลที่มีความสามารถทางสติปัญญาแต่ละด้าน มีดังนี้

1. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านภาษาจะทำการต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี
 - 1.1 สามารถจับใจความได้ดีจากการฟังสิ่งต่าง ๆ
 - 1.2 สามารถถ่ายทอดความคิดโดยการพูดได้ชัดเจน
 - 1.3 สื่อสารได้ความชัดเจนตรงประเด็น
 - 1.4 สามารถอ่านหนังสือต่าง ๆ ได้ถูกต้องเข้าใจความหมายจับใจความได้ดี
 - 1.5 เขียนถ่ายทอดความรู้สึกความรู้ข้อมูลได้ถูกต้องชัดเจน และสามารถเขียนถ่ายทอดได้หลากหลายแนวทาง
2. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านตรรกะจะทำการต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี
 - 2.1 เป็นคนที่คิดเป็นระบบมีเหตุผลในการคิด
 - 2.2 มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คือ คิดพิจารณาส่วนย่อยของประเด็นให้เห็นภาพชัดเจน
 - 2.3 มีความสามารถในการคิดสังเคราะห์ คือ ประมวลเชื่อมโยงแง่มุมความคิดรวบยอด และประเด็นต่าง ๆ ให้เป็นเรื่องเดียวกัน
 - 2.4 มีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คือ นำเหตุผลข้อมูลใช้ในการตัดสินใจ เชื่อหรือไม่เชื่อ ทำหรือไม่ทำ
 - 2.5 มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา คือ การประมวลสาเหตุของปัญหาหาวิธีแก้ปัญหามากมาย และเลือกแนวทางที่สามารถแก้ปัญหาได้เกิดผล
 - 2.6 มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ คือ สามารถคิดได้คล่องหลากหลายแนวทาง คิดได้แตกต่างจากคนอื่น คิดยืดหยุ่น ไม่ยึดติด
 - 2.7 มีความสามารถในการใช้จำนวน เข้าใจความเป็นนามธรรมของจำนวน

2.8 มีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์อย่างรอบด้าน ทั้งทักษะขั้นพื้นฐานและ
ทักษะขั้นสูง 13 ทักษะ คือ

ทักษะขั้นพื้นฐาน 8 ทักษะ ได้แก่

1. การสังเกต
2. การวัด
3. จำแนกประเภท
4. การหาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับพื้นที่ และพื้นที่กับเวลา
5. การใช้ตัวเลข
6. การจัดกระทำและสื่อความหมายข้อมูล
7. การลงความเห็นจากข้อมูล
8. การพยากรณ์

ทักษะขั้นสูงมี 5 ทักษะ ได้แก่

1. การตั้งสมมติฐาน
2. การกำหนดค่านิยามเชิงปฏิบัติการ
3. การกำหนดและควบคุมตัวแปร
4. การทดลอง
5. การตีความหมายของข้อมูลและการลงข้อสรุป

3. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านดนตรีจะทำงานต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี

- 3.1 ไวต่อการรับรู้จังหวะและทำนอง
- 3.2 แยกแยะเสียงทำนอง จังหวะได้ดี
- 3.3 แต่งเพลง สร้างสรรค์ทำนอง
- 3.4 สื่อสารความคิดออกมาเป็นเพลงหรือทำนองได้ดี

4. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวจะทำงานต่าง ๆ เหล่านี้
ได้ดี

- 4.1 สามารถใช้กล้ามเนื้อได้คล่องแคล่วทั้งกล้ามเนื้อเล็กและกล้ามเนื้อใหญ่
- 4.2 ให้อวัยวะของร่างกายสื่อสารท่าทางและความคิด ความรู้สึกได้
- 4.3 การใช้กล้ามเนื้อเล็กได้อย่างคล่องแคล่วในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ เย็บปัก

ถักร้อย แกะสลัก ฆ่าตัด เคลื่อนไหวนิ้วมือ ท่าทางต่าง ๆ

- 4.4 การใช้กล้ามเนื้อใหญ่ได้อย่างคล่องแคล่วในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ การ

เล่นกีฬา การเดินตามจังหวะ การทำท่าประกอบ

4.5 การใช้วัยวะของร่างกายสื่อสารและแสดงความคิดความรู้สึกได้ เช่น การแสดงละคร แสดงท่าไม้ สื่อสารภาษา ฯลฯ

5. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านมิติจะทำได้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี

5.1 สามารถวาดภาพในสมองและออกแบบสิ่งต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ต้องการใช้

5.2 กระยะได้แม่นยำ รู้เรื่องทิศทาง คนที่มีความสามารถด้านนี้จึงไม่หลงทาง

5.3 วาดรูปได้ถูกสัดส่วนละสื่อความคิดความรู้สึกผ่านรูปภาพได้ชัดทั้งความคิดเชิงรูปธรรม และความคิดเชิงนามธรรม

6. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลจะทำได้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี

6.1 สามารถรับรู้อารมณ์ ความคิด ความรู้สึกของบุคคลต่าง ๆ รอบตัวได้

6.2 ปรับปฏิสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น

6.3 ทำงานกลุ่มได้ดี มีความเป็นผู้นำ เป็นสมาชิกกลุ่มที่ดีและรับบทบาทตนเองในแต่ละสถานการณ์

7. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านความเข้าใจตนเองจะทำได้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี

7.1 นับถือตนเอง มั่นใจในตนเอง รู้จักเข้าใจจุดดีจุดด้อยของตนเอง

7.2 วางแผนการทำงานของตนเองและหาแนวทางในการพัฒนาตนเองให้เก่งสูงสุดและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ

7.3 มีวิธีการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เหมาะสม และเตือนตนเองให้ทำงานตามที่วางแผนไว้จนบรรลุเป้าหมาย

7.4 กระตุ้นตนเองให้ต่อสู้อุปสรรค และอดทนต่อความลำบากกายและใจได้

8. คนที่มีความสามารถทางสติปัญญาด้านธรรมชาติจะทำได้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ดี

8.1 มีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง ทั้งวงจรชีวิต สภาพปัจจุบัน การดูแลให้คงอยู่ และการที่ทำให้ธรรมชาติเสียหายหมดไป

8.2 สามารถคาดคะเนสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อมีเงื่อนไขต่าง ๆ เปลี่ยนแปลง

8.3 มักจะชอบอยู่กับธรรมชาติและหลงใหลในความงามของธรรมชาติ
แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล

1. ทุกคนมีความสามารถทุกด้าน

2. ความสามารถแต่ละด้านถูกควบคุมโดยสมองส่วนต่าง ๆ

3. ความสามารถทุกด้านสามารถพัฒนาได้

4. การที่จะรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีความสามารถอะไรนั้นสิ่งที่จะยืนยันได้ดีที่สุด คือ การได้แสดงออกมาซึ่งความสามารถนั้น ๆ
5. ความสามารถหลายด้านมีความเกี่ยวข้อง เชื่อมโยง และอาศัยกันและกัน
6. ในการดำรงชีวิตต้องนำความสามารถทั้ง 9 ด้านไปใช้
7. ความสามารถทั้ง 9 ด้าน เป็นฐานสำคัญที่ทำให้มองทุกคนอย่างมีคุณค่าซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาอย่างเต็มที่ (พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์. 2548 : 22; อ้างอิงจาก ชัยพฤษ์ เสรีรักษ์; และบังอร เสรีรัตน์. 2543 : 7-9)

3.3 หลักการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญา

การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993 : 69 –72) ได้กล่าวถึงพื้นฐานความสามารถในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์เราไว้ดังนี้

1. เชื่อว่าความสามารถของมนุษย์เราแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป เช่น บางคนสามารถอ่านหนังสือได้เก่ง แต่ไม่มีความสามารถในการคำนวณ
2. เชื่อว่าความสามารถของมนุษย์นั้น จะเป็นความสามารถพิเศษที่มีลักษณะโดดเด่นหรือเห็นได้ชัดเจนดังตัวอย่างเช่น เรย์มอน จากภาพยนตร์ เรื่อง The Rain Man เป็นคนที่มีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์สูงมาก
3. เชื่อว่าความสามารถแต่ละด้านจะมีวิถีทางในการพัฒนา ซึ่งความสามารถบางด้านจะเห็นได้ชัดเจนในวัยเด็ก หรือบางครั้งกลับชัดเจนเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ แต่ความสามารถต่าง ๆ จะพัฒนาไปจนถึงขั้นสูงสุด ตัวอย่างเช่น นักดนตรีโมสาร์ท มีความสามารถในการเล่นดนตรีได้ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ แต่ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์กลับพัฒนาเมื่ออายุ 18 ปี ส่วนนักประพันธ์ที่มีความสามารถทางด้านภาษาสามารถพัฒนาความสามารถได้จนถึงถึงอายุ 40-50 ปี
4. เชื่อว่าความสามารถในแต่ละด้านมีวิวัฒนาการที่ยาวนาน เช่น ความสามารถทางด้านมิติจะเห็นได้จากภาพเขียนในถ้ำก่อนประวัติศาสตร์
5. เชื่อว่าความฉลาดแต่ละด้านจะอยู่ในที่ต่าง ๆ ของสมองซึ่งจากการศึกษาของการ์ดเนอร์พบว่าบุคคลที่ประสบอุบัติเหตุจะสูญเสียสมองซีกซ้าย ทำให้มีความบกพร่องทางด้านการพูด การอ่าน การเขียน การใช้ภาษา แต่เขาสามารถร้องเพลง เต้นรำ ได้
6. เชื่อว่าความสามารถแต่ละด้านมีชุดความสามารถของตนเอง เช่น ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว จะมีชุดความสามารถที่จะเลียนแบบการเคลื่อนไหวผู้อื่น หรือมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เป็นต้น

7. เชื่อว่าความสามารถแต่ละด้านจะมีสัญลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เช่น ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล จะเห็นชัดคือ การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง

ดังที่การ์ดเนอร์ได้กล่าวถึงพื้นฐานความสามารถในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ไว้ จึงนำไปสู่หลักการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับเด็ก โดยใช้ทฤษฎีความสามารถทางพหุปัญญาเป็นพื้นฐาน ซึ่งการจะส่งเสริมสติปัญญาในเด็กนั้น ควรจะต้องค่อย ๆ เป็นค่อยไป ตามระดับความสามารถ และวุฒิภาวะของเด็ก และที่สำคัญคือเด็กแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันออกไป ดังนั้นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญามีดังนี้

1. ส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรม ตามความสามารถเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของเด็ก เพื่อให้เด็กได้ประสบความสำเร็จในการทำงาน จะทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเอง มีความภาคภูมิใจ สามารถปรับตัวเองได้ และสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้แก้ปัญหาในโอกาสต่อไปได้อย่างเหมาะสม

2. ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้ความคิดของตนเอง โดยให้เด็กได้มีโอกาสได้ทำงานตามลำพัง จะทำให้เด็กได้มีโอกาสคิดแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และยังจะทำให้เกิดความคิดริเริ่ม การคิดที่มีเหตุผล

3. ส่งเสริมให้เด็กได้มีความคิดสร้างสรรค์ โดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตามวัยของเด็กโดยควร จะเริ่มตั้งแต่การทำกิจกรรมที่ง่าย ๆ ไปจนถึงกิจกรรมที่ยากขึ้น เพื่อให้เกิดการยั่วยุ ท้าทาย และทำให้เด็กเกิดความสนใจในการทำกิจกรรม โดยไม่เกิดความเบื่อหน่าย (ประสาร ทิพย์ธารา. 2521 : 7-8)

3.4 ลักษณะสำคัญของทฤษฎีพหุปัญญา

ทฤษฎีพหุปัญญา หรือ MI Theory ไม่เพียงแต่อธิบายปัญญาทั้ง 9 ด้านนี้เท่านั้น แต่ยังได้อธิบายถึงลักษณะสำคัญเอาไว้ (เฮวพา เดชะคุปต์. 2544 : 4 ; อ้างอิงจาก Gardner. 1983) ดังนี้

1. สติปัญญามีลักษณะเฉพาะด้าน
2. ทุกคนมีปัญญาทั้ง 9 ด้านมากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป ซึ่งบางคนอาจจะมีปัญญาทั้ง 9 ด้านสูงมากทุกด้าน แต่บางคนอาจจะมีเพียงหนึ่งหรือสองด้าน ส่วนด้านอื่นๆไม่สูงนัก
3. ทุกคนสามารถพัฒนาปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงระดับใช้การได้ใช้การได้ถ้ามีการให้กำลังใจ ฝึกฝนอบรม มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เช่น ความร่วมมือของผู้ปกครอง การได้ประสบการณ์ ก็อาจจะเสริมสมรรถภาพของปัญญาด้านต่างๆได้
4. ปัญญาต่างๆ สามารถทำงานร่วมกันได้ ซึ่งการ์ดเนอร์ได้ชี้แจงว่า การแบ่งลักษณะของปัญญาแต่ละด้านเป็นเพียงการอธิบายลักษณะของปัญญาแต่ละด้านเท่านั้น แท้จริงแล้วปัญญาหลายๆ ด้านจะทำงานร่วมกัน เช่น ในการประกอบอาหารก็ต้องสามารถอ่านวิธีทำ (ด้านภาษา) คิดคำนวณปริมาณของส่วนผสม (ด้านตรรกะ) เมื่อประกอบอาหารเสร็จก็ทำให้สมาชิกทุกคนในบ้านพอใจ

(ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล) และทำให้ตนเองมีความสุข (ด้านความเข้าใจตนเอง) เป็นต้น การกล่าวถึงปัญญาแต่ละด้านเป็นเพียงการนำลักษณะพิเศษเฉพาะออกมาศึกษาเพื่อหาทางใช้ให้เหมาะสม

5. ปัญญาแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถหลายอย่าง เช่น บางคนไม่มีความสามารถด้านการอ่านก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีความสามารถด้านภาษา เพราะเขาอาจจะเป็นคนที่ชอบนิทานหรือเล่าเรื่องเก่งใช้ภาษาพูดได้คล่องแคล่ว หรือคนที่ไม่มีความสามารถทางกีฬา ก็อาจจะใช้ร่างกายได้ดีในการถักทอผ้า หรือเล่นหมากรุกได้เก่งซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้แต่ในปัญญาด้านใดด้านหนึ่งก็จะมีแสดงออกถึงความสามารถที่หลากหลาย

การ์ดเนอร์ เชื่อว่า แม้ว่าคนแต่ละคนจะมีสติปัญญาในแต่ละด้านไม่เท่ากัน แต่ก็สามารถพัฒนาปัญญาทั้ง 9 ด้านนี้ได้ (เยาวยา เดชะคุปต์. 2544: 4; อ้างอิงจาก Gardner. 1993) สรุปได้ว่าแต่ละคนจะมีสติปัญญาแต่ละด้านไม่เท่ากัน แต่ก็สามารถพัฒนาได้โดยการจัดประสบการณ์ให้ได้อย่างเหมาะสม ทฤษฎีพหุปัญญาเชื่อว่าทุกคนมีปัญญาทั้ง 9 ด้าน เพียงแต่จะมากน้อยแตกต่างกันไปในแต่ละด้าน ซึ่งปัญญาแต่ละด้านสามารถพัฒนาได้ขึ้นอยู่กับการได้รับการฝึกฝนอบรม และส่งเสริมสมรรถภาพของปัญญาด้านต่างๆ โดยที่ปัญญาด้านต่างๆ จะทำงานร่วมกัน ปัญญาด้านหนึ่งเสริมหรือกระตุ้นปัญญาอีกด้านหนึ่ง และถ้าบุคคลที่มีปัญญาด้านต่างๆ เหล่านี้ได้มีโอกาสที่จะใช้ความสามารถในทางที่เหมาะสมกับตนเอง ปัญหาต่างๆ ที่มีมากในสังคมจะได้รับการแก้ไข โดยใช้ประโยชน์จากความสามารถที่หลากหลายของสติปัญญาของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

ประโยชน์ของพหุปัญญา กรีนฮอค (สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2541 : 55; อ้างอิงจาก Greenhawk. 1997) ได้รวบรวมเกี่ยวกับประโยชน์ของพหุปัญญาในห้องเรียนไว้ได้ 5 รายการดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความสามารถของตนเองและผู้อื่น
2. ช่วยให้นักเรียนใช้ประโยชน์จากจุดแข็งของตนและปรับปรุงจุดอ่อนของตน
3. ช่วยส่งเสริมความมั่นใจในตนเองของนักเรียนซึ่งจะช่วยให้ให้นักเรียนกล้าทำงานที่ยากกว่าเดิม
4. ช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีขึ้นเพราะทำให้เกิดการจดจำไม่ลืม โดยเฉพาะบทเรียนที่ใช้ฝึกหลายปัญญา
5. ช่วยในการประเมินทักษะพื้นฐานและระดับของนักเรียนได้อย่างแม่นยำ

3.5 แนวทางการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญา

การส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้กับผู้เรียนนั้น ต้องเข้าใจว่าคนทุกคนไม่ใช่อัจฉริยะ แต่คนทุกคนมีความสามารถถึงขีดสุดของแต่ละบุคคลได้ ซึ่งสอดคล้องกับ บัลตันและเคเทอร์วูด

(Boulton Lewis and Catherwood. 1994: 52-53) กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความรู้สึกของตนเอง จากประสบการณ์ที่ได้รับด้วยการสื่อสารด้านต่าง ๆ เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น การวาดภาพสิ่งที่ตนเองประทับใจ เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะจดจำไปยาวนาน และได้แสดงความสามารถของตนเองได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ ไม้ท สัทิสสุนทร (2543 : 21) ได้เสนอแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้แก่ผู้เรียนดังนี้

1. จัดกิจกรรมโดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกัน อาจจะเป็นกลุ่มใหญ่ หรือกลุ่มเล็ก โดยเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ และฝึกความสามารถในด้านต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เช่น ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ความสามารถด้านการเคลื่อนไหวและร่างกาย ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติวิทยา

2. ผู้เรียนและครูร่วมกันวางแผนการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในด้านที่ตนเองถนัดหรือมีความสามารถพิเศษ

3. การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากความต้องการที่ต่อเนื่องจากการเรียนรู้ในเรื่องหนึ่ง และเด็กยังสนใจครูควรจะช่วยเหลือหรือให้คำแนะนำ นอกจากนี้ อาจเกิดจากความต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเองโดยครูไม่ได้กระตุ้น

4. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ โดยส่งเสริมให้มีการจัดมุมประสบการณ์สำหรับผู้เรียนได้เลือกทำกิจกรรมที่สนใจ และแสดงความสามารถด้านที่ตนเองถนัด

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2541 : 52 – 53) ได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาของผู้เรียนดังนี้

1. การจัดกิจกรรมยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีครูคอยแนะนำ และให้การสนับสนุนการเรียนรู้ เน้นการค้นพบ การคิดไตร่ตรอง ซึ่งเน้นให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติ และทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการค้นพบตัวเอง

2. ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เช่น ภายในชุมชนของตนเอง จากการทัศนศึกษา เป็นต้น

3. ครูศึกษาหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการค้นหากิจกรรมใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียน ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในกิจกรรมที่ซ้ำซาก

4. จัดกิจกรรมแบบบูรณาการการเรียนรู้ และเพิ่มทักษะความสามารถของผู้เรียน โดยส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนทุก ๆ ด้าน

5. ส่งเสริมพัฒนาการผู้เรียนในด้านการอยู่ร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่ม

6. ส่งเสริมการเข้าใจตนเอง รู้จักส่วนดี ส่วนที่บกพร่องของตนเอง และความเข้าใจผู้อื่น สามารถชื่นชมกับความสำเร็จของผู้อื่น

7. โรงเรียนเป็นสถานที่ ที่สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นสถานที่ที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ

นอกจากนี้ ญูซรี คำชาย (2544 : 159-160) ได้กล่าวว่าการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้ดี ไม่ว่าจะเป็นในด้านใดก็ตามถ้าผู้เรียนได้รับการส่งเสริมที่ตรงตามความสามารถ ก็จะทำให้พัฒนาไปได้อย่างรวดเร็วกว่าผู้เรียนคนอื่น ดังนั้นควรที่จะส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้กับผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ ดังนี้

1. ต้องรู้จักความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน เพราะจะช่วยให้การเรียนการสอนและการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กแต่ละคน
2. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถทุก ๆ ด้าน ร่วมกันในการเรียนรู้สิ่งที่อยากเรียน
3. กิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหาหรือเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และเป็นกิจกรรมที่ต้องทำโดยอาศัยการผสมผสานกันของความคิดและเหตุผล
4. กระตุ้นให้ผู้เรียนตอบคำถาม โดยการให้เหตุผล
5. สังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กว่าเป็นไปตามลำดับขั้นหรือไม่ เพื่อที่จะได้ทราบถึงจุดบกพร่องในการเรียนรู้ของผู้เรียน
6. หากพบว่าผู้เรียนเรียนรู้ หรือเข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ช้ากว่าคนอื่น ๆ ควรจะช่วยเหลือเพราะอาจเป็นไปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถเพียงเท่านั้น

7. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ส่งเสริมความสามารถในทุก ๆ ด้าน เช่น

- 7.1 การอ่าน การเล่น และการเขียนเรื่อง (ด้านภาษา)
- 7.2 การเล่นนิทาน และให้เด็กเดาว่าตอนจบจะเป็นอย่างไร (ด้านตรรกะ)
- 7.3 การเขียนภาพ ลอกแบบ หรือวางผังที่จะตกแต่งพื้นที่ (ด้านมิติสัมพันธ์)
- 7.4 การฟังเสียงดนตรี หรือเสียงต่าง ๆ (ด้านดนตรี)
- 7.5 การเต้นรำ การละเล่นไทย เช่น มอญซ่อนผ้า งูกินหาง โพงพาง (ด้านการเคลื่อนไหวและร่างกาย)
- 7.6 การสวมบทบาทต่าง ๆ การใช้ภาษาท่าทาง (ด้านมนุษยสัมพันธ์)
- 7.7 การบอกถึงความต้องการของตนเอง (ด้านการเข้าใจตนเอง)
- 7.8 การปลูกต้นไม้ การเลี้ยงสัตว์ และบันทึกการเจริญเติบโต (ด้านธรรมชาติวิทยา)

สรุปได้ว่า แนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางสติปัญญาในด้านต่าง ๆ นั้น เป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาให้เกิดขึ้นได้ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดง

ความสามารถและค้นพบความสามารถที่แท้จริงของตนมากนักน้อยเพียงใด อีกทั้งควรส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ให้ผู้เรียนได้รู้จักการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้สร้างองค์ความรู้และการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง โดยการจัดกิจกรรมสภาพแวดล้อมและการใช้สื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางพหุปัญญา

งานวิจัยต่างประเทศ

มุลเลอร์ (Mueller. 1995 : 328) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “The educational implications of Multiple Intelligences Grouping within a Cooperative learning environment.” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการรับรู้ระหว่างกลุ่มที่ไม่มี ความแตกต่างทางความสามารถด้านพหุปัญญา (Heterogeneous Multiple Intelligences Cooperative group) และกลุ่มที่มีความแตกต่างทางความสามารถด้านพหุปัญญา (Homo-geneous Multiple Intelligences Cooperative group) โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ และวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมของ จอห์นสัน และ จอห์นสัน เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องร่างกายของมนุษย์โดยปรับมาจากบทเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ออกแบบโดย เดวิด เลเชียร์ ซึ่งทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 4

การศึกษาเป็นการวิจัยกึ่งทดลองผสมผสานกับวิธีวิจัยเชิงคุณภาพตามทฤษฎีของ Strauss Grounded กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 22 คน จาก Metcalf Laboratory School ใน รัฐอินเดียนา ระหว่างปีการศึกษา 1994-1995 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง และกลุ่มอ่อน โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกตและการสัมภาษณ์ ผลการตรวจสอบพบว่า มีนักเรียนจำนวน 4 คน ได้รับการคัดเลือกให้อยู่ในกลุ่ม Heterogeneous และอีก 4 คน ให้อยู่ในกลุ่ม Homogeneous มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องร่างกายมนุษย์เพื่อวัดความรู้ด้านเนื้อหา เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบ สังเกต การจดบันทึก การเขียนบันทึกส่วนตัวของนักเรียนถึงครู

การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การลงศึกษาภาคสนามเพื่อทดสอบปฏิสัมพันธ์ทางสังคมการ วัดความสามารถทางพหุปัญญาช่วยทำให้เห็นจุดแข็งและจุดอ่อนของนักเรียนแต่เครื่องมือไม่สามารถระบุจุดแข็งของแต่ละคนได้ ในบางกรณีนักเรียนที่ถูกเลือกให้อยู่ในกลุ่ม Heterogeneous กลับมีความสามารถเช่นเดียวกับกลุ่ม Homogeneous จะมีความสามารถในการใช้เหตุผลและการคิด คำนวณมากกว่ากลุ่ม Heterogeneous นักเรียนในกลุ่ม Homogeneous สามารถแสดงบทบาทและมี ส่วนร่วมในความสำเร็จของกลุ่มทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ในกลุ่ม Heterogeneous ใช้เวลา มากกว่าในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย และขาดผู้นำที่เข้มแข็ง แต่สมาชิกแต่ละคนได้ทำงานในแต่ละ ส่วนของงานที่ได้รับมอบหมาย สมาชิกพอใจในบทบาทของตนเองและกลุ่มช่วยสนับสนุนจนกระทั่ง

งานสำเร็จ เครื่องมือวัดความสามารถทางพหุปัญญาถูกนำมาใช้เพื่อให้มองเห็นจุดแข็งและจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนทุกคนได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการเรียนแบบมีส่วนร่วม จำเป็นต้องอาศัยการสอนทักษะทางสังคมควบคู่ไปด้วย การแบ่งกลุ่มการเรียนแบบมีส่วนร่วมโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาไม่มีผลเสียต่อการเรียนรู้เนื้อหาวิชา

สวีเนย์ (Sweeney. 1998 : 1909) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "Multiple Intelligences Profiles : Enhancing Self-Esteem and Improving Academic Achievement." โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน และการแสดงออกของนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองของรัฐฟลอริดา โดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาของ การ์ดเนอร์ เป็นการศึกษาประสิทธิภาพของนักเรียนระดับอนุบาล จำนวน 19 คน โดยใช้เวลาในการศึกษา 18 สัปดาห์ สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ Teele Inventory of Multiple Intelligences (TIMI). Slosson Oral Reading test-Revised (SORT-R) แบบวัดความพร้อมของโรงเรียน TIMI ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ในระหว่างการเรียนรายวิชาตามโครงการ มีนักเรียนจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่ามีความสามารถด้านต่างๆสูงขึ้น ในขณะที่นักเรียนบางคนลดลง มีนักเรียนจำนวน 5 คน ที่พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง จากการวิจัยยังพบอีกว่า ปัญหาด้านวินัยในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กู๊ดแมน (Goodman. 1961 : 436) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางสมองด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สาขาเคมี โดยศึกษากับนักเรียนระดับวิทยาลัยจำนวน 113 คน ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาเคมีกับความสามารถด้านเหตุผล เท่ากับ .43 มีติสัมพันธ์เท่ากับ .25 ภาษาเท่ากับ .28 และความจำเท่ากับ .25 ซึ่งจากการศึกษาของกู๊ดแมนจะเห็นว่าวิชาเคมีมีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านเหตุผลมากที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ และ บังอร เสรีรัตน์ (2543 : 133-140) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาและเพื่อศึกษาผลการนำรูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาไปใช้ โดยดำเนินการใน 2 จังหวัด คือ จังหวัดชัยภูมิ และจังหวัดเชียงราย โดยมีโรงเรียนเข้าร่วมในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 10 โรงเรียน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. รูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา ใช้แนวคิดเกี่ยวกับพหุปัญญาของโอเวอร์ต การ์ดเนอร์ เป็นหลักสำคัญโดยมีรูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1.1 หลักการ/แนวคิดเกี่ยวกับพหุปัญญา และหลักการ/แนวคิดในการพัฒนา

พหุปัญญาสำหรับหลักการ/แนวคิดเกี่ยวกับพหุปัญญานั้น ทุกคนมีความสามารถทุกอย่างในระดับไม่เท่ากัน และความสามารถด้านต่างๆถูกควบคุมโดยสมอง แต่ละคนมีความสามารถเด่นอย่างน้อย 1 อย่าง ทุกคนต้องนำความสามารถทุกอย่างไปใช้ในการดำรงชีวิต ความสามารถแต่ละอย่างมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ส่วนหลักการ/แนวคิดในการพัฒนาพหุปัญญานั้น ต้องดำเนินการวางแผนการพัฒนาตามข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถด้านต่างๆ โดยเริ่มต้นพัฒนาความสามารถเด่นเพื่อเพิ่มความมั่นใจในตนเองและการอยากรู้ อยากเห็นก่อน นักเรียนทุกคนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทุกด้าน การพัฒนาความสามารถที่เด่นด้านหนึ่ง จะทำให้ความสามารถด้านอื่นที่เกี่ยวข้องพัฒนาขึ้นด้วย

1.2 การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ การค้นหาข้อมูลของเด็กเป็นรายบุคคลและการจัดทำระบบข้อมูล การทำแผนการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา และการประเมินผลและนำผลไปใช้

แผนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทุกอย่างต้องมีกิจกรรมสำหรับพัฒนาความเก่งทั้ง 8 ด้าน และเป็นแผนการเรียนรู้สำหรับการพัฒนาความสามารถของแต่ละคน ซึ่งได้จากข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถของแต่ละคน ซึ่งอาจได้มาจากการเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนออกแบบกิจกรรมของตนเองตามข้อมูลที่ครุมีอยู่

1.3 การสนับสนุนในการนำรูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาไปใช้ซึ่งต้องเตรียมการในเรื่องความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากร ทักษะในการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการนิเทศช่วยเหลือจากผู้รู้ การปรับเปลี่ยนระบบบริหารและเงื่อนไขประการเพื่อรองรับการจัดการเรียนรู้

2. ผลการนำรูปแบบ/แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาไปใช้ เกิดผลต่อการพัฒนาความสามารถของนักเรียน คือ ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาซึ่งเน้นการพัฒนาความสามารถเด่นและการพัฒนาความสามารถรอบด้านของนักเรียนทุกคนนั้น ทำให้นักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งความสามารถเด่นและความสามารถอื่นๆทุกด้าน ซึ่งสิ่งที่พบอย่างชัดเจนคือการที่ครูจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถเด่นด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษนั้น ไม่ทำให้นักเรียนพัฒนาเฉพาะความสามารถเด่นด้านนั้น แต่ความสามารถด้านอื่นที่เกี่ยวข้องก็จะพัฒนาขึ้นด้วย และยังพบอีกว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงาน ซึ่งจัดขึ้นตามความสนใจของนักเรียนแต่ละคน และนักเรียนแต่ละกลุ่มนั้น กิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถรอบด้านทำให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ และถ่ายทอดความรู้โดยวิธีการต่างๆ อย่างอิสระ ซึ่งช่วยให้พัฒนาความสามารถด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าความสามารถทั้ง 8 ด้าน ก็คือ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่ปรากฏในวิชาต่างๆ ในหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาจึงทำให้นักเรียนมี

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามหลักสูตร และที่สำคัญ คือทำให้นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์มากขึ้น อีกทั้งยังมีความสุขในการพัฒนาตนเองให้พัฒนาความสามารถเด่นให้เต็มศักยภาพ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้นักเรียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในอนาคต

สุปราณี ไกรวัตนุสสรณ์ และ คณาพร คมสัน (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาผลการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา โดยมุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 7 ด้านของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา

การวิจัยมีรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง แบบวัดผลก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 49 คน สอนโดยวิธีการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา โดยดำเนินการสอน 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในด้านต่างๆ 2) ขั้นเสริมและพัฒนาความสามารถ 3) ขั้นสอนให้เกิดความสามารถทางปัญญา และ 4) ขั้นถ่ายโอนความรู้ ใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 24 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถทางพหุปัญญา และแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (t-test) การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

ผลการทดลองมีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาโดยรวม และรายด้านสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มสูงมีความสามารถด้านภาษา ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านการเคลื่อนไหวและด้านดนตรีสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มปานกลางมีความสามารถในการใช้เหตุผล/การคิดคำนวณ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี และด้านการเข้าใจตนเองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มต่ำ มีความสามารถด้านการเคลื่อนไหวและด้านดนตรีสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนส่วนใหญ่พอใจและได้รับประโยชน์จากการเรียนด้วยวิธีสอนตาม ทฤษฎีพหุปัญญา และมีความประทับใจในการทำงานกลุ่ม การสร้างสรรค์ชิ้นงาน และได้แสดงออก ทางความคิด

ชนิดดา ต้นไพบูลย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลการพัฒนาความสามารถทาง สติปัญญาบางด้านตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชา คณิตศาสตร์โดยวิธีการสอนแบบวรรณิ” มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถทาง สติปัญญาบางด้านตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชา คณิตศาสตร์โดยใช้วิธีสอนแบบวรรณิ ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถทางสติปัญญาด้านเหตุผลเชิงตรรกะและคณิตศาสตร์ ของนักเรียนกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความสามารถทางสติปัญญาด้านเนื้อหามิติสัมพันธ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถทางสติปัญญาด้านเนื้อหามิติสัมพันธ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสติปัญญา ด้านความเข้าใจตนเองกับ ความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กล่าวโดยสรุปว่าพหุปัญญานั้นสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน สามารถพัฒนาผู้เรียน ทางด้าน สติปัญญา พฤติกรรม และมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ สูงขึ้น จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยศึกษานี้จะนำมาเป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนการ สอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เพราะเชื่อว่าในขั้นตอนของการสอนรูปแบบนี้ มี การบูรณาการพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาด้านต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนความสามารถ ทางพหุปัญญาในด้านต่าง ที่สูงขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขแห่งชีวิต คือ เก่ง ดี และมีสุข

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

4.1 ความเป็นมาและความหมาย

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์แห่งภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งประมวลสรุปได้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531: 19; 2540: 121-122)

Concentrated Language Encounters หรือเรียกย่อ ๆ ว่า “CLE” เป็นรูปแบบการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของ เคอร์ทนีย์ แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัย ฮาร์เวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยไบรอัน เกรย์ (Brian Gray) เป็นผู้ริเริ่มทดลองในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) ณ โรงเรียนเตรเกอร์ พาร์ค ในเมืองแอริส สปริงส์ (Alice Springs) รัฐนอร์ทเทิร์นเทร์ริทอรี (The Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย เมื่อต้นปี 1980 และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการพัฒนาโครงการสอนภาษาของโรงเรียนเตรเกอร์ พาร์ค ในช่วง 5 ปีแรก (ค.ศ. 1980 - 1985) ผู้นำในการพัฒนาโครงการ คือ ไบรอัน เกรย์ และ จูเลีย ไพร์ซ (Brian Gray & Julia Price) และครูผู้สอนภาษาอังกฤษคนอื่น ๆ ในโรงเรียน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมพัฒนาโครงการ ได้แก่ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ (Richard Walker) และเนีย ดอร์ (Nea Dore) ผลการทดลองพบว่า ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนเกือบ 100% ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนสนุกสนานและชอบอ่านชอบเขียนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในช่วงปี ค.ศ.1985 แนวทฤษฎีการสอนดังกล่าวได้ใช้กันทั่วไปในโรงเรียนชาวพื้นเมืองในรัฐนอร์ทเทิร์น เทร์ริทอรี ประเทศออสเตรเลีย โครงการดังกล่าวจึงได้รับความสนใจจากนักศึกษาทั้งหลายทั่วประเทศออสเตรเลีย และเผยแพร่ไปยังนานาประเทศทั้งในเอเชียและยุโรป

สำหรับในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ตั้งชื่อเป็นภาษาไทยโดยพิจารณาจากความหมายของชื่อการสอนดังกล่าวว่า “การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรก ในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ที่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม เบรนดัน บาร์ทเลท ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านแห่งมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยได้รับการสนับสนุนจาก ศ. ดร.อารี สัตินหวิ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่านเขียนและพัฒนาการฟังและการพูดได้ดี สามารถจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้ในระยะเวลาเพียง 20 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มประชุม

ปฏิบัติการหนังสือภาษาไทยสำหรับใช้สอนด้วยวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2528 ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง พูด เรื่องที่อ่านได้เร็วเป็นที่น่าสนใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

จากผลการทดลอง ทั้งวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยดังกล่าว ริชาร์ด วอร์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยไปยังโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ดำเนินการเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนโรงเรียนในกลุ่มทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์และมีความสนใจในการอ่านรวมทั้งสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ได้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญด้วย เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ

4.2 หลักการและแนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นการบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียนและการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือความสามารถของผู้เรียนใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจในการสอนดังนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการและวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อการเตรียมตัวการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามรูปแบบการสอน ซึ่งมีขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะและให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่าง ๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อมีปัญหาและข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของผู้เรียนหรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผนและจัดกลุ่มกิจกรรมการสอน รวมทั้งการจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอนและติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย โดยเฉพาะการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัด หรือมีปัญหาในการใช้ภาษา
10. มีความอดทนและใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและเป็นผู้ศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษาดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนา ใช้ความคิดหาเหตุผลแสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทาง บ่งบอกความรู้สึก การเล่นบทบาทสมมติ ฯลฯ ในระยะนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัย

ป้อนของผู้สอน และใช้เวลาในการคิดจินตนาการหาเหตุผลเปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับ และสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้น ๆ การเรียนจะใช้กระบวนการกลุ่มเป็นหลักและการปฏิบัติทางภาษา

2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมี ผู้สอนคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน เขียนเรื่องร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจและเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับผู้เรียนเอง ที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อไป ๆ ไป ในการเรียนและการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และฝึกการทำงานเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระทั้ง การฟัง การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษา ในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความที่ตนเองพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อน กับครู หรือกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟังหรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษาแต่ละบริบท ฯลฯ ในการเรียนและการปฏิบัติการทางภาษา จะใช้กระบวนการกลุ่มและเน้นการทำงานอย่างอิสระมากขึ้น (เลวาลักษณ์ รัตน์วิทย์. 2534 : 19)

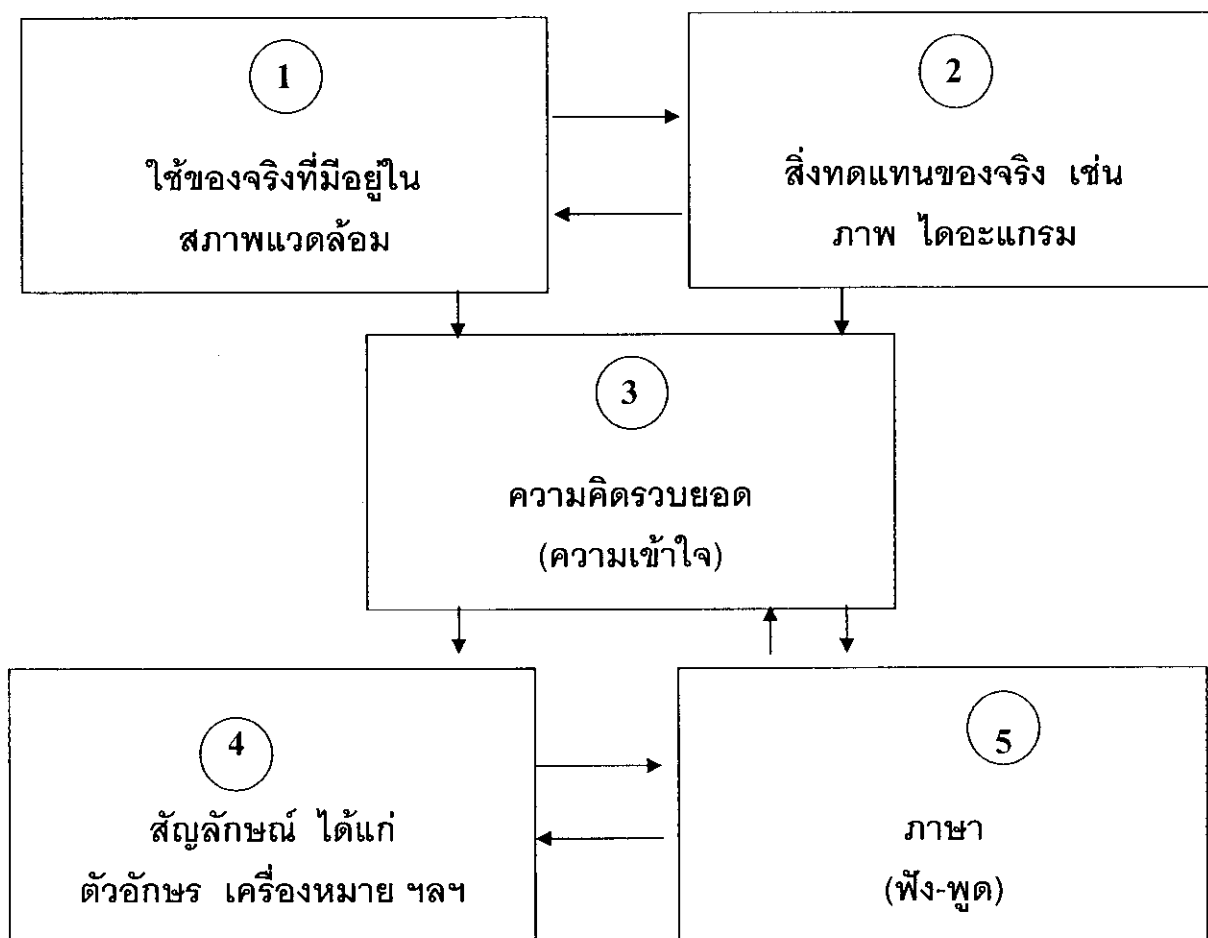
4.3 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้ดำเนินการสอนตามแนวทฤษฎีหลายทฤษฎีเป็นทฤษฎีบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถได้รับประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษาและสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

1. แนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

ทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ ถ้าผู้สอนเข้าใจกระบวนการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องเหมาะสมกับผู้เรียน การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติของมนุษย์ ผู้เรียนได้มีโอกาสได้พัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้มีการฝึกซ้ำ ๆ ย้ำทวนพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ทางสมองต่อไปให้บ่อยครั้งมากขึ้น เช่น อ่านซ้ำ คิดและสังเกตความคล้ายคลึง

และความแตกต่างจากคำที่อ่านและเขียน จนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องหรือที่ผิดพลาดให้ถูกต้องด้วยตนเองได้ การรับรู้และเรียนรู้ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น กระบวนการสอนดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างครบวงจรและต่อเนื่องกันดังที่แสดงให้เห็นใน ภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

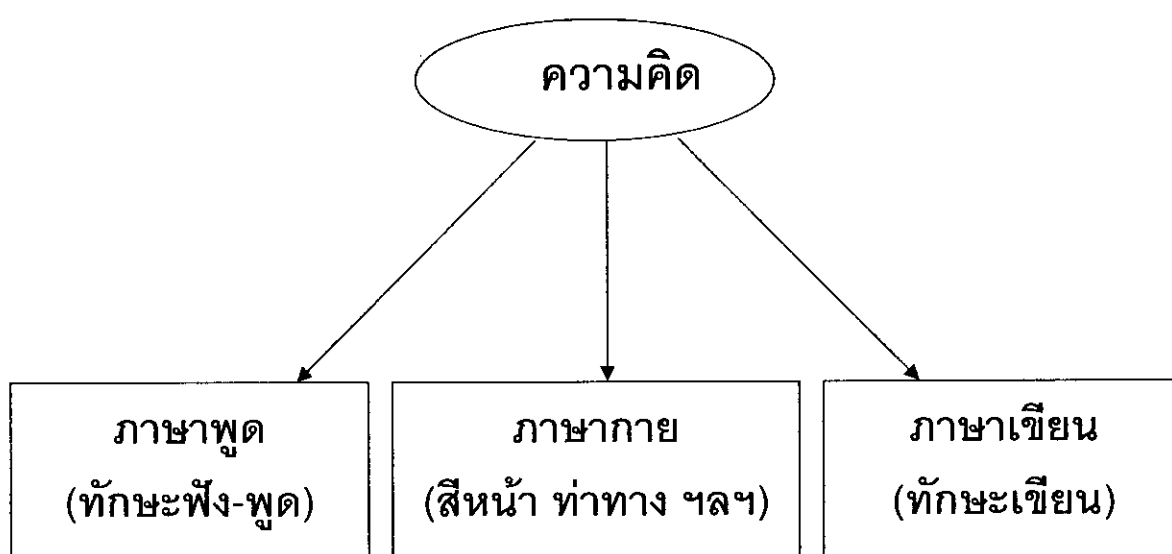
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 21)

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เน้นบริบท (Context) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมตามเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นแนวการสอนที่เน้นความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างของภาษา รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อหน้าที่ของภาษา รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อหน้าที่ของภาษาได้ตามต้องการ จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่สำคัญ คือ สร้าง

ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะครบวงจรด้วยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอดในบริบทก่อน โดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่เดาเนื้อหาจากบทอ่าน จึงให้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ซึ่งเป็นทักษะการฟัง-พูด ต่อจากนั้นจึงพยายามให้ผู้เรียนถ่ายทอดออกมาทางสีหน้า ท่าทาง ตามการสื่อความหมาย ตามความคิดของตนและเป็นไปตามธรรมชาติ การสอนควรสอนทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กับในชีวิตจริง

การพัฒนาทักษะการสื่อสารนั้น ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจากความคิดของผู้เรียนเอง ควรป้องกันความหมายบริบทภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่เข้าใจก่อนจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกมา ซึ่งการใช้ภาษาของผู้เรียนเกิดขึ้นได้ในลักษณะของภาษาพูด (ฟัง-พูด) ภาษาเขียน (อ่าน - เขียน) และภาษากาย (ท่าทาง) ดังแสดงให้เห็นภาพประกอบ 4 (เลาวัลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536:22)

ภาพประกอบ 4 พัฒนาทักษะการสื่อสาร

(เลาวัลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536: 20)

3. แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

แนวทฤษฎีการสอนอ่านยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ซึ่งมีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งภาษาศาสตร์และจิตวิทยาอยู่อย่างบูรณาการโดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ วิธีการสอนและเทคนิคที่จะใช้ในการสอนอ่านจำเป็นต้องพิจารณาถึงการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปโดยธรรมชาติ ไม่มองการอ่านเป็นแค่การแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยง ความคิด รวบรวม รวมทั้งองค์ประกอบ

อื่น ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ด้วย เช่น ความสนใจ เจตคติ ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้

4. แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre -based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานยึดหลักการของทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (System Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งมีประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้

4.1 ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ แต่เป้าหมายสำคัญในการสื่อสารเหมือนกันคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อโดยใช้ภาษาเป็นสื่อไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การใช้ภาษาไป หรือภาษากาย “ความหมาย” ของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยความเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมพึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

4.2 ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

บริบทภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากภาษาจะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพของบริบททางสังคม ความเข้าใจภาษาไม่ใช่จะเข้าใจเพียงแต่ คำระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงที่แยกออกมาจากบริบท แต่ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ดังนั้นเนื้อความของภาษาจึงมีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายเป็นอย่างยิ่ง

เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เป็นผลของการสื่อความ (Output หรือ Product) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนง่ายขึ้นกว่า หมายถึงสิ่งใด

2. เป็นกระบวนการของการใช้ภาษา (Process) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้ในบริบทนั้น ๆ

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและมีความหมายที่ชัดเจน มี 2 ประเภท คือ

1. บริบทของภาษาของสถานการณ์ต่าง (Context of Situation)

บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1.1 เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่กำลังอ่านและเขียนเพื่อการสื่อสาร

1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาในข้อความอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ใช้ภาษาด้วยกันเพื่อสื่อสารให้ฝ่ายหนึ่งเข้าใจ การใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์และบุคคลที่กำลังใช้ภาษาในขณะนั้น เช่น การเลือกใช้คำ (นามและสรรพนาม) การใช้เสียง การวางโครงสร้างประโยค ฯลฯ เป็นการกำหนดการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์นั่นเอง

1.3 วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในการสื่อความในบริบทต่าง ๆ นั้นมีทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพ เป็นต้น ลักษณะภาษาที่ใช้แต่ละอย่างจะแตกต่างกัน ต้องใช้ให้เหมาะสมกับกาลเทศะในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

2. บริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture)

ในแต่ละสังคมหรือชุมชนมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน การใช้ภาษา คำ หรือสำนวนต่าง ๆ ก็ย่อมต่างกันด้วย ดังนั้น ถ้าผู้เรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่ จะทำให้เกิดความเข้าใจในความหมายของภาษานั้นได้ชัดเจนมากขึ้น

4.3 ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

ทำเนียบภาษาหรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์จะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงกาลเทศะ เช่น การใช้คำราชาศัพท์ การใช้คำกับพระภิกษุสงฆ์ พูดกับผู้ใหญ่ ฯลฯ การใช้ทำเนียบภาษาก็จะต่างกันไปตามลักษณะบริบทเหล่านั้นด้วย

4.4 การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับว่าผู้เรียนได้เรียนภาษาอย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เลียนแบบ รูปแบบภาษาหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมได้ถูกต้อง นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำว่า "Genre" ซึ่งมาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึง แบบหรือ ชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ภาษาไทยใช้คำว่า "อรรถลักษณะ" ในแต่ละอรรถลักษณะจะมีจุดประสงค์แน่นอนตายตัว ทำให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาได้ ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอน และผู้เรียนภาษา จำเป็นต้องยึดหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาเป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียน การสอนโดยผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาอย่างอิสระและเป็นตัวของตัวเองได้ในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา

อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน มีอยู่หลายชนิดแต่อรรถลักษณะที่นิยมใช้ในการสื่อความกันทั่วไป มีดังนี้

1. การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount)
2. การรายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. การแสดงความคิดเห็น (Exposition)
5. กระบวนวิธีการ (Procedure)
6. การเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. การอภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะของภาษาแต่ละชนิดจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายและลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องที่ผู้เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

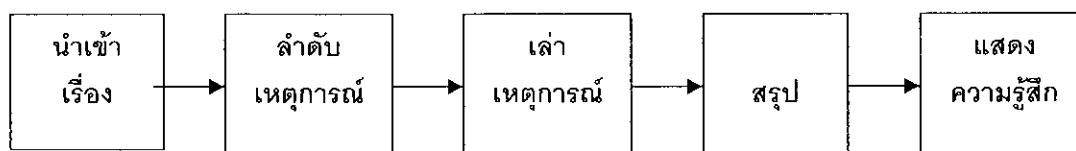
ลักษณะโครงสร้างภาษา

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บอกเวลา และลำดับเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่า จึงเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และใจความต่อเนื่องกัน เช่น แล้วดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ขั้นตอนการลำดับความของการเล่าเรื่องจากประสบการณ์ มีดังนี้

2. การรายงาน (Report) เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือ คำนิยามทั่วไปของเรื่อง

2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าทีหรือลักษณะพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

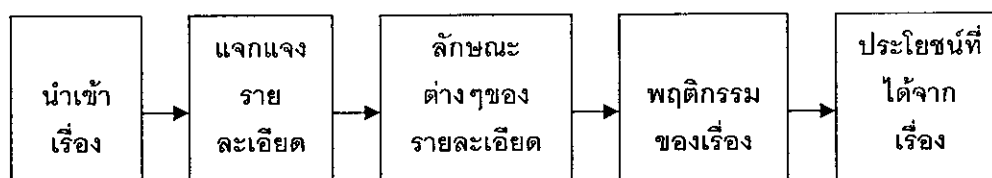
ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

3. อาจมีหัวข้อกล่าวเป็นเรื่อง ๆ

4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ขั้นตอนการลำดับความการรายงาน มีดังนี้

3. การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

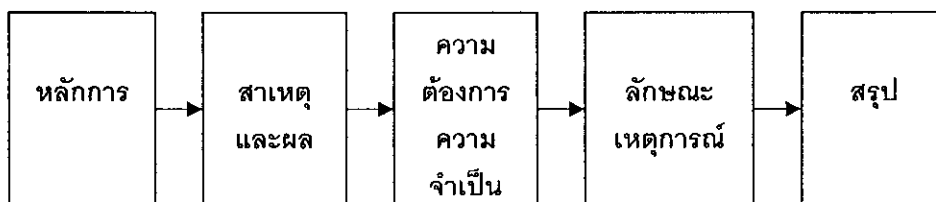
1. เป็นประโยคบอกเล่า

2. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง

3. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน

4. ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำ ทำให้ชัดเจนขึ้น

ขั้นตอนการลำดับความการอธิบาย มีดังนี้

4. การแสดงความคิดเห็น (Exposition) เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัวหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเนื้อเรื่อง

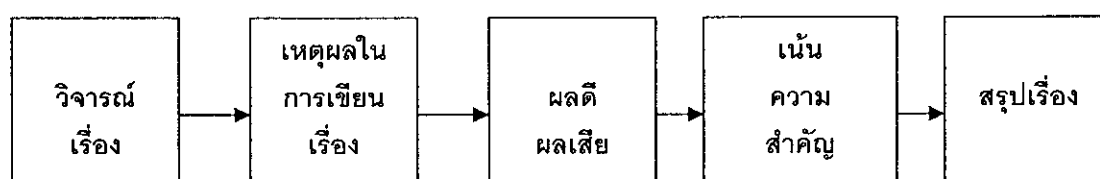
แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นประโยชน์หรือความสำคัญ

1. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด
2. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
4. มีคำแสดงเจตคติ

ขั้นตอนการลำดับความการแสดงความคิดเห็น มีดังนี้

5. กระบวนวิธีการ (Procedure) เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการกระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. ต้องมีจุดประสงค์ในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องการใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

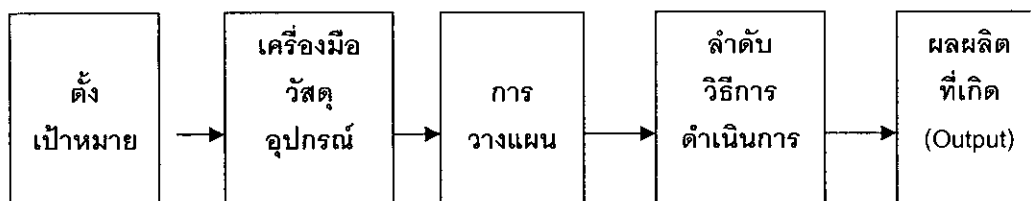
ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกจากปฏิบัติ

3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล

4. ใช้คำนาม

ขั้นตอนการลำดับความกระบวนวิธีการ มีดังนี้

6. การเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องราวในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุกบทบ่งบอกเวลาสถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคล หรือสิ่งของ
4. อาจมีการซ้ำย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลความ

คล้ายตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

ขั้นตอนการลำดับความเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ มีดังนี้

7. การอภิปราย (Discussion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ชี้ให้เห็น ข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจผู้อื่นให้คล้ายตาม

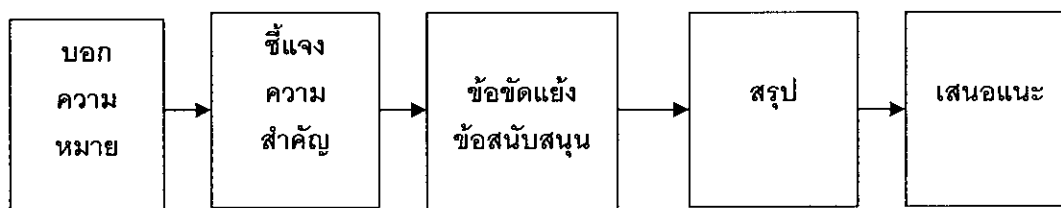
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยการอ้างอิง แสดงเหตุผล
3. ตอนสุดท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุป ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ขั้นตอนการลำดับความการอภิปราย มีดังนี้

8. การสังเกต (Observation) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

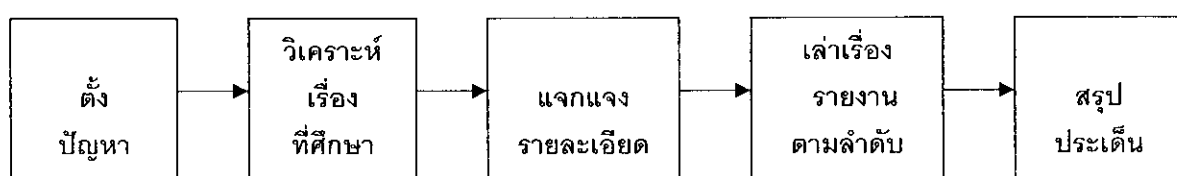
1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด

1. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ
2. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ขั้นตอนการลำดับความกระบวนการ มีดังนี้

แนวทฤษฎีและกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการเข้าใจความหมายรวมของภาษาก่อนจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา โดยเน้นความสำคัญจากประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญในชั้นเรียน ด้วยการพัฒนาความหมายจากบริบทภาษาในชั้นเรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนจะเน้นรูปแบบภาษาที่จำเป็น และผู้เรียนทำกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ มากมาย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดึงและใช้ภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในบริบทอย่าง ถูกต้องตามกาลเทศะ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีแนวทฤษฎีที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเอง และใช้วิธีการที่เป็นธรรมชาติในการเรียนรู้

จากการดำเนินโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค พบว่าข้อดีที่สำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแก่ผู้เรียน มีดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. 2540:122 - 124)

1. ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการให้รูปแบบภาษา กระตุ้น และขยายการใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างถูกต้องตามกาลเทศะ
2. การเรียนรู้ภาษาจากประสบการณ์โดยตรงของผู้เรียนจากเรื่องราวในบริบทที่เน้นในแต่ละครั้ง ทำให้นักเรียนแสวงหาความหมายด้วยตนเอง มีการซ้ำย้ำทวนและพัฒนาภาษาของตนเองได้ ในที่สุด

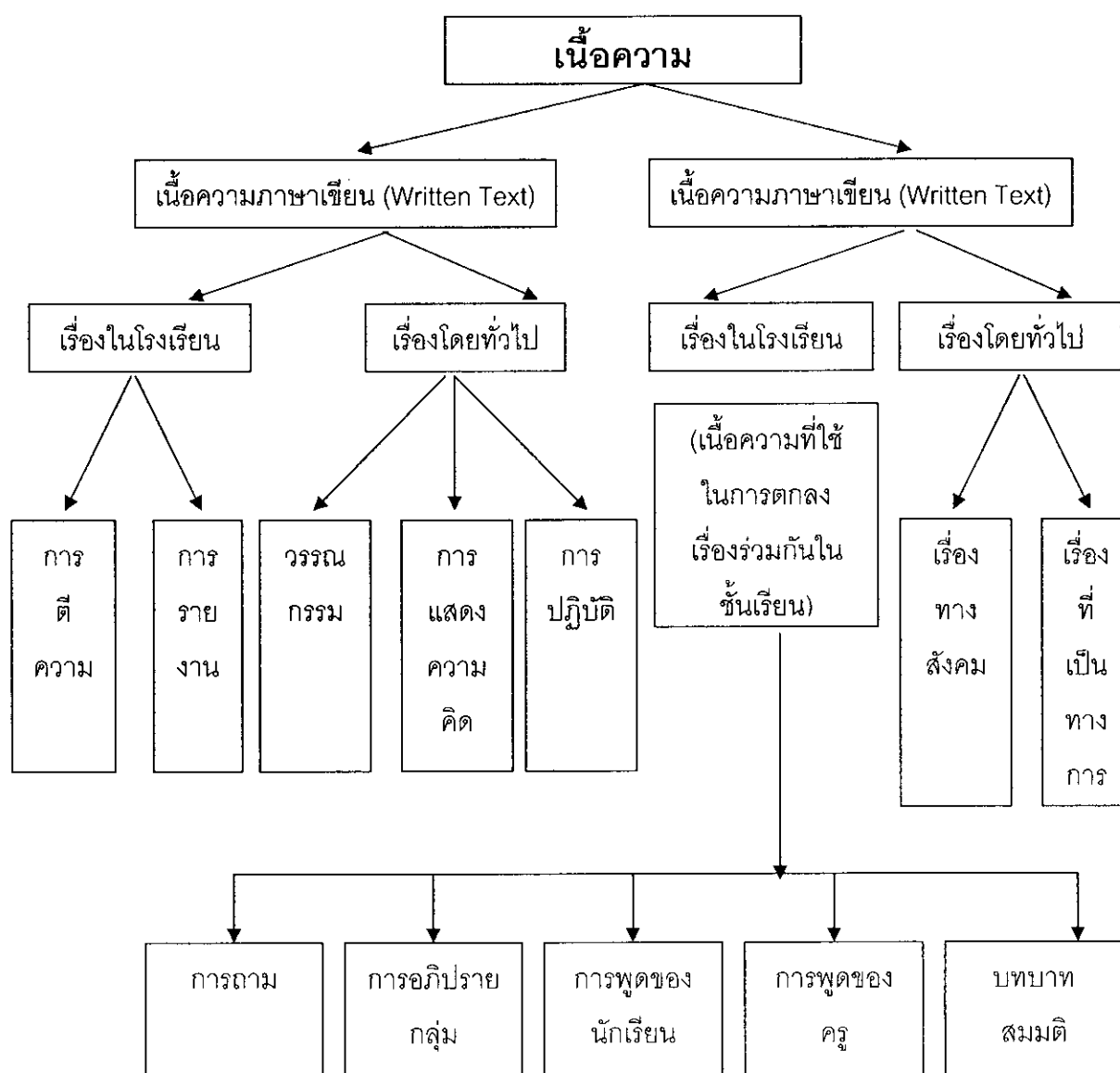
นอกจากนี้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้สมาธิหรือมุ่งมัน (Concentrated) กับเรื่องที่จะเรียนอย่างลึกซึ้ง มีการซ้ำย้ำทวนบริบทอย่างสนุกสนานและมีความหมาย รวมทั้งเรียนรู้ภาษาจากบริบทต่าง ๆ โดยตรง

กระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ในโรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค จะเน้นประสบการณ์สำคัญเกี่ยวกับเรื่องราวที่ผู้สอนและผู้เรียนกำลังสนทนา อ่าน และเขียนร่วมกัน ผู้สอนจะเป็นผู้ให้รูปแบบภาษาที่จำเป็นแก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดพัฒนาความเชื่อมั่นที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามกาลเทศะในบริบท ผู้เรียนมีโอกาสดได้แสดงบทบาทสมมติสนทนา หรืออภิปรายร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนได้ใช้ภาษาพูดเป็นของตนเองได้โดยผู้สอนจะคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแสดงออกทั้งภาษาการพูด ภาษาเขียน และภาษากายผู้เรียนมีโอกาสดลองผิดลองถูกกับการใช้ภาษาของตนเองกับผู้สอนและเพื่อน ๆ

เนื้อความในกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 2 ชนิด คือ เนื้อความที่เป็นภาษาพูด (Oral Text) และเนื้อความที่เป็นภาษาเขียน (Written Text) ผู้สอนจะพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด สนทนากับผู้สอนและเพื่อน ๆ มีการพูดซ้ำทวนกระบวนการในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนร่วมกันในกลุ่ม เนื้อความเป็นภาษาเขียนมีรูปแบบต่าง ๆ เนื้อความ

ที่เป็นภาษาเขียนเป็นบทเรียนสำคัญที่ผู้เรียนจะใช้เป็นปัจจัยป้อนเพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากภาษาที่เขียนต่อไป เช่น การสะกดคำ การแจกลูกประสมคำ การแต่งประโยคปฏิสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์และภาษาจะเกิดขึ้น ผู้เรียนจะเกิดความเคยชินกับเนื้อความต่าง ๆ ที่จะเป็นภาษาเขียน ทำให้ผู้เรียนได้แนวทางและสามารถเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะเกิดความภูมิใจในการใช้ภาษาของตน ช่วยให้เกิดพัฒนาการทางการอ่านได้มากขึ้น

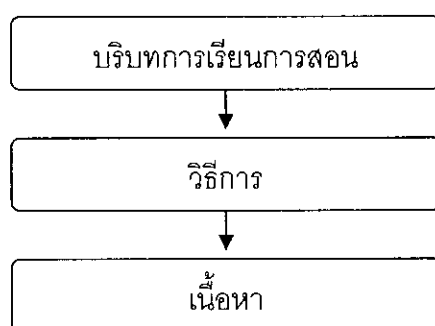
ตัวอย่างของการเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนในโครงการ
เทรเกอร์ พาร์ค (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 :125 : อ้างอิงจาก North Territory Department of Education. 1984. Trager Park Language Project) ดังแสดงให้เห็นในภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 การเตรียมหลักสูตรและการสร้างสื่อการเรียนการสอนในโครงการ

เทรเกอร์ พาร์ค (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2540:125 : อ้างอิงจาก North Territory Department of Education. 1984.)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในบริบท พัฒนาการเรียนภาษาด้วยแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

4.4 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มุ่งเน้นการใช้บทเรียนและกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยก่อน ผู้เรียนมีโอกาสได้พัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลายโดยคำนึงถึงการเลือกเนื้อหา พิจารณาจุดมุ่งหมายของการอ่านและประโยชน์จากการอ่านตลอดจนความสนใจของผู้เรียน ภาษาที่ใช้ สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของการอ่าน ความสนใจและความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก

เป้าหมายและการจัดกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการทดลองนำร่องแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounters Model I)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ได้ต้นแบบจากโครงการทดลองของโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค และการปรับกระบวนการสอนใหม่จากการวิจัยเชิงปฏิบัติการ และการวิจัยนำร่องในประเทศไทย เป้าหมายในการใช้รูปแบบการสอนนี้เพื่อพัฒนาผู้เรียนในระยะเริ่มเรียนภาษาซึ่งยังมีประสบการณ์ในการสื่อสารทางภาษาได้น้อย จุดมุ่งหมายที่สำคัญคือการใช้ผู้เรียนสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนโดยใช้ความคิดของตนเองในระดับพื้นฐานได้ ผู้สอนจะมีบทบาทร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาตามกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 นี้แล้ว ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาการรู้หนังสือขั้นปฏิบัติการในระดับต้นได้

ขั้นตอนของการจัดกระบวนการเรียนการสอนได้จำแนกออกตามประเภทของสื่อการสอนทั้งที่เป็น บทเรียนและกิจกรรม สรุปได้ดังนี้

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นบทเรียน

1. ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง
2. ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา อภิปราย อ่านเรื่อง และแสดงบทบาทสมมติ
3. ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง
4. ทำหนังสือเล่มใหญ่
5. ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดเพิ่มเติม

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม

1. ผู้สอนแนะนำอุปกรณ์สารัตถการปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นตอน
2. ให้ผู้เรียนบอกอุปกรณ์ที่ใช้และลงมือปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือตามลำพัง ตามความสะดวกของการใช้อุปกรณ์
3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
4. ทำหนังสือเล่มใหญ่
5. ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดเพิ่มเติม

สื่อการเรียนการสอน จัดตามจุดมุ่งหมายของการอ่านในชีวิตประจำวัน คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง ได้แก่ นิทาน นวนิยายต่างๆ ตามความสนใจตามระดับวัย
2. อ่านเพื่อเข้าใจวิธีการ ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการต่างๆ เช่น การทำอาหาร การประดิษฐ์ของใช้ เป็นต้น
3. อ่านเพื่อเรียนรู้ ได้แก่ เรื่องสารคดีที่น่าสนใจ หรือที่ให้ความรู้โดยทั่วไป เช่น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การออกกำลังกาย การรักษาโรคต่างๆ เป็นต้น

2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 (The Concentrated Language Encounters Model II)

เป้าหมายของการสอนรูปแบบที่ 2 คือ การพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้พอสมควรแล้วอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนเรื่องต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ได้ใช้ความคิดของตนเองโดยอาศัยการเลียนแบบหรืออิงแบบอย่างจาก

บทเรียน รวมทั้งสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูด คือ การฟังและการพูดผู้สอนจะมีบทบาทลดลงเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

ขั้นตอนในรูปแบบที่ 2 มีดังนี้

1. ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปรายหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับผู้สอนและทำไดอะแกรมสรุปความ

2. ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียนและอภิปรายร่วมกัน

3. เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่มในระยะแรก ระยะต่อมาให้เขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง

4. อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรดลักษณะร่วมกันจากเรื่องในเนื้อความที่ผู้เรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3

5. ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา

3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 (The Concentrated Language Encounters Model II)

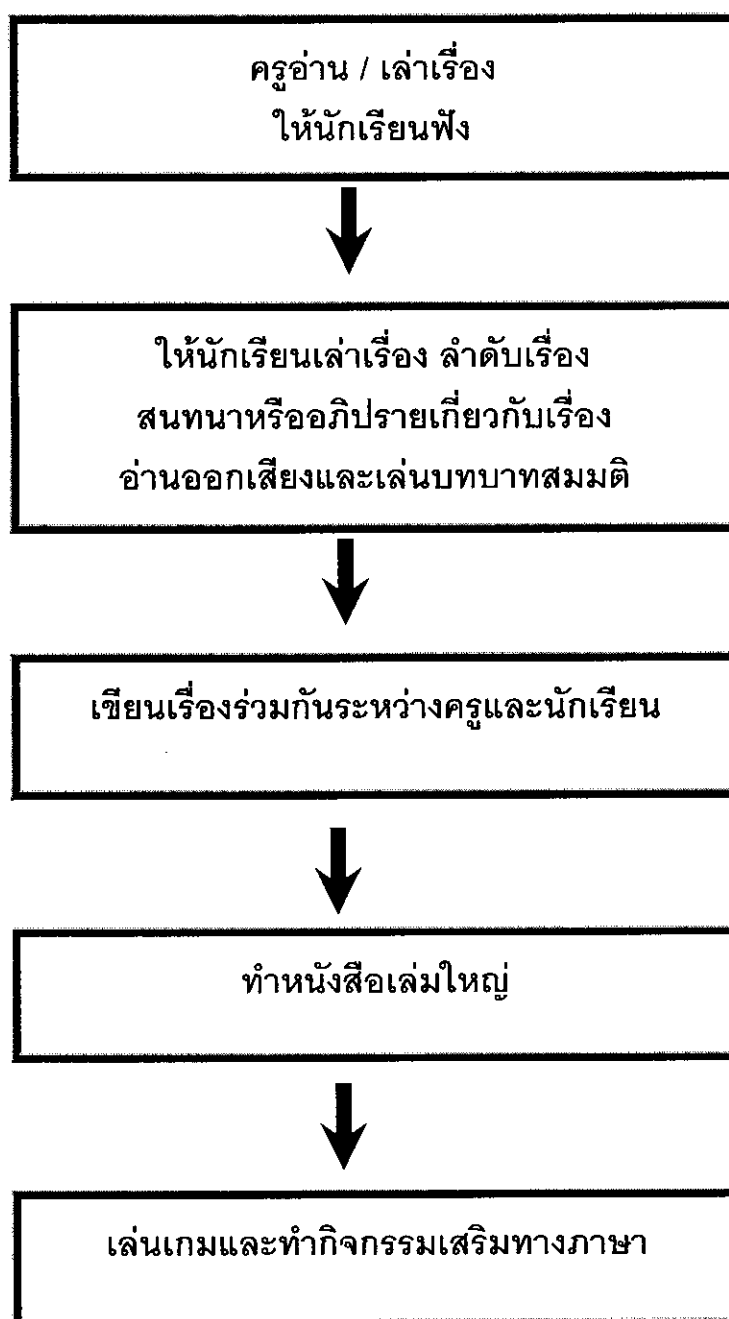
เป้าหมายของการสอนรูปแบบที่ 3 คือ การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้เทคนิคต่างๆ ในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดได้ดีและชำนาญยิ่งขึ้น โดยให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจากบทความหรือเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่านในชีวิตประจำวัน และสามารถรายงานข้อมูลต่างๆ ที่ได้ฟังได้อ่านเป็นภาษาเขียนหรือภาษาพูด สื่อความให้เป็นที่น่าสนใจได้อย่างถูกต้องตามกาลและเทศะ

ขั้นตอนในรูปแบบที่ 3 มีดังนี้

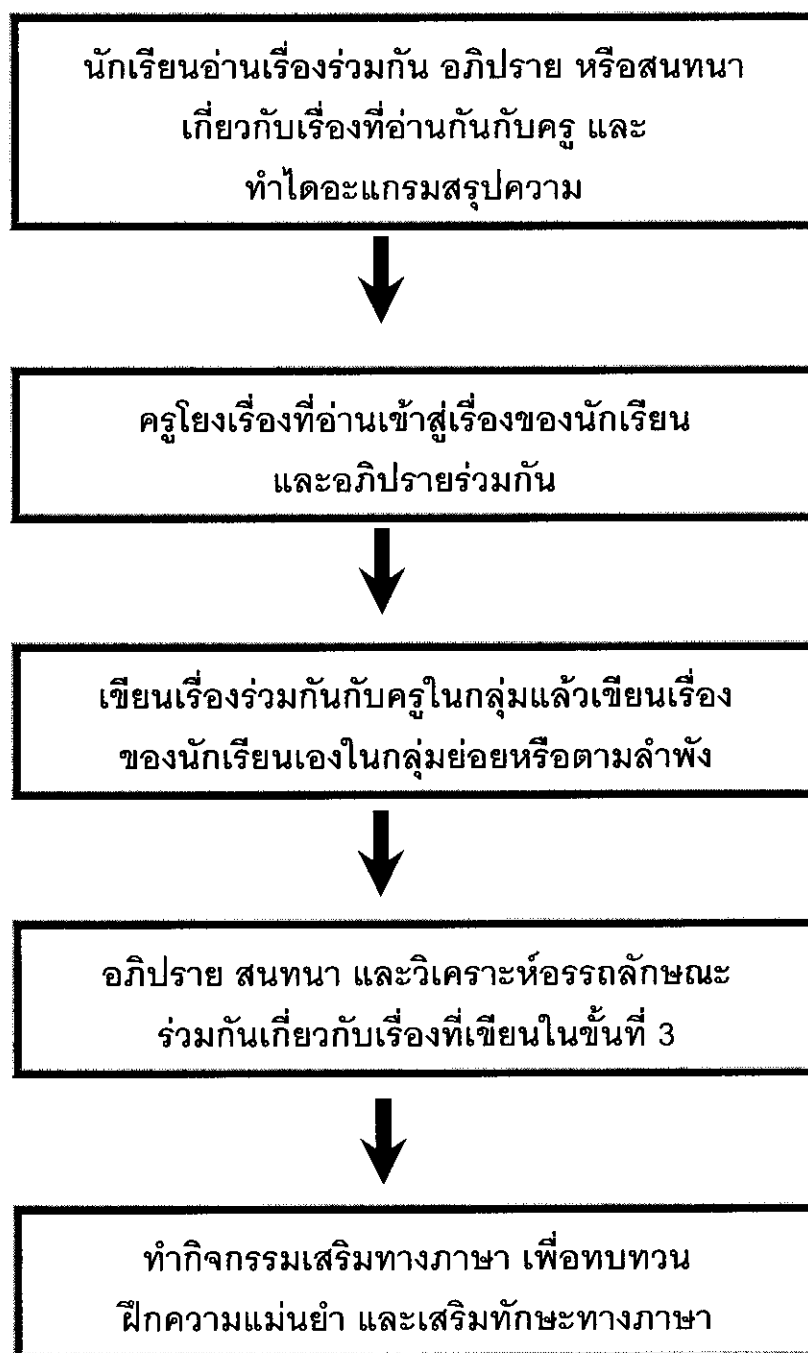
1. ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา สรุปและลำดับความ
2. สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผนการเขียน
3. บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน
4. สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
5. ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
6. เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และแก้ไขงานเขียน

จากการนำเสนอรูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามุ่งเน้นการใช้บทเรียนและการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นอย่างมาก อีกทั้งมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน

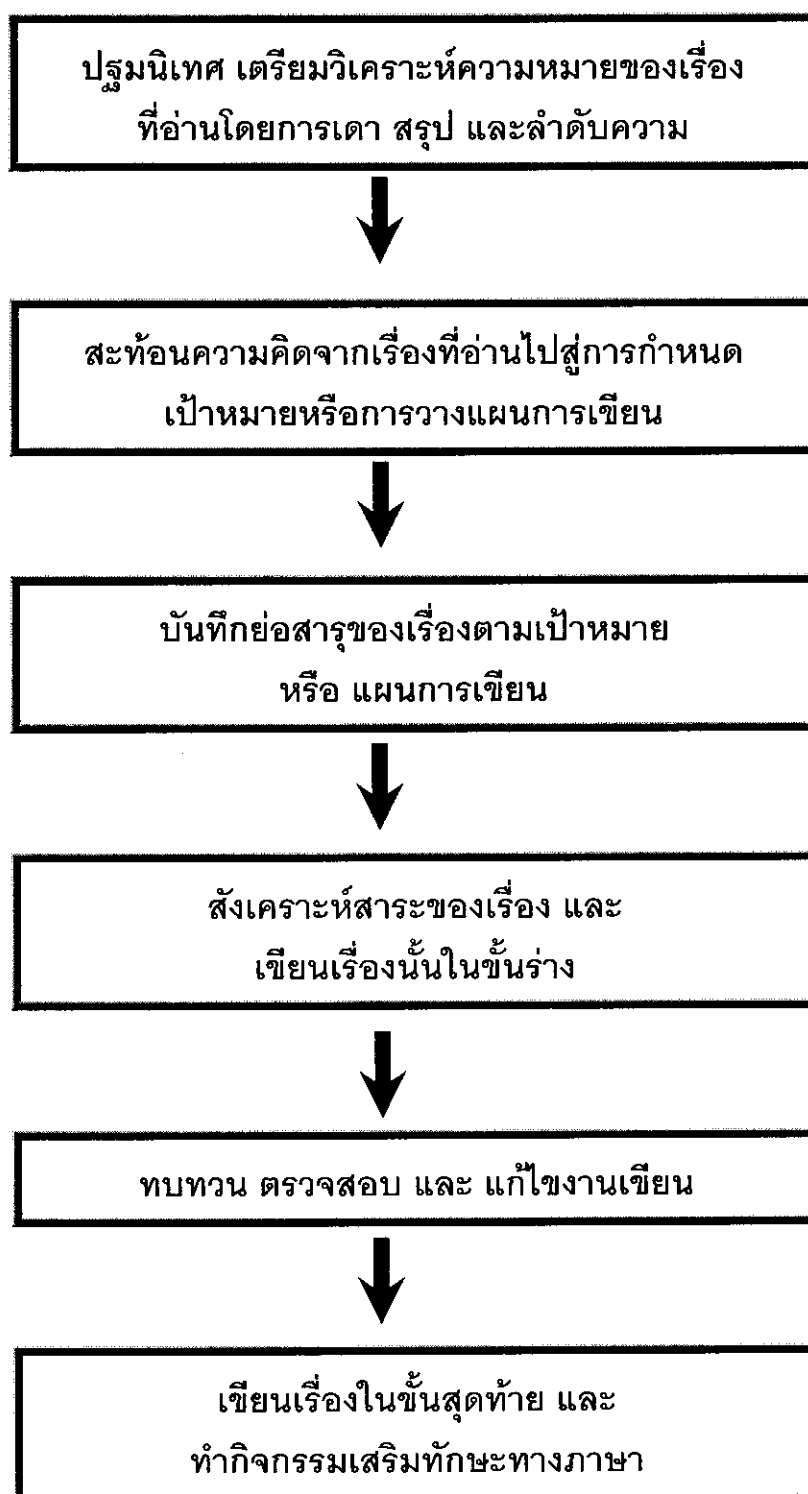
มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษาพร้อมทั้งมีความรู้สึก รับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อการร่วมกันทำงานและช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย กล้าที่จะแสดงความสามารถในด้านต่างๆ ที่ตนเองถนัดพร้อมทั้งพัฒนาความสามารถเหล่านั้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง จึงพอสรุปขั้นตอนต่างๆของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ ดังแสดงในภาพประกอบ 6 7 และ 8 และตาราง 3 ดังนี้

ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

ภาพประกอบ 7 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

ตาราง 2 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ

ขั้นที่	รูปแบบที่ 1	รูปแบบที่ 2	รูปแบบที่ 3
1	ครูอ่าน/เล่าเรื่อง ให้ นักเรียนฟัง	นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย หรือสนทนา เกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน และทำไดอะแกรม สรุปความ	ปฐมนิเทศ เตรียมวิเคราะห์ ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา สรุป และลำดับ ความ
2	ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่องสนทนา หรือ อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องแสดง บทบาทสมมติ	ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่อง ของนักเรียน และอภิปราย ร่วมกัน	สะท้อนความคิดจากเรื่องที่ อ่านไปสู่การกำหนด เป้าหมายหรือการวาง แผนการเขียน
3	เขียนเรื่องร่วมกันระหว่าง ครู และนักเรียน	เขียนเรื่องร่วมกันกับครูใน กลุ่มใหญ่ แล้วเขียนเรื่องของ นักเรียนในกลุ่มย่อยหรือตาม ลำพัง	บันทึกย่อสาระของเรื่องตาม เป้าหมาย หรือแผนการ เขียน
4	ทำหนังสือเล่มใหญ่	อภิปราย สนทนา และ วิเคราะห์หรือรรถลักษณะร่วมกัน เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3	สังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
5	เล่นเกมและกิจกรรมเสริม ทักษะทางภาษาอื่นๆ	ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อ ทบทวน ฝึกความแม่นยำ และ เสริมทักษะทางภาษา	ทบทวน ตรวจสอบ และ แก้ไขงานเขียน
6	-	-	เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และ ทำกิจกรรมเสริมทักษะทาง ภาษา

ที่มา : สายสุนีย์ เดิมสินสุข. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสารถทางการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู. หน้า 66 -67

4.5 ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ (เสาวลักษณ์

รัตนวิชัย, 2533 : 24) มีดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถพัฒนากระบวนการทางความคิดตามรูปแบบของการจัดกระบวนการสอน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไปได้
2. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอนและมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้น
3. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเน้นความเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอดของภาษาก่อนจะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ในลักษณะบูรณาการ
4. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่างๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้ายโดยกิจกรรมต่าง ๆ ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเป็นหลัก
5. ผู้เรียนจะมีโอกาสได้คุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการรับรู้ของมนุษย์อันประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้
6. ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับผู้อื่นและได้ฝึกการใช้ประชาธิปไตยการวางแผนงาน การยอมรับฟังความคิดเห็นและความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
7. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นการเรียนรู้ในทฤษฎีมนุษยนิยม โดยถือเอาศักยภาพของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในหลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การวาดภาพ เป็นต้น
8. ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงานร่วมกันจากกระบวนการเรียนการสอน อันจะเสริมสร้างคุณธรรมประจำใจและลักษณะนิสัยที่ดีแก่เด็กในสังคมต่อไป
9. ผู้สอนสามารถให้การสอนซ่อมเสริมได้กับผู้เรียนหลากหลายกลุ่มในขณะเดียวกันตามระดับความสามารถโดยเฉพาะขั้นตอนที่ 4 และ 5
10. ผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการสอนภาษาของตนได้ดีขึ้น เพราะผู้สอนจะมีบทบาทในการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่เสมอในทุกขั้นตอนการสอนจะเห็นได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นบูรณาการ พัฒนาความรู้ ความสามารถและทักษะทางภาษาโดยพัฒนาองค์ประกอบของการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้านให้ผสมผสานกัน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. ด้านจิตพิสัย (Affective Domain)

3. ด้านทักษะนิสัย (Psychomotor Domain)

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและพิจารณาที่จะใช้การสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ไปทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร และได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษารูปแบบที่ 2 มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย และสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับ ผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้
 ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องได้เองแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกันโดยอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจสลับกันบ้าง ผู้สอนควรให้ผู้เรียนอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องร่วมกัน โดยใช้ ไดอะแกรมเพื่อช่วยผู้เรียนดึงความสำคัญของเรื่อง ได้แก่ การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นปัญหาและการแก้ไขปัญหานั้น การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง และความแตกต่างของเรื่อง

นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่านและสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรใช้เวลาในการอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่างละเอียด อย่ารีบร้อน เพราะการฝึกอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการอ่านโดยใช้กระบวนการทางความคิดได้มา และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ซึ่งเป็นขั้นตอนของการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

ข้อควรระวัง

1. การอ่านออกเสียงไปเรื่อย ๆ จะไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากนัก ผู้สอนควรให้ผู้เรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอน ๆ และอภิปรายร่วมกัน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องหรือภาพประกอบในบทเรียนด้วย จะช่วยทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย และจะช่วยเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ให้มีชีวิตชีวาขึ้นได้
2. คำใดที่ผู้เรียนอ่านไม่ถูกต้อง ผู้สอนสามารถอ่านให้ผู้เรียนฟังได้

3. การทำไดอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรสรุปและโยงภาพให้เข้าใจได้ง่าย และชัดเจนโดยใช้ปากกาหรือสีเมจิก ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจและพิจารณาโครงสร้างระดับยอดของข้อความว่ามีลักษณะอย่างไร จะช่วยให้ทำไดอะแกรมได้ง่ายขึ้น

ขั้นที่ 2 ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

จุดมุ่งหมาย: ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง รู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ ผู้สอนควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นตอนที่ 1 เข้าสู่เรื่องราวที่ผู้เรียนจะพบในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเองเพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนจากเรื่องที่อ่านได้ การสนทนา อภิปรายโดยตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวผู้เรียน จะทำให้ผู้ที่อภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ไขปัญหการออกเสียงและการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนได้ด้วยโดยการย้ำความที่ผู้เรียนพูดไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูกผู้เรียนจะค่อยๆ เรียนรู้ไปจากการพูดย้ำของผู้สอนอย่างถูกต้องได้ ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากอาจนำไดอะแกรมที่ทำไว้แล้วในขั้นตอนที่ 1 มาช่วยได้ การใช้เพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันหรือการเล่นบทบาทสมมติหรือแสดงละครสั้นจะช่วยให้การสนทนาและการอภิปรายมีชีวิตชีวาน่าสนใจขึ้น หากผู้สอนจะนำมาใช้ประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสนุกสนานและเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่ แล้วเขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นและฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดเห็นของตนเองได้มากขึ้นจากตัวอย่างของอรรถลักษณะภาษาในบทเรียนที่พบ

ในขั้นนี้ ผู้สอนสามารถให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาเขียนเรื่องที่ละประโยคหรือทีละตอนได้ โดยตกลงเรื่องที่จะเขียนร่วมกันก่อนเนื่องจากผู้เรียนมีพื้นฐานทางการเขียนมาบ้างแล้วผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้

ควบคุมการดำเนินการแสดงความคิดเห็นร่วมกันเมื่อจบเรื่องที่ละตอนแล้วให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาวาดภาพหรือวาดจากกระดาษของตนเองแล้วนำมาติดต่อกันในการเขียนเรื่องร่วมกัน ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องเป็นของตนเองได้ไม่จำเป็นต้องเหมือนเรื่องที่อ่านในบทเรียนที่นำเสนอไปเพียงแค่พยายามให้คงรูปแบบของแนวการเขียนหรืออรรถลักษณะเดิมไว้

ข้อควรระวัง :

1. ผู้สอนควรพิจารณาความสามารถของผู้เรียนว่าระยะใดสมควรจะให้แยกกลุ่มย่อย และช่วยกันเขียนเรื่องตามลำพัง ซึ่งความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนไม่เหมือนกัน
2. ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกันให้ประสบความสำเร็จ รู้จักการวางแผนมีข้อตกลงร่วมกันว่า ใครทำหน้าที่ใด ช่วยกันอย่างไรและจะเสร็จงานเมื่อไร
3. ผู้สอนควรใช้คำถามถามนำผู้เรียน เพื่อช่วยการเสริมต่อการเขียนของผู้เรียนโดยพิจารณาชนิดของคำถามให้เป็นไปตามลำดับของการดำเนินเรื่องในแต่ละอรรถลักษณะการกระทำดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดแต่งเรื่องได้ตามอรรถลักษณะที่ต้องการได้ง่าย และประสบความสำเร็จในการช่วยกันเขียนเรื่อง โดยผู้สอนคอยให้การเสริมต่อการเรียนรู้ในระยะแรก ๆ

ตาราง 3 แสดงตัวอย่างคำถามในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะแต่ละชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร → แล้วทำอย่างไรต่อไป → ต่อดี → สรุป เป็นอย่างไร → เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น อีก → อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ลำดับความของเรื่องที่ เกิดขึ้น)
รายงาน (Report)	เรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นอย่างไร → มีลักษณะเฉพาะ → มีประโยชน์ หรือโทษอะไรบ้าง → มีลักษณะทั่วไปเป็นอย่างไร → สรุปว่าเป็นเรื่อง เกี่ยวกับอะไร → สำคัญอย่างไร
การอธิบาย (Explanation)	ต้องการพูดเรื่องอะไร → สำคัญอย่างไร → ทำได้อย่างไร → เกิดขึ้นได้ อย่างไร → ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น → เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
เรื่องเกี่ยวกับการ แสดงความคิดเห็น (Exposition)	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นความคิดเห็นของใคร → มีเหตุและผล อย่างไร (ลำดับเหตุและผล) → จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จาก ประเด็นที่ตั้งไว้ได้อย่างไร)
วิธีการ (Procedure)	เป็นวิธีการทำอะไร → มีอุปกรณ์อะไรบ้าง → ทำได้อย่างไร (เกิดขึ้นได้ อย่างไร) → ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น (เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้) ฯลฯ
เรื่องเล่าหรือบรรยาย เชิงจินตนาการ (Narrative)	ใคร → ทำอะไร → ที่ไหน → เมื่อใด → อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) → ปัญหาคืออะไร → แก้ไขได้อย่างไร → สรุป แล้วเรื่องนี้มีความน่าสนใจอย่างไรบ้าง
อภิปราย (Discussion)	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → มีความสำคัญหรือจำเป็นอย่างไร → มีเหตุผล เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างไร (ลำดับเหตุผลที่เห็นด้วยที่ละตอนและไม่ เห็นด้วยที่ละตอน)
การสังเกต (Observation)	จะพูดหรือเขียนเกี่ยวกับอะไร → ที่ไหน → มีลักษณะอย่างไร → ลำดับ ลักษณะของสิ่งนั้นที่ละตอน → สรุปผู้สังเกตคิดว่าอย่างไร

ตาราง 4 ขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ (Genre Steps) แต่ละชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ขั้นตอนการลำดับความ				
	1	2	3	4	5
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	นำเข้าเรื่อง	ลำดับ เหตุการณ์	เล่า เหตุการณ์	สรุป	แสดง ความรู้สึก
รายงาน (Report)	แนะนำ เรื่อง	แจกแจง รายละเอียด	ลักษณะ ต่างๆของ รายละเอียด	พฤติกรรม ของเรื่อง	ประโยชน์ที่ได้ จากเรื่อง
การอธิบาย (Explanation)	หลักการ	เหตุและผล	ความต้องการ/ จำเป็น	ลักษณะ เหตุการณ์	สรุป
เรื่องเกี่ยวกับการ แสดงความ คิดเห็น (Exposition)	วิจารณ์ เรื่อง	เหตุผลใน การเขียนเรื่อง	ผลดี ผลเสีย	เน้น ความสำคัญ	สรุป เรื่อง
วิธีการ (Procedure)	ตั้ง เป้าหมาย	เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์	การ วางแผน	ลำดับ วิธีการ ดำเนินการ	ผลผลิต ที่เกิด (Output)
เรื่องเล่าหรือ บรรยายเชิง จินตนาการ (Narrative)	เริ่มเรื่อง	ซั่ม ปัญหา	เหตุที่เกิด ปัญหา	เล่าเหตุการณ์ ทั้งกละ และ เทศะ	ลงท้ายเรื่องมี คติสอนใจ
อภิปราย (Discussion)	บอก ความหมาย	ชี้แจง ความสำคัญ	ข้อขัดแย้ง ข้อสนับสนุน	สรุป	เสนอแนะ
การสังเกต (Observation)	ตั้งปัญหา	วิเคราะห์ เรื่องที่สำคัญ	แจกแจง รายละเอียด	เล่าเรื่อง รายงาน ตามลำดับ	สรุป ประเด็น

ที่มา : สายสุนีย์ เต็มสินสุข. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู. หน้า 57-58

ขั้นที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถอ่านและสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่เขียนและพิจารณาแก้ไขความถูกต้องของภาษาที่ใช้ เพื่อพัฒนาการเขียนของตนเองต่อไป

ในขั้นนี้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องที่ช่วยกันเขียนขึ้นโดยวิเคราะห์อรรถลักษณะของเนื้อความที่อ่านว่ามีกระดำนเรื่องในการเขียนอย่างไรบ้าง และมีลักษณะของภาษาที่ใช้อย่างไร ในการวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่อง ควรให้ผู้เรียนได้ช่วยกันอ่านและอภิปรายร่วมกันว่าในแต่ละขั้นตอนจะมีความสนับสนุนกันอย่างไรในระยะแรก ๆ สำหรับการวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่ผู้เรียนช่วยกันแต่งขึ้น ผู้สอนอาจอธิบายให้ผู้เรียนฟังโดยวิเคราะห์ให้ดูทีละตอนเป็นตัวอย่างก่อนเมื่อมีเรื่องต่อไปจึงให้ผู้เรียนได้ฝึกวิเคราะห์เอง ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะและแก้ปัญหาการใช้ภาษาต่าง ๆ ด้วยการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งสามารถอธิบายได้บ้างในขั้นตอนนี้ แต่ไม่ควรเน้นความสำคัญมากเกินไป เช่น การอธิบายคำบุพบทที่ผู้เรียนใช้ผิดโดยการชี้แจงการใช้คำบุพบทนั้น ๆ ที่ถูกต้อง พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่อ่านใน

อรรถลักษณะที่หลากหลายมากขึ้นทั้งการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด

จุดประสงค์ย่อยของขั้นตอนที่ 5 ให้ผู้เรียนสามารถ

1. เขียนเรื่องใหม่ที่มีอรรถลักษณะเดิมในขั้นตอนที่ 3-4 ได้
2. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนในจุดมุ่งหมายที่ 1 ได้
3. สังเกต อ่าน และค้นคว้าเรื่องใหม่ๆ เพิ่มเติม ซึ่งมีอรรถลักษณะของเนื้อความแตกต่างไปจาก

จุดมุ่งหมายที่ 1 ได้

4. เขียนเรื่องใหม่ของตนเองที่มีอรรถลักษณะของเนื้อความตามที่ได้สังเกต อ่านและศึกษาค้นคว้าในจุดประสงค์ที่ 3 ได้

5. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนของตนในจุดประสงค์ที่ 4 ได้
6. รายงานการเขียนของตนเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนได้

7. จับใจความสำคัญของเรื่องใหม่ต่างๆ ที่อ่านพร้อมทั้งบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้
8. เขียนย่อความหรือสรุปความจากการฟังหรือการอ่านได้
9. เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของระบบตัวสะกดของคำและประโยคต่างๆ ได้
10. จัดกลุ่มและประเภทของคำต่างๆ ที่พบในประโยคต่างๆ ได้

กิจกรรมทางภาษาในขั้นที่ 5 นี้ แต่ละจุดมุ่งหมายอาจจัดตามกิจกรรมเสนอแนะได้ดังตัวอย่างต่อไป

ในจุดประสงค์ที่ 1

1.1 ให้ผู้เรียนแข่งกันเขียนเรื่องร่วมกันในกลุ่มเล็กหรือตามลำพัง ภายในเวลาที่กำหนดให้โดยใช้
อรรถลักษณะเดิมที่ผู้เรียนเคยเขียนร่วมกันมาแล้วในขั้นที่ 4

1.2 ให้ผู้เรียนเขียนเรื่องจากภาพโดยใช้อรรถลักษณะเดิมที่เคยเขียนมาแล้วในขั้นที่ 4

ในจุดประสงค์ที่ 2

2.1 ให้ผู้เรียนจับคู่หรือผลัดกันออกมารายงานเรื่องเป็นกลุ่ม ช่วยกันทำแผนวิเคราะห์
อรรถลักษณะของข้อความตอนๆ ให้สังเกตการดำเนินเรื่องของเนื้อความว่าเป็นอย่างไรพร้อมทั้งแก้ไขคำ
หรือประโยคที่ผิดให้ถูกต้อง

2.2 ให้ผู้เรียนแข่งขันเล่นเกมล่าคำผิดของเรื่องที่เขียนต่างๆ โดยมีผู้สอนหรือผู้เรียนเป็น
ผู้ดำเนินการ กลุ่มใดหาคำผิดแล้วแก้ไขได้มากที่สุดและถูกต้องมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

2.3 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันเรียงประโยคที่ตัดออกจากข้อความที่มีอรรถลักษณะของ
เนื้อความนั้นๆ กลุ่มใดเสร็จก่อนและถูกต้องเป็นผู้ชนะ

ในจุดประสงค์ที่ 3

3.1 ให้ผู้อ่านแข่งขันกันอ่านเรื่องใหม่ที่ผู้สอนกำหนดให้ซึ่งมีอรรถลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม
ภายในเวลาที่กำหนดให้และตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ กลุ่มใดตอบได้มากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

3.2 จัดประกวดการเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่านที่ได้พบเห็นมาหรือไปค้นคว้ามา การแข่งขันอาจจะ
แข่งเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 4

4.1 ให้ผู้เรียนแข่งขันเขียนเรื่องใหม่จากการไปค้นคว้าหรือจากการสังเกตการณ์มาภายในเวลาที่
กำหนดให้ อาจจะให้แข่งขันกันระหว่างกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลก็ได้

4.2 จัดประกวดการเขียนเรื่องจากภาพที่มีเหตุการณ์แตกต่างกัน แข่งขันเป็นกลุ่มหรือเป็น
รายบุคคลก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 5

5.1 ให้ผู้เรียนจับคู่ผลัดกันแก้ไขงานเขียนของตนที่เขียนขึ้นโดยที่ปรึกษาหรือร่วมกันได้

5.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันอ่านสรุปความเรื่องที่เพื่อนเขียนและรายงาน แก่ไขข้อผิดต่าง ๆ โดยมีเหตุผลประกอบ

5.3 ให้ผู้เรียนผลัดกันเรียงประโยคของข้อความที่ตัดออกมาจากเนื้อเรื่องเดิมที่ผู้เรียนกลุ่มอื่นเป็นผู้เขียน โดยพิจารณาว่ากลุ่มใดเรียงประโยคได้เหมือนเดิมมากที่สุดหรือดีกว่าเดิมเป็นกลุ่มชนะ (ผู้สอนเป็นผู้พิจารณา)

ในจุดประสงค์ที่ 6

6.1 ให้ผู้เรียนแสดงละคร หรือเรื่องสั้น หรือจัดรายการโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกได้พูดโดยมีการเตรียมเขียนบทไว้ล่วงหน้า ผู้สอนเป็นผู้ช่วยพิจารณาบทที่เขียนในแต่ละกลุ่มเพื่อความเหมาะสม

6.2 จัดนิทรรศการเขียนเรื่องสั้นๆ หรือนำผลงานที่ผู้เรียนเขียนขึ้นตามที่ผู้สอนกำหนด เช่น เขียนเล่าเรื่องไปเที่ยวในช่วงวันหยุด เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว เป็นต้น

ในจุดประสงค์ที่ 7

7.1 ให้ผู้เรียนผลัดกันอ่านหรือเล่าเรื่องสั้นและสรุปความที่ได้ไปค้นคว้ามา

7.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันตอบคำถามจากเรื่องที่ผู้สอนอ่าน เล่าหรือเปิดเทปให้ฟัง

7.3 ให้ผู้เรียนฟังข้อความต่างๆ จากเทปหรืออ่านเรื่องต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนวาดภาพในสิ่งที่ได้ฟังนั้น

7.4 ให้ผู้เรียนแข่งขันกันเติมคำหรือข้อความในช่องว่างที่ขาดหายไป

ในจุดประสงค์ที่ 8

8.1 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันเขียนย่อความหรือจดบันทึกข้อความต่างๆ ภายในเวลาที่กำหนดตามที่ได้ฟังจากผู้สอนหรือเทป หรือจากการอ่านเรื่องของตนเองในแต่ละกลุ่ม

8.2 ให้ผู้เรียนผลัดกันอ่านเรื่องและสรุปความที่ได้ยินจากการอ่านของเพื่อน

ในจุดประสงค์ที่ 9

9.1 ให้ผู้เรียนเล่นเกมต่อคำต่อประโยคหรือคำที่เป็นคำเหมือนคำตรงกันข้าม หรือฝึกแต่งประโยคประเภทเดียวกัน เช่น เกมบิงโก เกมโดมิโน เกมจ่ายตลาด เป็นต้น

9.2 ให้ผู้เรียนฟังคำหรือประโยคที่ผู้สอนอ่าน พูด หรือ เปิดเทปแล้วเขียนตาม หรือเติมข้อความที่ขาดหายไป อาจเป็นบทเพลงบ้างก็ได้

ในจุดประสงค์ที่ 10

10.1 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันแสดงท่าทางตามความหมายของบัตรคำที่ผู้สอนกำหนด แล้วให้เพื่อนกลุ่มอื่นๆทายว่าเป็นคำอะไรและเขียนอย่างไร เป็นต้น

10.2 ให้ผู้เรียนแข่งขันค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรม หรือจากหนังสือต่างๆ ที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน เช่น ประเภทคำกริยา คำนามที่เป็นของใช้ในห้องครัว เป็นต้น

กิจกรรมในขั้นที่ 5 นี้ ควรให้มีเนื้อหาสาระที่ต่อเนื่องกับขั้นตอนอื่นๆ ที่ผ่านมาเพื่อเป็นการทบทวนฝึกย้ำความแม่นยำในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด โดยการใช้เกมวงเวียนไขให้แข่งขันกันระหว่างกลุ่มและเป็นรายบุคคลเป็นการเรียนปนเล่นทำให้ผู้เรียนสนุกสนานในการทำกิจกรรมมากขึ้น

ข้อควรระวัง:

ผู้สอนควรตระหนักอยู่เสมอว่า เมื่อให้นักเรียนแก้ผู้เรียนแล้วผู้สอนต้องตรวจแก้ไขทุกครั้งโดยจัดการตรวจแก้ไขด้วยวิธีต่างๆ เช่นสรุปข้อผิดพลาดใหญ่บนกระดานดำแล้วให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ไขหรือขีดเส้นใต้การใช้ภาษาที่ผิดไว้ แล้วให้ผู้เรียนนำไปพิจารณาแก้ไขเองโดยการปรึกษากับเพื่อน หรือจากการค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุดหรือในชั้นเรียน

การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (Scaffolding)

การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยการต่อความเสริมความคิดที่ผู้เรียนต้องพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่างๆ เพื่อการสื่อสารรวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ทั้งทางวาจาและไม่ใช้วาจา การช่วยเหลือผู้เรียนดังกล่าวกระทำได้โดยผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันกับผู้เรียนหรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นกลวิธีที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้แต่ละครั้ง

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเข้าใจหลักการของการช่วยเหลือผู้เรียนว่าการมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 นั้น การจัดการเรียนการสอนเน้นความสำคัญที่ว่าทุกขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ เพื่อให้การปฏิบัติการทางภาษาของผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนอ่านหรือเสริมต่อคำพูดต่างๆ ที่สนทนา และอภิปรายกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกัน เมื่อผู้เรียนติดขัด นักคำที่เหมาะสมไม่ได้หรือไม่แน่ใจว่าควรจะใช้คำพูดใดเป็นต้น

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนเสริมต่อคำพูดในขณะสนทนา และอภิปรายเมื่อผู้เรียนโยงความคิดของเรื่องเป็นความคิดจากประสบการณ์ของตน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจนึกคำพูดไม่ออกหรือหาคำที่เหมาะสมไม่ได้ชัดเจนนัก ผู้สอนควรช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียนบ้างเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้ไม่ติดขัด แต่ไม่ใช่ผู้สอนพูดเองทั้งหมดคนเดียว ผู้สอนช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้คิดพูด

ต่อไปเองได้หรือนึกถึงคำอื่นๆต่อไปได้ ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาจะเกิดขึ้นได้อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก ผู้เรียนเองก็ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการสนทนาหรืออภิปรายโดยใช้ความคิดเห็นของตนเอง

ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนจำเป็นต้องช่วยเหลือผู้เรียนในการเขียนเรื่องให้ประสบผลสำเร็จโดยคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญในการดำเนินเรื่องตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่เขียน การเสริมต่อคำพูดของผู้สอนให้นึกถึงคำหรือเรื่องต่อไปได้นั้นจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแต่งประโยค และใช้ความคิดได้ต่อเนื่องกัน จนในที่สุดสามารถเขียนเรื่องร่วมกันได้สำเร็จ การเสริมต่อการเรียนรู้ในขั้นนี้สำคัญมากเพราะผู้เรียนจะต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนมากในการแต่งเรื่อง ถ้าผู้สอนไม่ช่วยเสริมต่อคำพูดให้บ้างจะทำให้ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหยุดชะงัก การสื่อสารความด้วยภาษาเป็นภาษาเขียนก็จะหยุดชะงักไปด้วย ผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อ อึดอัดใจและรู้สึกว่าการแต่งเรื่องเขียนเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ทำให้เบื่อหน่ายต่อการคิดและการเรียนภาษาได้

ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนควรเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยพูดชี้แนะ ให้ตัวอย่างประโยคตามอรรถลักษณะตั้งแต่เริ่มวิเคราะห์เนื้อความการลำดับความในแต่ละตอนจากนั้นจึงให้ผู้เรียนคิดและหาคำตอบเองว่าประโยคในความต่อไปจะจัดลำดับการดำเนินเรื่องอย่างไร การช่วยผู้เรียนเวลามีปัญหาติดขัดผู้สอนต้องช่วยอ่านเนื้อความนั้นพร้อมๆ กันกับผู้เรียนและช่วยกันคิดว่าเนื้อความนั้นๆ หมายความว่าอย่างไร

ในขั้นตอนที่ 5 ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาอย่างเป็นอิสระ เช่น เล่นเกมเฉพาะอย่าง เขียนเรื่องเองตามลำพัง อ่านเรื่องต่าง ๆ ตามความสนใจ ผู้สอนจะต้องคอยช่วยเหลือ ผู้เรียนแต่ละคนโดยจัดวินัยของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ต้องมีการวางเงื่อนไข เช่น จะให้ผู้เรียนทำอะไร สิ่งงานเมื่อใด จะมีการตรวจอย่างไร เป็นต้น การช่วยแนะนำผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน เช่น อ่านไปพร้อมๆ กับผู้เรียน ช่วยผู้เรียนคิดคำ ช่วยต่อเติมประโยค ช่วยเล่นเกมบางตอนที่ติดขัด การกระทำเหล่านี้จะเป็นการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ดีและเป็นการให้กำลังใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้มากเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุด ผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้อย่างละเอียดว่าตอนใดผู้เรียนมีปัญหา ผู้สอนสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดจนการใช้สื่อต่างๆ ที่มีอยู่ในขณะเดียวกัน นับเป็นการวัดและประเมินการสอนไปในตัวด้วย

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ เพราะสามารถประสบความสำเร็จได้มากขึ้น
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น
4. ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ของผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างตรงจุดทำให้ลดปัญหาการสอนซ่อมเสริมลงได้

5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองมากขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกัน และสร้างความสามัคคีระหว่างกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน นับว่าเป็นการเสริมสร้างประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

การเสริมต่อการเรียนรู้ จึงเป็นเทคนิคการสอนอย่างหนึ่งที่สำคัญในการช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการเรียนรู้และประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตร

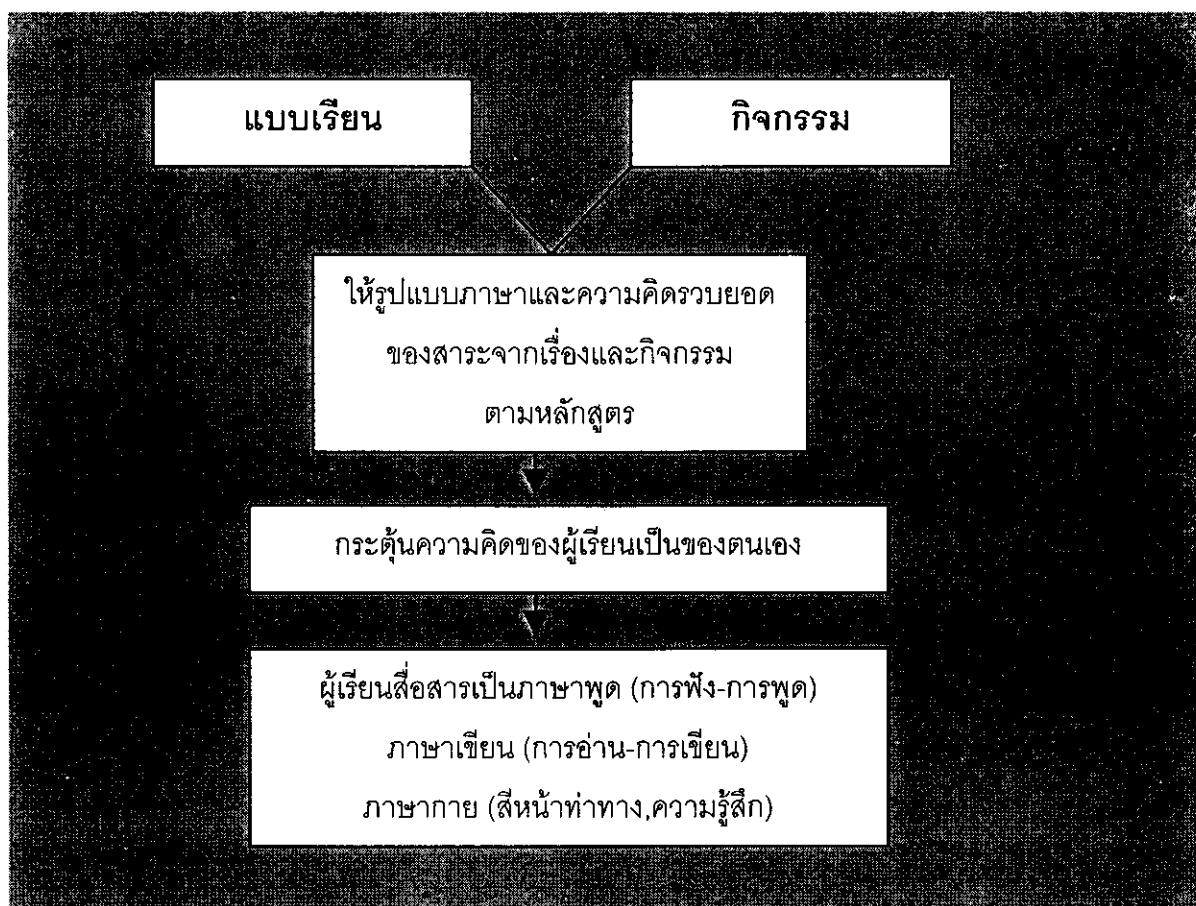
การจัดสื่อการเรียนการสอน

การจัดสื่อการเรียนการสอนหรือบทเรียนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จัดได้หลายลักษณะตามจุดมุ่งหมายของการสอน ดังนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะเรียนจากสื่อการเรียนการสอนหรือบทเรียนนำ (Starter Texts) เป็นหนังสือเล่มขนาดใหญ่เพราะต้องการให้ผู้เรียนทุกคนสามารถอ่านหนังสือได้พร้อมๆ กันซึ่งผู้สอนสามารถสอนกระบวนการอ่านที่ถูกต้องได้ในขณะเดียวกัน หากให้ผู้เรียนใช้หนังสือเล่มปกติที่ทุกคนนำมาก็จะต่างคนต่างอ่าน ผู้สอนจะไม่สามารถควบคุมผู้เรียนได้ทั่วถึง ทั้งนี้เพราะการสอนอ่านจำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักกระบวนการของการจับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ และให้รู้จักเทคนิคของการอ่าน เช่น การดูบริบทเพื่อเดาความหมายของคำบางคำในประโยค การจับใจความจากแผนการเขียนหรือโครงการเขียนของผู้เขียน เป็นต้น

2. ในระยะหลัง ในขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนจะใช้สื่อการเรียนหรือบทเรียนเสริมในรูปเล่มปกติทั่วไปหรือศึกษาเอกสารต่างๆ ซึ่งผู้สอนจัดเตรียมไว้เพื่อให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมในการอ่าน และให้ได้เห็นรูปแบบการเขียนด้วยอรรถลักษณะที่แตกต่างกันไปจากบทเรียนนำ (ในขั้นตอนที่ 1) โดยจัดให้มีเนื้อหาสอดคล้องสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดรวบยอดจากเรื่องที่เคยทราบมาก่อนมาเป็นประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงความคิดในการอ่านและการเขียนจากบทเรียน หนังสือ หรือเอกสารอื่นๆ ที่อ่านเสริมเพิ่มเติม การอ่านและการเขียนจะสัมพันธ์กัน รูปแบบของอรรถลักษณะต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยอ่านแล้ว จะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำนำมาใช้ในการเขียนด้วยตนเองได้ต่อไป ทำให้การพัฒนาการเขียนง่ายขึ้น ผู้เรียนจะเกิดกำลังใจและมีแรงจูงใจที่จะอ่านและเขียนได้มากขึ้น

การจัดสื่อการเรียนการสอนต้องให้สอดคล้องกับวิธีการใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยเน้นหลักการดังแสดงในภาพประกอบ 9 ดังนี้

ภาพประกอบ 9 กระบวนการใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
ที่มา : เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2540). รายงานการวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538). หน้า 232-233

การจัดชั้นเรียน

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ควรจัดให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อยๆ และมี
มุมหลายมุม มีมุมสำหรับผู้เรียนได้รวมกลุ่มใหญ่เพื่ออภิปรายหรือเรียนกับผู้สอน ซึ่งควรจัดไว้เป็นมุม
เฉพาะที่ผู้สอนจะวางหรือแขวนอุปกรณ์ต่างๆ ได้สะดวก มุมต่างๆ ที่สำคัญให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เข้าไปศึกษา
ค้นคว้า ทำกิจกรรมต่างๆ ได้แก่

1. มุมสำหรับอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า ซึ่งผู้สอนควรจัดหนังสือประเภทต่างๆ เพิ่มเติมไว้ให้ผู้เรียน
ได้อ่าน
2. มุมสำหรับเขียนซึ่งผู้สอนอาจเสนอตัวอย่างไว้หลาย ๆ แบบเพื่อให้ผู้เรียนจะได้ดูเป็น
แบบอย่าง มีเครื่องเขียนพร้อม

3. มุมสำหรับทำกิจกรรมทางภาษา เช่น การฟัง การพูด มีเครื่องเล่นเทป และม้วนเทปอัดเสียง เรื่องราวต่างๆ (ถ้าสามารถจัดหาได้) พร้อมทั้งหนังสือหรือเอกสาร มีเกมทางภาษาต่างๆ เช่น เกมโดมิโน เกม ต่อคำและประโยค เป็นต้น

4. มุมแสดงผลงาน เช่น การจัดวางบอร์ดสำหรับแสดงผลงานเขียนของผู้เรียนการแสดงผลงานเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีความกล้าและภาคภูมิใจในผลงานของตนเองด้วย

การสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สามารถดำเนินการได้ทุกขั้นตอนผู้สอนสามารถพิจารณาได้จากการสังเกตความแตกต่างในความสามารถของผู้เรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตน โดย

1. พยายามส่งเสริมผู้เรียนที่เก่งให้ทำกิจกรรมที่ท้าทายเช่น ทำหน้าที่เป็นผู้สอนช่วยอธิบาย หรือช่วยสอนอ่านและเขียนให้แก่เพื่อนๆ ให้ศึกษาค้นคว้างานเพิ่มเติมจากหนังสืออ่านประเภทเล่มอื่น ๆ ในมุม ค้นคว้า เขียนเรื่องเพิ่มเติมด้วยความคิดของตนเอง เป็นต้น

2. สำหรับผู้เรียนอ่อน ผู้สอนควรค่อยๆ ให้กำลังใจโดยให้งานที่ค่อนข้างง่าย เช่น เขียนเรื่องจากแบบหรือตัวอย่าง ให้ใช้ความคิดของตนเองเพิ่มเติมบ้างทีละน้อย ให้ฝึกอ่านและสะกดคำที่เป็นปัญหามากเวลา บ้างอย่างสม่ำเสมอทีละน้อยค่อยเป็นค่อยไป

3. สำหรับผู้เรียนในระดับปานกลาง ผู้สอนช่วยได้ไม่มากนักเพราะผู้เรียนในกลุ่มนี้จะช่วยตัวเองได้มากกว่าผู้เรียนกลุ่มอ่อน วิธีการช่วยเหลือผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ ผู้สอนอาจจะให้ทำงานร่วมกับผู้เรียนที่เก่ง การเรียนรู้ซึ่งกันและกันจะช่วยให้ผู้เรียนปานกลางเรียนดีขึ้นได้ โดยผู้เรียนที่เก่งจะช่วยแนะนำหรือสอนให้ใน ลักษณะเพื่อช่วยเพื่อน เป็นต้น

ผู้สอนต้องตระหนักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความแตกต่างกันทางสติปัญญา และแต่ละคนย่อมใช้เวลาในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน แต่ทุกคนอาจเรียนทันกันได้ในที่สุดแม้ว่าประสิทธิภาพของการใช้ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการใช้ทักษะจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม การให้กำลังใจและความเอาใจใส่ของผู้สอน จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนดีขึ้น

การวัดและประเมินผล

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สามารถกระทำการวัดและประเมินผลได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจากจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละขั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนั้น ๆ ใหม่จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายได้ มีดังนี้

- ขั้นที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่อง และอภิปรายเรื่องทั่วไปที่อ่านได้
- ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจากประสบการณ์หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านได้
- ขั้นที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนและเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจ สามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจโดยใช้วรรณลักษณะภาษาตามบทเรียนนำที่เคยอ่านได้
- ขั้นที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจวรรณลักษณะของเรื่องที่เขียนและเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสมและสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่ให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้
- ขั้นที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยวรรณลักษณะภาษาต่าง ๆ ได้

แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินผลดังกล่าว จัดกระทำได้ง่าย ๆ และมีประสิทธิภาพพอเพียงในการบ่งชี้ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ดังนี้

1. การฟังข้อความต่าง ๆ นอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในห้องเรียน โดยการใช้เทปหรือเสียงพูดหรืออ่านจากผู้สอน และผู้เรียนเล่ากลับเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ข่าวจากวิทยุ หรือข่าวจากหนังสือพิมพ์โฆษณา เป็นต้น
2. การให้ผู้เรียนพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเสนองานในที่ประชุม การพูดในกลุ่มย่อยกับเพื่อน การแสดงละคร หรือการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น
3. การให้ผู้เรียนอ่านข้อความต่าง ๆ โดยใช้แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze) หรือตอบคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่อง
4. การให้เขียนเรียงความตามเรื่องหรือภาพที่กำหนด
5. เขียนตามคำบอก

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker; et al. 1983:72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounters Teaching หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองสอนกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker; et al. 1984 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโครงการเทอร์เกอร์ พาร์คอีกที่โรงเรียน เนบเปอร์บาย (Napperby) และโรงเรียนแมร์วาล (Marryvale) โดยทำการทดลองสอนกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนทั้งระดับ Junior และ Senior ใช้เวลาทดลองเป็นเวลา 18 เดือน ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540 : 630-645) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนและครูในเวียงจันทน์และบริคำไชยประกอบด้วยโรงเรียน 9 โรงเรียนจำนวน 17 ห้องเรียน นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวนนักเรียน 659 คน และครู 17 คน นอกจากนั้นยังมีผู้บริหารโรงเรียนทดลอง 8 คน ศึกษานิเทศก์เมือง (อำเภอ) 7 คน และผู้ปกครองนักเรียน 58 คน ผลการทดลองพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้เร็ว นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจในการเรียนมากขึ้น สำหรับครูผู้สอนนั้นจะช่วยพัฒนาการสอนให้ดีขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนไปในทางที่ดีและจากการวิเคราะห์แบบสอบถามครู แบบสัมภาษณ์นักเรียน ผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์เมืองและผู้ปกครองนักเรียน พบว่าทุกฝ่ายมีเจตคติที่ดีต่อการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และเชื่อว่าสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรندن บาร์เล็ทท์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Richard ; Bartlett, Brendan; & Rattanavich, Saowalak. 1984 : 58) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลองสอน 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่านักเรียนมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีความสามารถในการจำ คำศัพท์ คำพูดและบทสนทนาจากหนังสือที่ได้อ่านได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนและนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 7) ได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการนำร่องของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทย และความสนใจในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนีนาถ ทองสุทธิ (2533 : 120-121) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุโนปถัมภ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 80 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาด้านความคิดริเริ่มด้วยความคล่องในการคิดและด้านความยืดหยุ่นในการคิดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 77) ได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 60 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 12 คาบ (คาบละ 50 นาที) ผลการทดลองพบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่านความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 149-152) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการและการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบ (คาบละ 50 นาที) ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทั้งสองกลุ่ม (ใช้และไม่ใช้กิจกรรมฯ) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศรี กิติศรีปัญญา (2542 : 86-92) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ (คาบละ 50 นาที) ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2543 : 169) ได้ทำการทดลองสอนด้วยชุดการสอนมินิคอร์สโดยยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 105 คน โดยใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 17 คาบ (คาบละ 60 นาที) ผลการทดลองพบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนมินิคอร์สโดยยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการอ่าน การเขียน รวมทั้งมีเจตคติต่อการอ่านและการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพ็ญลักษณ์ เทศขันธ์ (2545 : 111) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 100 คน โดยใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 20 คาบ (คาบละ 50 นาที) ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อนงก นิรัฐสถิตย์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 80 คน โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ (คาบละ 50 นาที) ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับ

กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางการอ่าน เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ และ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่พึงประสงค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านต่างๆ แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู การสอนแบบปกติ และการสอนแบบเดิม กล่าวคือนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถในการเรียนรู้ด้านการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู การสอนแบบปกติ และการสอนแบบเดิม

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

5.1 ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม (Traditional Instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Conventional Instruction เกิดขึ้น ค.ศ. 1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและละติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟังพูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปลเพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและละตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และการแปลนี้ได้นำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนได้มากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษาที่เรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาาต่างประเทศ เพื่อการใช้ในการศึกษาค้นคว้าอันนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

แนวคิดพื้นฐานและลักษณะสำคัญ

การสอนแบบเดิมนี้อิงความคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบและระเบียบ การเรียนภาษาคือการเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอนก็คือ ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียนและรู้ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เชื่อว่าผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ แล้วก็จะสามารถเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในภาษาที่เรียน ใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และถ้าสามารถแปลเป็นภาษาของตนเองได้ ก็จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการออกเสียง จะใช้วิธีการเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนดำเนินการเรียนการสอนในชั้นโดยเป็นผู้ควบคุม ให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติ

ตามคำสั่งของผู้สอน การเรียนการสอนจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริง ๆ มากกว่าให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษานั้นคือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร ปัจจุบันวิธีการสอนแบบนี้ก็ยังเป็นวิธีการที่เป็นมาตรฐานการสอนภาษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง

5.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะเป็นบทความหรือข้อความให้ผู้เรียนอ่าน และมีคำศัพท์ไวยากรณ์ที่นำมาจากบทความนั้น โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยครูผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด ๆ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้กฎไวยากรณ์ที่เรียนนั้นในการสร้างประโยคต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจกฎที่เรียนไป

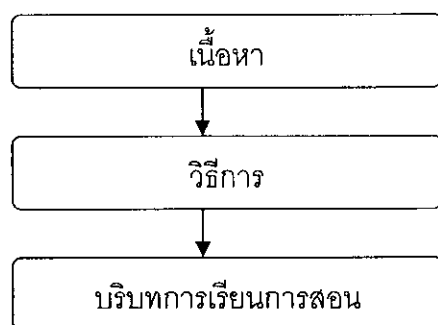
ขั้นที่ 4 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์โครงสร้างกฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยผู้เรียนฝึกทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และให้ท่องคำศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคและข้อความ หรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นภาษาแม่หรือแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่าง ๆ แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่อธิบาย และให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการทำแบบฝึกหัดโดยเน้นการแปลเป็นหลักการวัดผลเน้นความจำคำศัพท์กฎไวยากรณ์ และความสามารถในการแปล (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 19 – 20 ; สุมิตรรา อังวัฒนากุล. 2537 : 42 ; ละเอียด จุฑานันท์. 2539 : 85 – 86)

เกรย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2540 : 126 ; อ้างอิงจาก Gray. 1983 : 99 *A paper delivered at the Annual Conference of the Meanjin Reading Council*) ชี้ให้เห็นถึง แนวทฤษฎีการสอนแบบเดิมที่ใช้กันส่วนมากมักเน้นให้ผู้เรียน เรียน "เนื้อหาและทักษะ" พร้อมทั้งกำหนดรายการเนื้อหาและทักษะที่เรียนไว้ตามลำดับ เช่นเรียนระเบียบไวยากรณ์ ฝึกทักษะไวยากรณ์ โดยเข้าใจกฎเกณฑ์

แยกออกเป็นส่วน ๆ ที่ละตอน วิธีการสอนจะพัฒนาเพื่อสอนเนื้อหาโดยคาดว่าจะ การเรียนการสอน ภาษาจากบริบทจะเกิดขึ้นในภายหลังได้การเรียนการสอนแบบเดิมมักมีลำดับขั้นตอนดังนี้

จากข้อมูลทีกล่าวนำข้างต้น จะเห็นว่าการสอนแบบเดิม เป็นการสอนที่ส่งเสริมการอ่าน และการเขียน โดยการให้ท่องจำคำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และแปลเป็นหลัก กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกหรือแสดงความคิดเห็น และขาดการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม ยังยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 6 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียน 290 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียน 6 ห้องเรียน สุ่มมา 2 ห้องเรียน แล้วสุ่มอีกครั้งหนึ่งเพื่อจับฉลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน ดังนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 จำนวนนักเรียน 30 คน

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม จำนวนนักเรียน 30 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา(Genre) ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) ได้แก่เรื่อง "MY DAY AT THE BEACH" และเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) เรื่อง "THE FOX AND THE STORK" โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) แบ่งออกเป็นแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) และแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม

2.1.1 ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ชุดที่ 1 ประกอบด้วย เนื้อความตามอรรถลักษณะ (Genre) ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ชุดที่ 2 ประกอบด้วยเนื้อความตามอรรถลักษณะของ ภาษา (Genre) ชนิดการเล่าเรื่องเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเนื้อหาที่จะสอนโดยให้สอดคล้องตามหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) โดยเนื้อหาที่จะใช้สอนในการทดลองครั้งนี้เป็นเนื้อหา ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) จำนวน 2 เรื่อง คือ ชนิดเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ ได้แก่เรื่อง " THE FOX AND THE STORK" และชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ ได้แก่เรื่อง "MY DAY AT THE BEACH"

2. ศึกษาทฤษฎีและหลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจากเอกสาร ประกอบการสอนจากผลงานวิจัยของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรนต์ บาร์ทเลทท์ (1984 : 1-12) และ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 1-4) และศึกษาจากหนังสือ Teaching All the Children to Read ของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และอลเลอว์ (Walker, Richard; Rattanaovich, Saowalak & Ollel. 1992)

3. สร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งจะทำการสอนเนื้อหาตามอรรถลักษณะทางภาษา 2 ชนิด คือ ประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) ซึ่งลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ร่วมกับครูเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวม โดยวิธีการทำไดอะแกรม (Mapping)

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวนักเรียนและอภิปราย ร่วมกันเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่อง

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ให้นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกับครู

ระยะที่ 2 ให้นักเรียนเขียนเรื่องเป็นกลุ่มย่อย

ระยะที่ 3 ให้นักเรียนเขียนเรื่องเป็นรายบุคคล เพื่อฝึกให้นักเรียนได้ฝึกการสื่อ ความหมายของภาษาเขียนพร้อมทั้งได้แสดงความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการในการสื่อ ความหมาย

ขั้นที่ 4 อภิปรายและสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนเขียนในขั้นที่ 3 เพื่อให้นักเรียนได้ฝึก การออกเสียง และการแสดงออกถึงความเข้าใจความหมายของคำและประโยคของเรื่องที่นักเรียน เขียนและอ่าน

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนและฝึกความแม่นยำ สามารถอ่าน เขียน เรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นประโยค รวมทั้งเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เราเรียนมาแล้ว

4. นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาในเรื่องความชัดเจนและความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมความ สอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหาความสอดคล้องของการประเมินผลกับ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

5. นำแผนการสอนที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว แก้ไขข้อบกพร่องและ ปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมของเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วนำมา แก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มทดลอง

2.1.2 ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุม

แผนการสอนแบบเดิม มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาที่จะสอนโดยให้สอดคล้องตามหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่ม สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) โดยเนื้อหาที่จะใช้สอน ซึ่งในแผนการสอนกลุ่ม ควบคุมนี้ใช้เนื้อหาเดียวกับแผนการสอนกลุ่มทดลอง

2. ศึกษาและสร้างแผนการสอนแบบเดิม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยครูผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด ๆ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้กฎไวยากรณ์ที่เรียนนั้นในการสร้างประโยคต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจกฎที่เรียนไป

ขั้นที่ 4 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม และวิเคราะห์โครงสร้างกฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยผู้เรียนฝึกทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และให้ท่องคำศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคและข้อความ หรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นภาษาแม่หรือแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา

3. นำแผนการสอนที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบในเรื่องความชัดเจน และความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหา ความสอดคล้องของการประเมินผลกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. นำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปแก้ไขและปรับปรุง จากนั้นนำไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาแก้ไขและปรับปรุงเพิ่มเติมก่อนนำไปใช้สอนกลุ่มควบคุม

2. 2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญา

ในงานวิจัยครั้งนี้จะศึกษา 8 ด้าน คือ 1. ด้านภาษา 2. ด้านการตรรกะ 3. ด้านดนตรี

4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 5. ด้านมิติ 6. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 7. ด้านความเข้าใจตนเอง และ 8. ด้านธรรมชาติ โดยการสร้างแบบวัดความสามารถทางพหุปัญญาจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา แบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา และแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านการใช้เหตุผล

2.2.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญา

ด้านภาษา ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะมีจำนวน 3 ฉบับ โดยใช้วัดความสามารถทางภาษาของผู้เรียนทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง-พูด อ่านและเขียน โดยกระทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือต่าง ๆ และเอกสารประกอบการสอนคือ เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 107-124) หนังสือแนวทางการสร้างข้อทดสอบของอัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือ แบบเรียนภาษาอังกฤษหลัก ซึ่งเป็นหนังสือเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ศึกษาหนังสือ Language Test at school : A Pragmatic Approach ของ John Oller (1979 : 381-400) หนังสือเทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) หนังสือ Testing Communicative Performance ของ Carrel (1980 : 37-49) และหนังสือ Modern Language Testing ของ Vallete (1977)

2. สร้างแบบทดสอบโดยให้ครอบคลุมเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งเป็นข้อสอบ 3 ฉบับคือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด โดยครูจะตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันให้นักเรียนตอบคำถามเป็นรายบุคคล จำนวน 15 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องโดยพิจารณาว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ซึ่งใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการอ่าน เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นข้อสอบชนิดวัดความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง บอกรายละเอียด แปลความ ตีความ และสรุปความจากเรื่องที่อ่าน จำนวน 50 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องโดยพิจารณาว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ซึ่งใช้เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการเขียน ชนิด
อัตนัย แล้วให้นักเรียนเรียงความจากรูปภาพ จำนวน 1 เรื่อง ประมาณ 10 ประโยค โดยผู้วิจัยเลือก
รูปภาพที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้าง
ขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อแก้ไข
ข้อบกพร่อง โดยพิจารณาว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

การกำหนดวิธีการให้คะแนน โดยถือเกณฑ์และการหาคุณภาพแบบทดสอบ ดังนี้
แบบทดสอบฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง
การพูด กำหนดกรรมการให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วยเป็น 3 คน โดยตรวจให้คะแนนจากการ
ฟังเทปบันทึกเสียงและยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้มาตราส่วนซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้
คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของอลเลอร์ (Oller,
1979 : 320-323) และกำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์
คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้าน จะแบ่ง
ออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ คือ ระดับ 1 (poor) ถึงระดับ 6 (excellent)

นำระดับความสามารถที่ได้ในตารางน้ำหนักพฤติกรรมซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวม
ทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 90 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมการพูด 5 ด้าน

ด้านสำเนียง (Accent)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ผิดอย่างเด่นชัดบ่อย ๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องย่ำบ่อย ๆ

ระดับ 3 ออกสำเนียงต่างชาติโดยต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิด มีข้อผิดพลาดทาง
ไวยากรณ์และคำศัพท์

ระดับ 4 มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบ้างเป็นบางครั้ง แต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 5 การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมมาก่อนล่วงหน้า

ระดับ 2 ผิดผิดมากแสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 ผิดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่าง ทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่ามีปัญหาทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ

ระดับ 2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน

ระดับ 3 ใช้ศัพท์ไม่มากพอและในวงที่จำกัด พูดขยายความและอธิบายไม่ได้

ระดับ 4 ใช้คำศัพท์ได้เพียงพอที่จะอธิบายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค

ระดับ 5 ใช้ศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ

ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้

ระดับ 2 การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 การพูดได้ไม่สม่ำเสมอ มีการพูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่ หรือ ยังคิดหาศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อยแม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจได้ช้าในคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ยังต้องการการย้ำจึงจะเข้าใจ

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและต้องการการย้ำในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราเร็วความเร็วปกติในเรื่องเกี่ยวกับตนเองแต่ต้องการการย้ำในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว

ระดับ 6 เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาคณะหนึ่ง

กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนน ตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการฟัง

การพูด 5 ด้าน (Oller.1979 : 320-323)

ตาราง 5 : เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ระดับความสามารถของพฤติกรรม	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3	ระดับ 4	ระดับ 5	ระดับ 6
1. ด้านสำเนียง	1	2	3	4	5	6
2.ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12
3. ด้านไวยากรณ์	5	10	15	20	25	30
4. ด้านคำศัพท์	4	8	12	16	20	24
5. ด้านความเข้าใจ	3	6	9	12	15	18
รวมทั้งหมด						90

นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 15 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์พรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา, อาจารย์สุจิตตรา สิงหาร และอาจารย์กมลภัทร พุทธสันติธรรม ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็น ว่าข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผู้วิจัยบันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านในแต่ละข้อคำถาม แล้วนำไปหาค่าดัชนีเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ไว้จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้ มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมขึ้น และนำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาริตมมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน เพื่อหาค่าความง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์แบบอัตราโดยใช้เทคนิค 25%ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำเพื่อหาค่าความง่าย (p_r) และค่าอำนาจจำแนก (D) จากสูตรของ D.R. Whitney

และ D.L. Sabers (ลัวิน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 199 – 201) ได้ค่าความง่าย (P_r) ระหว่าง 0.47–0.52 ค่าอำนาจจำแนก (D) ระหว่าง 0.83–0.94 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเคนดัล (Kendall) คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอเดนซ์ (Coefficient of Concordance = W) ได้เท่ากับ 0.97

แบบทดสอบฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ซึ่งเป็นข้อสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 53 ข้อ โดยออกข้อสอบวัดสามารถในการอ่านด้านต่าง ๆ คือ การจับใจความสำคัญของเรื่อง การแปลความ การตีความ และการสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้

นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นจำนวน 50 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์เอนก หิรัญสถิตย์, อาจารย์สุจิตตรา สิงหาร และอาจารย์กมลภัทร พุทธสันติธรรม เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่เขียนขึ้นนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ลัวิน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67–1.00

นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน

นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (Difficulty) และหาอำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุงเตร์ ฟาน (ลัวิน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 334–360) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.23–0.77 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.22–0.78 ไว้จำนวน 20 ข้อ และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.74 โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน สูตร KR-20 (ลัวิน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168–169)

แบบทดสอบฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ จำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียนซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถทางการใช้ภาษาสำหรับการเขียน การลำดับความ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้องอีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน แบบทดสอบเป็นภาพชุดที่กำหนดให้ความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์พรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา, อาจารย์สุจิตตรา สิงหนกร และอาจารย์กมลภัทร พุทธสันติธรรม เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย รวมทั้งตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกภาพมา จำนวน 1 ภาพ ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

นำแบบทดสอบมาปรับแก้ไขตามที่ได้ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษา การเขียนยึดหลักการตรวจให้คะแนนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้

ตาราง 6 : เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้	5
3. การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้	5

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ 20 คะแนน มีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

การลำดับความ 5 คะแนน

1. ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง

5 คะแนน

2. ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก	4 คะแนน
3. ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง	3 คะแนน
4. ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย	2 คะแนน
5. ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน	1 คะแนน
6. เนื้อเรื่องสับสนจับใจความไม่ได้	0 คะแนน

ความคิด : ใจความชัดเจน และสื่อความหมาย 5 คะแนน

1. มากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง	5 คะแนน
2. มีมากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนมาก	4 คะแนน
3. มีมากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน	3 คะแนน
4. มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน	2 คะแนน
5. มีแนวความคิดไม่สื่อความหมาย	1 คะแนน
6. ไม่มีแนวความคิด และไม่สื่อความหมาย	0 คะแนน

การใช้ภาษาเขียน การสะกดคำ 5 คะแนน

1. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ	5 คะแนน
2. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	4 คะแนน
3. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ	3 คะแนน
4. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ	2 คะแนน
5. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ	1 คะแนน
6. สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดเกิน 10 คำ	0 คะแนน

ความสมบูรณ์ในการเขียนบรรยายภาพ 5 คะแนน

1. การเขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง
สื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน	5 คะแนน
2. การเขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง
สื่อความหมายชัดเจนมาก	4 คะแนน
3. การเขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง
สื่อความหมายชัดเจน	3 คะแนน
4. การเขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง
สื่อความหมายชัดเจนบ้าง	2 คะแนน
5. การเขียนสัมพันธ์กับภาพไม่สัมพันธ์
สื่อความหมายชัดเจนบางส่วน	1 คะแนน
6. การเขียนสัมพันธ์กับภาพไม่สัมพันธ์	

ไม่สามารถสื่อความหมายได้

0 คะแนน

กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจแบบทดสอบการเขียนเรียงความของนักเรียน ดังนี้

มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี

มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 10 ปี

การหาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับของแบบทดสอบด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ด้วยการหาค่าสัมพันธระหว่างผู้ตรวจ 3 คน รวมทั้งผู้วิจัย อาจารย์พรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา, อาจารย์สุจิตตรา สิงหาร และอาจารย์กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเคนดัล (Kendall) คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance = W) ได้เท่ากับ 0.86

2.2.2 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ มีดังนี้

1. ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการจาก หนังสือหลักการสร้างแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2527) โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางพหุปัญญาด้านการตรรกะกับการเรียนภาษาและวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2. คัดเลือกแบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ โดยให้สอดคล้องกับการเรียนภาษา โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ แบบทดสอบอุปมาอุปไมย จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบสรุปความ จำนวน 20 ข้อ มีตัวอย่างดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบอุปมาอุปไมยด้านภาษา ให้นักเรียนพิจารณาความสัมพันธ์ของชื่อ สัตว์ สิ่งของ พืช หรือคำ ที่มีความสัมพันธ์เหมือนกับความสัมพันธ์ของชื่อแรก และชื่อที่สอง

ตัวอย่างเช่น ข้อ (0) ชั่วโมง : นาฬิกา → นาฬิกา : ?

ก. เวลา

ข. วัน

ค. วินาที

ง. ชั่วโมง

จ. นาฬิกา

คำตอบที่ถูกต้องของข้อ (0) คือ ค.

ตอนที่ 2 แบบทดสอบสรุปความให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ และหาข้อสรุปอย่าง

สมเหตุสมผล

ตัวอย่างเช่น ข้อ (00) คำและแดงเป็นพ่อลูกกัน แดงเป็นพ่อ ดังนั้น

ก. แดงมีลูกชาย

ข. แดงมีลูกสาว

ค. แดงมีลูกคนเดียว

ง. คำเป็นลูกของแดง

จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

คำตอบที่ถูกต้องของข้อ (00) คือ ง.

3. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ รศ.อัครา สุขารมณ, ดร.ดวงเดือน แซ่ตั้ง, และอาจารย์พรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา ตรวจสอบความเที่ยงและความถูกต้องของภาษา เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่เขียนขึ้นนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

4. นำแบบทดสอบ ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปหาคุณภาพของแบบทดสอบโดยทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 100 คน ที่โรงเรียนสาริตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

5. นำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบเลย หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน และหาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เดห์ ฟาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 334-360) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.24-0.77 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20-0.71 โดยคัดเลือกข้อสอบไว้ ตอนละ 10 ข้อ แล้วนำไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.71 โดยใช้

สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168-169)

2.3 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา

2.3.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา มีดังนี้

กำหนดขอบเขตในการศึกษาความสามารถทางพหุปัญญา

1. ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการ วิธีวัดและประเมินพหุปัญญาจาก เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ของสันติศักดิ์ ผาผาย (2546), พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์ (2548), ทวีศักดิ์ สิริรัตนเลขา (2548), ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ และ บังอร เสรีรัตน์ (2543), กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลทางการศึกษา สพท. อุทัยธานี (2549, กรกฎาคม - สิงหาคม), สุปราณี ไกรวัตนุสสรณ์ และคนาพร คมสัน (2544), เยาวพา เดชะคุปต์ (2545) และอารี สันทนต์ (2543)

2. กำหนดลักษณะพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถด้านต่าง ๆ ตามแนวคิดพหุปัญญา 8 ด้าน ของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้จะใช้สังเกตความสามารถทางพหุปัญญา 6 ด้าน คือ 1. ด้านมิติ 2. ด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว 3. ด้านดนตรี/จังหวะ 4. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 5. ด้านความเข้าใจตนเอง และ 6. ด้านธรรมชาติ โดยเลือกให้สอดคล้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ รศ.อัจฉรา สุขารมณ์, รศ.ดร. เยาวพา เดชะคุปต์ และ ดร. ดวงเดือน แซ่ตั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความสอดคล้องของนิยามศัพท์เฉพาะกับพฤติกรรมที่กำหนดในแบบสังเกต โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาลงความเห็นและให้คะแนน (ล้วน สายยศและ อังคณา สายยศ. 2539 : 249) ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดเหมาะสมและครอบคลุมสิ่งที่ต้องการพิจารณา

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดจะเป็นตัวแทนลักษณะของพฤติกรรมที่คาดหวัง และครอบคลุมสิ่งที่ต้องการพิจารณา

-1 เมื่อแน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดไม่เหมาะสมกับความหมายและครอบคลุมสิ่งที่ต้องการพิจารณา

4. พิจารณาคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนี (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 มาใช้ในการวิจัย ได้จำนวน 37 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

5. กำหนดน้ำหนักการให้คะแนนในแบบสังเกตการแสดงออกด้านความสามารถทางพหุปัญญา ตามเกณฑ์ ดังนี้ (วิระศรี นพคุณทอง. (2538). ; อ้างอิงจาก Likert. n.d)

การให้คะแนน

1. พบพฤติกรรมนั้นตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป	ให้คะแนน 2
2. พบพฤติกรรม 1-2 ครั้ง	ให้คะแนน 1
3. ไม่พบพฤติกรรมเลย	ให้คะแนน 0

เกณฑ์ในการคิดคะแนนในแต่ละพฤติกรรม

- 1.พบพฤติกรรมนั้นตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมนั้นตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปต่อการประเมิน
2. พบพฤติกรรม 1-2 ครั้ง หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมนั้นตั้งแต่ 1-2 ครั้งต่อการประเมิน
3. ไม่พบพฤติกรรมเลย หมายถึง นักเรียนไม่แสดงออกพฤติกรรมนั้นเลยต่อการประเมิน

การแปลความ

คะแนน 0-37	หมายถึง มีความสามารถทางพหุปัญญาตามการสังเกตในระดับต่ำ
คะแนน มากกว่า 37 ขึ้นไป	หมายถึง มีความสามารถทางพหุปัญญาตามการสังเกตในระดับสูง

6. นำแบบบันทึกที่แสดงพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาที่ปรับปรุงแก้ไขตามที่คุณผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะแล้ว ได้จำนวนพฤติกรรม 37 ข้อ ไปทดลองหาความเชื่อมั่น (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความเชื่อมั่นจากผู้สังเกต 3 คน (ข้อมูลทุกพฤติกรรมได้มาจากการบันทึกเป็นรอยคะแนนลงในตารางวิเคราะห์พฤติกรรม เพื่อพิจารณาหาความถี่ของการเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ) โดยหาได้จากสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องระหว่างผลการสังเกตของผู้สังเกต ถ้าค่าดัชนีความเชื่อมั่นมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป แสดงว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 33) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น 0.99

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2540 : 62) มีรูปแบบตามตารางดังนี้

ตาราง 7 : แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

R	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม
ER	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
CR	แทน	กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม
T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
T ₂	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)
X	แทน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
-X	แทน	การสอนแบบเดิม

3.2 การดำเนินการทดลอง จะต้องทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.2.1 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการบทบาทของผู้เรียน บทบาทครู จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

3.2.2 สังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ก่อนการทดลองตามแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หา

3.2.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาและแบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

3.2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยจะเป็นผู้สอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกันตามแผนการสอนที่ได้จัดทำขึ้น กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมสอนโดยการใช้แผนการสอนแบบเดิมใช้เวลาในการสอน กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที และในช่วงเวลาการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาแต่ละด้านจากการทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในแต่ละช่วง คือ สัปดาห์ที่ 1 -4 การสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาดังกล่าวนี้นี้ ใช้การบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการสังเกตการสอนในชั้นเรียน

3.2.5 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อสิ้นสุดการทดลองกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาและแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ทำการทดสอบก่อนเรียน

3.2.6 สังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาเมื่อสิ้นสุดการทดลองโดยใช้แบบสังเกตเดียวกับก่อนการทดลอง และระหว่างการทดลอง ซึ่งจะมีผู้ช่วยสังเกต จำนวน 2 ท่าน คือ อาจารย์กมลภัทร พุทธสันติธรรม และอาจารย์สุจิตตรา สิงหนการ อาจารย์หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

3.2.7 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC

4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาเป็นรายด้าน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้สูตร t - test Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ.2546: 165)

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 สถิติพื้นฐาน

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่ามัธยฐาน (Median) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 306)

ใช้สูตร

$$Mdn = X_{\frac{N+1}{2}}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน
 N แทน จำนวนคะแนนที่เป็นคี่
 $X_{\frac{N+1}{2}}$ แทน คะแนนตัวที่ $X_{\frac{N+1}{2}}$

3. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 307-308)

ใช้สูตร

$$SD = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละคนในกลุ่ม
 $(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของกำลังสองของคะแนนแต่ละคนในกลุ่ม
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

4. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 63)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$n-1$ แทน ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

4.2.2 สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

1. หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)

โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. หาความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด และการเขียนโดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์แบบอัตราการใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความง่ายจากสูตรของ D.R. Whitney และ D.L. Sabers (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2539: 199-201)

$$P_E = \frac{S_U + S_L - (2N X_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ P_E แทน ดัชนีค่าความง่าย

S_U แทน ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง

S_L แทน ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มอ่อน

N แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน

$X_{\max}$ แทน คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด

$X_{\min}$ แทน คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

3. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด และการเขียนดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2539: 201)

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

3. หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา (การอ่าน) โดยใช้สูตรเทคนิค 27% ของ จุง เทห์ ฟาน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 334-360) ดังนี้

หาค่าความยากง่าย (p)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ความยากง่ายเป็นรายข้อ
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

หาค่าอำนาจจำแนก (r)

$$r = \frac{P_H - P_L}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา (การอ่าน) โดยใช้สูตร K – 20 ของ คูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ดังนี้

$$r_u = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_1^2} \right\}$$

เมื่อ	r_u	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ทำถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในแต่ละข้อ $q = 1 - p$

5. หาค่าความความเชื่อมั่นของการจัดอันดับคะแนนของผู้เชี่ยวชาญในแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา (การฟัง-พูด และการเขียน) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เคนดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (Coefficient of concordance = w) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 176) จากสูตร

$$w = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

เมื่อ	w	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
	S	แทน	ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของคนแต่ละคนที่เบี่ยงเบนจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
	K	แทน	จำนวนผู้จัดอันดับ
	n	แทน	จำนวนคนที่ถูกจัดอันดับ

6. หาค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา โดยการนำแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาไปใช้ทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน แล้วนำข้อมูลของผู้สังเกตมา

คำนวณหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นโดยหาได้จากสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องระหว่างผลการสังเกตของผู้สังเกต (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 33) จากสูตร

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำ}}{\text{ความถี่รวมสูง}}$$

เมื่อ ความถี่รวมต่ำ แทน จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้น้อยกว่า
ความถี่รวมสูง แทน จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้มากกว่า

4.2.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

1. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ถึง ข้อที่ 9 เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้สูตร t - test Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ.2546: 165)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่พิจารณาในการแจกแจงแบบที
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบที (t – distribution)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการวิเคราะห์การแปลผลข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลผลการวิเคราะห์ออกเป็น ตามลำดับดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถทางพหุปัญญา

1. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
2. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
3. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
4. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
5. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม
6. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

7. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

8. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

9. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์คะแนนความสามารถทางพหุปัญญา

1. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำเสนอคะแนนความสามารถทางพหุปัญญาซึ่งได้มาจากการทดสอบและการสังเกต ซึ่งได้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test for independent samples ปรากฏผลในตาราง 8 - 11

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง (n=30)

ความสามารถทางพหุปัญญา	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านภาษา	17.61	5.46	17.47	5.84	0.10
2. ด้านตรรกะ	8.83	2.63	10.00	2.32	-1.82
3. ด้านดนตรี	7.17	2.76	6.30	3.33	1.10
4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว	8.20	2.30	8.73	2.66	-0.83
5. ด้านมิติ	0.77	0.68	1.00	0.79	-1.22
6. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล	7.07	1.74	7.07	1.74	0.00
7. ด้านความเข้าใจตนเอง	1.03	0.67	1.03	0.67	0.00
8. ด้านธรรมชาติ	0.43	0.50	0.43	0.50	0.00
รวม	10.80	2.10	10.87	2.33	-0.14

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การอ่าน การฟัง-พูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่าก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความสามารถทางพหุปัญญาไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร โดยใช้ t-test for independent samples ปรากฏผลในตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญา 8 ด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (n=30)

ความสามารถทางพหุปัญญา	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านภาษา	25.67	6.02	19.26	5.22	4.41*
2. ด้านตรรกะ	13.23	1.92	10.33	2.41	5.15*
3. ด้านดนตรี	21.00	2.33	4.43	1.01	35.70*
4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว	15.30	1.21	11.10	1.09	14.12*
5. ด้านมิติ	5.27	0.91	0.63	0.56	23.85*
6. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล	19.13	3.43	5.80	1.71	19.05*
7. ด้านความเข้าใจตนเอง	22.40	3.14	1.67	0.48	35.80*
8. ด้านธรรมชาติ	6.93	1.02	0.93	0.45	29.61*
รวม	22.53	2.86	11.58	2.22	16.57*

*P < .05

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การอ่าน การฟัง-พูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของความสามารถทางพหุปัญญาสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและ
หลังการทดลอง

ความสามารถทางพหุปัญญา	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านภาษา	17.61	5.46	25.67	6.02	5.43*
2. ด้านตรรกะ	8.83	2.63	13.23	1.92	7.40*
3. ด้านดนตรี	7.17	2.76	21.00	2.33	20.98*
4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว	8.20	2.28	15.30	1.21	15.07*
5. ด้านมิติ	0.77	0.68	5.27	0.91	21.75*
6. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล	7.07	1.74	19.13	3.43	17.18*
7. ด้านความเข้าใจตนเอง	1.03	0.67	22.40	3.14	36.50*
8. ด้านธรรมชาติ	0.43	0.50	6.93	1.02	31.42*
รวม	6.39	0.87	16.12	1.47	31.22*

*P < .05

จากตาราง 10 พบว่า ความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน ก่อนและหลังการทดลองของ
นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาเป็นรายด้าน ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้าน
ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การอ่าน การฟัง-พูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านตรรกะ
ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ
ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถ
ด้านธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองพบว่า ความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน
สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถทางพหุปัญญา	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านภาษา	17.47	5.84	19.26	5.22	1.25
2. ด้านตรรกะ	10.00	2.32	10.33	2.41	0.55
3. ด้านดนตรี	6.30	3.33	4.43	1.01	2.94*
4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว	8.73	2.66	11.10	1.09	4.50*
5. ด้านมิติ	1.00	0.79	0.63	0.56	2.08*
6. ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล	7.07	1.74	5.80	1.71	2.84*
7. ด้านความเข้าใจตนเอง	1.03	0.67	1.67	0.48	4.22*
8. ด้านธรรมชาติ	0.43	0.50	0.93	0.45	4.05*
รวม	6.50	1.04	6.77	0.97	1.02

จากตาราง 11 พบว่า ความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนแบบเดิม สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อนำผลการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาเป็นรายด้าน ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การอ่าน การฟัง-พูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังได้รับการสอนแบบเดิม พบว่า ความสามารถทางด้านภาษา ทั้ง 4 ทักษะ คือ การอ่าน การฟัง-พูดและการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถด้านตรรกะ สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติ ของนักเรียนสูงขึ้นหลังได้รับการสอนแบบเดิม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม ซึ่งสรุปผลการวิจัยไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 6 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียน 290 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียน 6 ห้องเรียน สุ่มมา 2 ห้องเรียน แล้วสุ่มอีกครั้งหนึ่งเพื่อจับฉลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน ดังนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 จำนวนนักเรียน 30 คน

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม จำนวนนักเรียน 30 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) ได้แก่เรื่อง “MY DAY AT THE BEACH” และเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) เรื่อง “THE FOX AND THE STORK” โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ของกลุ่มทดลอง เป็นแผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนของ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย จำนวน 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ซึ่งผ่านการแก้ไขการปรับปรุงและทดลองใช้แล้ว

2. แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (พื้นฐาน) ของกลุ่มควบคุมเป็นแผนการสอนแบบเดิม จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ผ่านการตรวจแก้ไขการปรับปรุงและทดลองใช้แล้ว

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา แบ่งเป็น 3 ฉบับ ดังนี้

1. ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา (การ

ฟัง-การพูด) เป็นข้อคำถามภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันให้นักเรียนตอบคำถามเป็นรายบุคคล จำนวน 10 ข้อ โดยมีการบันทึกการโต้ตอบลงในเทปบันทึกเสียงเป็นรายบุคคล โดยแบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และได้วิเคราะห์หาค่าความง่าย (P_e) และค่าอำนาจจำแนก (D) ได้ค่าความง่าย (P_e) ระหว่าง 0.47-0.52 และ ค่าอำนาจจำแนก (D) ระหว่าง 0.83-0.94 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเคนดัล (Kendall) คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance = W) ได้เท่ากับ 0.97

2. ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา (การอ่าน) เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นข้อสอบชนิดวัดความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง บอกรายละเอียด แปลความ ตีความ และสรุปความจากเรื่องที่อ่าน คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยแบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 โดยคัดเลือกข้อที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.23-0.77 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.22-0.78 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.74 โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. 2536 : 168-169)

3. ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการเขียน ชนิดอัตนัย แล้วให้นักเรียนเรียงความจากรูปภาพ จำนวน 1 เรื่อง ประมาณ 10 ประโยค โดยผู้วิจัยเลือกรูปภาพที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง โดยพิจารณาว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ แล้วนำไปหาคุณภาพได้ค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance = W) ระหว่างผู้ตรวจ 3 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

4. แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ เป็นแบบปรนัย 5 ตัวเลือก โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ แบบทดสอบอุปมาอุปไมย จำนวน 10 ข้อ และแบบทดสอบสรุปความ จำนวน 10 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 แล้วนำไปหาคุณภาพ ได้ค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.24-0.77 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20-0.71 และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.71

5. แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา จำนวน 6 ด้าน ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 แล้วนำไปวิเคราะห์หาคุณภาพ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.99

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลากลุ่มละ 20 คาบ รวมทั้งสิ้น 40 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

3.1 จัดปฐมนิเทศ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อทำความเข้าใจถึงวิธีการเรียน บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียน ดังนี้

3.1.1 กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

3.1.2 กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

3.2 สังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ก่อนการทดลองตามแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกัน คือแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา ทั้ง 4 ทักษะ และแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ

3.4 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างไว้โดยใช้เนื้อหาและบทเรียนเดียวกัน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม โดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 20 คาบเท่ากัน

3.5 สังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาระหว่างการทดลอง ในทุกวันศุกร์ของสัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 5 สัปดาห์

3.6 ทำการทดสอบหลังเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา ทั้ง 4 ทักษะ และแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน

3.7 สังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา เมื่อสิ้นสุดการทดลอง

3.8 ตรวจวิเคราะห์คะแนนทั้งแบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา ทั้ง 4 ทักษะ แบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทาง

พหุปัญญาแล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS Version 14.0 for Windows

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม
2. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test for Independence Sample

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านดนตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิมมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลตามลำดับของสมมติฐานการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 แตกต่างจากการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้มีผลมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด แสดงออกทั้งท่าทางและคำพูด ส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาครบทั้ง 8 ด้าน คือ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติ อย่างเห็นได้ชัดในทุกขั้นตอนการสอน ได้แก่

1.1 ขั้นตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน สนทนา อภิปราย เขียนไดอะแกรม สรุปเรื่องร่วมกับครู เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบร่วมกันและเห็นความสำคัญของการร่วมมือ จากการสนทนา อภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน แลกเปลี่ยนเรียนรู้จนค้นพบสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน ได้ฝึกวิธีคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์จินตนาการ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกได้ชัดเจนมีเหตุผล นักเรียนยังมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กับครู และเพื่อนร่วมชั้นเรียน รู้จักปรับตัวและสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Interpersonal Skill) ทำให้เกิดความคุ้นเคยและเป็นกันเองมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถร่วมกันคิดตัดสินใจแก้ปัญหาในการเขียนไดอะแกรมได้อย่างราบรื่น อีกทั้งฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุและผลให้

รู้จักพิจารณาประเมินความสัมพันธ์ของเหตุการณ์และภาษา ในกรณีที่นักเรียนบางคนไม่กล้าพูดหรือแสดงออก ครูจะช่วยแนะนำ กระตุ้น และจูงใจด้วยการพูด ชักถาม โดยให้เวลานักเรียนได้คิดคำตอบ ทำบรรยากาศให้เป็นกันเอง นักเรียนจะเกิดการตื่นตัว สนใจ ไม่เครียด กล้าได้ตอบ กล้าแสดงความสามารถ กล้าแสดงความคิดเห็นได้มากขึ้น นอกจากนี้ครูยังเสริมแรง (Reinforcement) ให้นักเรียนเกิดกำลังใจโดยแสดงความสนใจ กล่าวคำชมบ้างตามความเหมาะสม

1.2 ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของตน ส่งเสริมให้นักเรียนยอมรับและภาคภูมิใจในตนเอง ให้สามารถเข้าใจและยอมรับความรู้สึกของตน มีความเชื่อมั่นและคิดว่าตนเป็นบุคคลที่มีค่า นักเรียนเกิดความสนใจ ฟังพอใจ สนุกสนาน และภาคภูมิใจที่ตนสามารถทำให้เพื่อนสนใจในสิ่งที่ตนเล่าได้ มีความสุขในความสำเร็จของตน รวมไปถึงยอมรับและยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กลาสเซอร์ (อาภา จันทรสกุล, 2535 : 271 ; อ้างอิงจาก Glaser, 1965 Objectives and Evaluation : An Individualized System) กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้บุคคลรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามกำลังความสามารถของเขาจะช่วยพัฒนาเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544 : 27) ได้อธิบายไว้ว่า การเรียนรู้จะได้ผลดีนั้น จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุขและเป็นไปตามศักยภาพของแต่ละคน จึงจะเป็นการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จและเกิดการพัฒนาศักยภาพแต่ละด้านในตัวบุคคล

1.3 ขั้นตอนที่ 3 ให้นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน จากการทำงานกลุ่มช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้สัมผัสและสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นเพื่อนมนุษย์ ธรรมชาติ และเทคโนโลยี ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการทดลองฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในกลุ่ม ได้ฝึกวิคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ผลงาน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงจินตนาการ ได้ชัดเจนและมีเหตุผล รวมไปถึงทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเองได้ ไม่แสดงความเห็นแก่ตัว รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความเอื้ออาทรต่อกัน รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการแบ่งงานกันทำอย่างเป็นระบบ ช่วยกันคิดตัดสินใจและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในการเขียนเรื่องได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบอตตัน (Botton, 1974 : 1-2) ที่ว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นสิ่งที่จัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยส่งเสริมให้มนุษย์ได้เติบโตและพัฒนา โดยเฉพาะทักษะด้านสังคมและความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้นการจัดกิจกรรมกลุ่มจึงเป็นการสร้างโอกาสให้มนุษย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในบรรยากาศที่ส่งเสริมกันและกัน ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะพยายามช่วยกลุ่มและช่วยบุคคลแต่ละคนเพื่อทำงานไปสู่เป้าหมาย นักเรียนแต่ละคนจะมีความภาคภูมิใจที่ตนได้มีส่วนช่วยเหลือและเป็นประโยชน์ ช่วยเหลืองานกลุ่มให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี อีกทั้งยังได้แสดงความสามารถทางด้านศิลปะจินตนาการการวาดภาพประกอบเรื่องราวตามจินตนาการของตน

1.4 ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนอภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนมีการวิพากษ์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็น อันเป็นการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้นักเรียนช่วยกันสังเกตและแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดบกพร่องเป็นการช่วยส่งเสริมให้รักเรียนกล้าคิด และกล้าพูดขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ ยอมรับในศักยภาพของตน ยินดีรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักตัดสินใจ ใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาาร่วมกันซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ดิวอี้ (เยาเวพา เดชะคุปต์. 2542 : 79 ; อ้างอิงจาก Dewey. n.d.) ที่ว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by Doing) และเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงด้วยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง กล่าวคือ ได้สังเกต ได้ค้นคว้า ทดลอง กระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ร่วมคิดแก้ปัญหาและร่วมทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541 : 4) ยังได้อธิบายลักษณะของการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ว่า ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกเรียนตามความสนใจ และความสามารถของตนเอง ได้ฝึกคิด วิเคราะห์ วางแผน และลงมือปฏิบัติ ได้สรุปและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ได้ปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้จากบุคคลอื่น ได้วิเคราะห์การเรียนรู้ของตนเองและได้นำความรู้ที่ไปใช้อย่างมีความหมาย

1.5 ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา เช่น ฟังเพลง ฟังเพลง เล่นเกมต่าง ๆ ในลักษณะเป็นกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด แสดงความสามารถทางภาษา แสดงออกทั้งท่าทางและคำพูดอย่างเต็มที่นักเรียนรู้จักแสดงออกควบคุมอารมณ์และการแสดงทั้งสีหน้า ท่าทางของตนเองให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขและกฎกติกา และเหมาะสมตามกาลเทศะ รู้ ยอมรับและพัฒนาศักยภาพของตน ภาควุมิใจในสิ่งที่ตนทำได้ การให้ทำงานเป็นทีม นั้น ทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น มีเพื่อน มีความสุข สนุกสนานกับการทำงานร่วมกัน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รู้จักฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ เกิดความสามัคคี รักษาเวลา ร่วมแรงร่วมใจในการทำงาน มีความเอื้ออาทรแบ่งปันซึ่งกันและกัน ร่วมรักษาความสะอาดร่วมกัน ร่วมกันรับผิดชอบ รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ สามารถช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ รู้จักยอมรับและยินดีในความสำเร็จของตนและผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ผลของความสำเร็จช่วยทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้และเกิดความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพในแต่ละด้านของตนต่อไปอีก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เมอร์เรย์ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2541 : 156 ; อ้างอิงจาก Murray. 1938 : 178,376 *Explorations in Personality : A Empirical and Experimental Study of Fifty Men of Collage Age*) ที่ว่า ความต้องการเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลทำให้มนุษย์เราแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย (goal)

จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงศักยภาพที่มีอยู่ในตัวแต่ละบุคคล และเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองและฝึกการคิดอย่างมีระบบมีโอกาสได้ศึกษาหาความรู้ และหาคำตอบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสแสดงออกและพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญา (Multiple Intelligences Abilities) ทุกด้านสูงขึ้นเป็นลำดับ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตจริงอันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner – Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544)

ส่วนการสอนแบบเดิม ครูจะมีบทบาทในการเรียนการสอนมาก โดยจะเป็นผู้พูดอธิบายกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ นักเรียนต้องรับฟังและปฏิบัติตามเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงขาดโอกาสแสดงออกและพัฒนาศักยภาพของตนได้น้อย ทำให้นักเรียนขาดการฝึกฝนทักษะความถนัด ขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมไปถึงแสดงออกด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

2.เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่าน การฟัง-พูด และการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.1 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

กระบวนการเรียนการสอนในกลุ่มทดลอง ซึ่งให้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้รับการจัดเป็นขั้นตอนซึ่งจะเป็นไปตามหลักการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติและเน้นการเข้าใจความหมายโดยรวมของผู้เรียนไปสู่การพัฒนาร่องรอยประกอบย่อยของภาษาอันได้แก่ การสะกดคำความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่าง ๆ นักเรียนจะมีโอกาสฝึกทักษะฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1-5 โดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษาที่อาศัยกระบวนการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เสาวลักษณ์ รัตนวิฑูรย์ (2534 : 22) ที่กล่าวว่ากระบวนการ

การทักษะภาษาทั้งสี่ทักษะ สามารถทำได้โดยพิจารณากระบวนการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจให้แก่ผู้เรียนระยะแรกเสียก่อน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านและจับใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้ไวยากรณ์สรุปความ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนภาษาต่อไป นอกจากกระบวนการเรียนการสอนจะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนแล้ว การสื่อความหมายด้วยการใช้เสียง การใช้ตัวอักษร ที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเองก็เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎีเพื่อการสื่อสาร ทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ ที่บูรณาการกันไปทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของมอร์ริว (Morrow : 1981 : 59-66) คือ การเรียนภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง

2.2 ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนแบบบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 คือ อ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย สนทนาเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู และทำไวยากรณ์ สรุปความ ในขั้นตอนที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน ในขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่มหรือเขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรดลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3 และสุดท้าย คือ ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา โดยใช้เกมในการจัดกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินและสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 5 ขั้นตอนนั้น จะมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษา และสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างอิสระซึ่งจะให้เกิดกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอน หรือผู้เรียนกับผู้เรียนได้ กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทำให้สนองความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล และช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ด้วยตนเองตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน (Roberts. 1990 : 47) นอกจากนี้ การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทำให้ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนซึ่งทำงานร่วมกันในกลุ่ม ผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น สร้างความเป็นกันเองให้เกิดขึ้นในกลุ่ม และทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดี สามารถเรียนภาษาได้อย่างสนุกสนานและเข้าใจง่ายขึ้น โดยมีการสื่อสารกับครูเพราะครูจะคอยเป็นผู้แนะนำและช่วยเหลือ เพื่อเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมาก

ยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532), เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนภาษานั้น ต้องเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกกิจกรรมทางด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะ โดยครูมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้องกับ เฉลิมพล ดาวเรือง (2539 : 58) ที่กล่าวไว้ว่า ครูจำเป็นต้องเข้าบทบาทในการจะอย่างไรให้เด็กเคยชินกับภาษาและกล้าแสดงออกได้อย่างไม่เคอะเขิน ซึ่งวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างปฏิสัมพันธ์กันและกัน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามความมุ่งหวัง

2.3 ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผลและการประเมินผล ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นการวัดผลที่ใช้การทดสอบเชิงปฏิบัติการ (Pragmatic Test) เป็นการวัดผลที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ แต่สามารถทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละขั้นตอนด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 47-48) ที่กล่าวไว้ว่า การวัดผลและการประเมินผลนั้นสามารถทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละขั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนั้น ๆ ใหม่เสียก่อน จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามจุดมุ่งหมาย การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาในแต่ละขั้นตอน ผู้สอนสามารถประเมินผลของการปฏิบัตินั้น ๆ ได้ทุกครั้งโดยถือว่าเป็นการวัดผลและประเมินผลย่อยอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจคาดหมายผลของการปฏิบัติไว้สูง

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่องและอธิบายเรื่องทั่วไปที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์ หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนและเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจสามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจ โดยใช้วรรณลักษณะภาษาตามบทเรียนนำที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจวรรณลักษณะของเรื่องที่เขียนและเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสมและสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่ เป็นประโยคที่ถูกต้องได้เป็นที่เข้าใจ

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่าง ๆ ได้ อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาพูด และภาษาเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยวรรณลักษณะภาษาต่าง ๆ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ใช้ปฏิสัมพันธ์การสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระและเป็นธรรมชาติ มีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ซึ่งสามารถนำมาปรับปรุงและพัฒนาทั้งครูและนักเรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ ส่งผลให้คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา ทั้ง 4 ทักษะของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 สูงกว่าการสอนแบบเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker; et al. 1983 : 72) เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2540 : 139) รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : 121) พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 149-152) เกศรี กิติศรีปัญญา (2542 : 86-92) เพ็ญลักษณ์ เทศขันธ์ (2545 : 114-115)

ส่วนการสอนแบบเดิม ใช้แนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นลักษณะการสอนแบบล่างขึ้นบน (Bottom – up Process) โดยสอนจากองค์ประกอบย่อยของภาษาไปสู่ความหมายโดยรวมให้รู้คำศัพท์ โครงสร้าง และประโยคก่อนที่จะรู้เนื้อความในบริบท กระบวนการเรียนรู้เกิดจากการอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากครู วิธีการและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ร่วมกัน มักจะให้นักเรียนทำงานเป็นรายบุคคล การวัดและการประเมินผลเป็นไปตามที่ครูกำหนด เช่น การทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ การท่องคำศัพท์ และการแปลงาน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการสอนแบบเดิมเน้นครูเป็นศูนย์กลาง ส่วนใหญ่นักเรียนจะเป็นผู้รับข้อมูล ไม่ค่อยมีโอกาสได้แสดงออกทางภาษา และทางความคิด ความรู้ได้จากความจำแล้วนำไปใช้ ทำให้ความสามารถด้านภาษา ของนักเรียนพัฒนาไปได้แต่ไม่ดีเท่าที่ควร

3. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 เป็นวิธีการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง มีกระบวนการสอนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้อย่างหลากหลาย เน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางมีการปฏิบัติจริง ให้เข้าใจกระบวนการแก้ปัญหา

และสามารถนำวิธีการหรือเทคนิคไปใช้แก้ปัญหาอื่น ๆ รู้จักสรุปและเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ จึงส่งผลต่อการพัฒนาความคิดของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ ดิวอี้ (จิวิวรรณ จีงเจริญ, 2528 : 4 ; อ้างอิงจาก Dewey, n.d.) ที่ได้กล่าวไว้ว่า แนวทางการส่งเสริมการคิดควรให้ผู้เรียนได้แสดงออกโดยการปฏิบัติให้มีการลงมือกระทำและเน้นเรื่องการพัฒนาความสนใจ และพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนไปในแนวทางที่ผู้เรียนได้รู้จักแก้ปัญหา ค้นหาสิ่งใหม่และวิธีการต่าง ๆ การกระทำดังกล่าวจะเกิดก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสในการแสวงหาและคิดค้นด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทำให้ความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะของนักเรียนได้รับการพัฒนาสูงขึ้น เพราะนักเรียนได้มีโอกาสแสดงออกและลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง

4. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านดนตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระอย่างเต็มที่ในการแสดงออกทางดนตรี เสียงเพลงและการเล่นจังหวะ เพราะในขณะที่ทำกิจกรรมที่ต้องใช้เสียงเพลง การร้องรำ การทำท่าทางประกอบ การร้องเพลงคลอ ตลอดจนการเต้นตามจังหวะ นักเรียนแสดงออกอย่างไม่เคอะเขิน และสนุกสนานกับการทำกิจกรรมเป็นอย่างมาก และจะสามารถแสดงออกได้ดียิ่งขึ้นหากได้แสดงกับกลุ่มเพื่อนสนิท ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านดนตรีสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พัทธกิจ ธรรมะ (2541 : 25) ได้อธิบายไว้ว่า ในปัจจุบันได้มีการนำดนตรีมาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีได้หวังเพื่อความบันเทิงแต่เพียงอย่างเดียว แต่ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทุก ๆ ด้านของการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็น ความรู้ ความจำ สังคม ค่านิยม การคิดหาเหตุผล การสร้างสรรค์ พัฒนาการด้านร่างกาย การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การพัฒนาตนเองให้เข้ากับกลุ่มหรือสภาพแวดล้อมของสังคมต่าง ๆ ตลอดจนพัฒนาการด้านจิตใจและอารมณ์ นำมาซึ่งลักษณะผู้เรียนที่พึงประสงค์ คือ ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และคนมีความสุข(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 11-13)

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทาง

พหุปัญญาด้านดนตรีสูงขึ้น เพราะรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถด้านดนตรีอย่างอิสระ จึงทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน เกิดแรงจูงใจในการเรียน และกล้าที่จะแสดงออกอย่างมีความสุข

5. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวอย่างมีจุดหมายในขณะทีลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน โดยได้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ สัญญาณ เสียงเพลง และท่าทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษากายหรือแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้า ประมือแสดงความยินดี เต้นรำ แสดงบทบาทท่าทางสมมติหรือเลียนแบบประกอบการเล่าเรื่อง รวมไปถึงการได้ทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ผลงานเขียนและวาดภาพอย่างเสรีตามความสามารถของแต่ละคน ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน กระตุ้นให้เกิดความสนใจอยากเรียนรู้ ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ และครู รู้จักแสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มศักยภาพและเหมาะสม ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เกิดความคิดและถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับ เยาวพา เดชะคุปต์ (2540 : 35) ที่ได้อธิบายว่า การเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์เป็นการเคลื่อนไหวทางกายอย่างอิสระ ทั้งการเคลื่อนไหวคนเดียวและเป็นกลุ่มที่เน้นการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ พวงทอง ไสยวรรณ (2530 : 56) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การเคลื่อนไหวจะนำไปสู่การสำรวจคิดค้น และการแก้ปัญหา และเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้อีกด้วย

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออกทางการเคลื่อนไหวอย่างมีจุดหมายเพื่อพัฒนาความสามารถและศักยภาพในการเรียนได้อย่างอิสระและสร้างสรรค์

5. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยการใช้สื่อที่หลากหลายหลากหลายจากสภาพจริง มีการใช้สื่อแผ่นใส และแผ่นภาพประกอบการสอน เป็นปัจจัยป้อนเข้า มีภาพสีสันสวยงาม ดึงดูดความสนใจให้อยากเรียนรู้ ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถเดาความเดาเรื่อง เล่าเรื่อง และถ่ายทอดความคิดโดยการเขียนไดอะแกรม อีกทั้งได้ถ่ายทอดความคิด ลักษณะและทิศทางของวัตถุ สิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวหรือเรื่องราว โดยการวาดภาพ การเล่าเรื่อง การบรรยาย ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ ; และดารณี คำวังนัง (2545 : 28) ที่กล่าวถึงการพัฒนาผู้เรียนในเรื่องมิติสัมพันธ์ว่าต้องฝึกให้นักเรียนได้ใช้ความคิดเป็นภาพ เช่น การวาดภาพหรือการใช้ผังโนภาพ(ไดอะแกรม) ช่วยฝึกในการคิดโดยเมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมจะช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านมิติสูงขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านมิติสูงขึ้น เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้านมิติ ได้ใช้ความคิดและถ่ายทอดลักษณะของวัตถุหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยการวาดภาพ การเล่าเรื่อง การบรรยาย การแสดงบทบาทสมมติ ออกแบบ เขียนไดอะแกรม และแสดงผลงานศิลปะจากจินตนาการ ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถทางมิติให้สูงขึ้น

7. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 7 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีแตกต่างกัน นักเรียนมีโอกาสเข้าร่วมกลุ่มทำงานต่าง ๆ ช่วยกันระดมความคิด ทำกิจกรรมร่วมกัน มีความคิดเห็นไปในทางเดียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และตัดสินใจ

ร่วมกัน ด้วยลักษณะกิจกรรมเช่นนี้ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ได้สร้างความคุ้นเคยกับเพื่อน ๆ เกิดความรู้สึกไว้วางใจ และสร้างสรรค์งานร่วมกันอย่างอิสระ เป็นประชาธิปไตย อยู่ในขอบเขตของการเรียนรู้ และระเบียบของห้องเรียน นักเรียนมีความสุข รู้สึกสบายใจที่ได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ สนุกกับการทำงานช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด รู้จักแบ่งงานกันทำตามความสามารถและความถนัดของแต่ละคนทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่ตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่สามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 295) ที่พบว่า การที่บุคคลมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจ จะทำให้ตนรู้สึกว่ามีคุณค่ามีประโยชน์ ช่วยลดความรู้สึกกลัว หรือความรู้สึกไม่มีความสำคัญในหมู่คนอื่น ๆ ด้วย จากการที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการเรียนรู้การสอน ได้นั่งตามกลุ่มทำงานอย่างเป็นอิสระโดยมีคอยแนะนำ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และให้ความเป็นกันเอง ทำให้บรรยากาศภายในห้องนำเรียนรู้ นักเรียนพอใจ และสนใจที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนจึงสามารถพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดด้วยการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลสูงขึ้น เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (Cooperative) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และครูกับนักเรียนอย่างแท้จริง จึงทำให้นักเรียนมีความเข้าใจผู้อื่นอย่างชัดเจน

8. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 8 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นความต้องการของตนเองตามความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของนักเรียนอย่างตั้งใจและใส่ใจต่อสิ่งที่ทำ นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ต้องการทำ มีการวางแผน การนำเสนองาน โดยการเล่าเรื่อง การอภิปราย การอธิบาย การพูดคุย การเขียนไดอะแกรมและการวาดภาพทำให้นักเรียนมั่นใจในสิ่งที่ทำ จึง

สรุปได้ว่านักเรียนมีโอกาสดพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองอย่างเต็มที่เพราะอยู่ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันแบบร่วมมือทั้งจากเพื่อนๆ ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องที่คอยให้ความช่วยเหลือ และครูมีบทบาทในการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เมธิณี ด่านยังอยู่ (2546 : 20) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนจะกล้าหรือไม่กล้าแสดงออกมีสาเหตุมาจากพื้นฐานทางจิตใจเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมมีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนอย่างยิ่ง นอกจากนี้นงานวิจัยของ เพ็ญลักษณ์ เทศขันธ์ (2545 : 113) ยังกล่าวว่า การให้กำลังใจหรือการเสริมต่อการเรียนรู้ทั้งการพูด การเขียนและสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็น ครูและนักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการทำให้การเรียนประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสริตา ชูดวงแก้ว (2535 : 117-118) ที่กล่าวว่าการเสริมต่อการเรียนรู้ช่วยทำให้เกิดความใกล้ชิดเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ กล้าคิด กล้าแสดงออก และสามารถแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านความเข้าใจตนเองสูงขึ้น เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีบรรยากาศในขณะปฏิบัติการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สร้างสรรค์ผลงานและได้เรียนในสิ่งที่ต้องการ สร้างความมั่นใจในตนเองทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกในสิ่งที่ทำอย่างมั่นใจในรูปแบบต่าง ๆ

9. เปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 9 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้ให้โอกาสนักเรียนได้พัฒนาพหุปัญญาด้านนี้โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจธรรมชาติ รู้จักสังเกตธรรมชาติที่เกิดการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งนำวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่มาปรับใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานให้มีคุณค่า ใช้สอยวัสดุอุปกรณ์อย่างระมัดระวัง ไม่ให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่น และใช้อย่างรู้คุณค่า ได้ลงปฏิบัติการด้วยตนเอง อีกทั้งรู้จักรักษาความ

สะอาด ซึ่งจากตัวอย่างของการกระทำเหล่านี้นักเรียนจะแสดงออกด้วยความตั้งใจและมีความรับผิดชอบอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ สิริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2545 : 36) ได้อธิบายว่า การปลูกฝังให้ผู้เรียนรักสิ่งแวดล้อม ควรให้ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและปฏิบัติจริง ทดลองจริงกับสิ่งนั้น ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ จนเกิดเป็นทักษะหรือนิสัยที่ถือเป็นกิจปฏิบัติ และเกิดความรู้สึกผูกพันรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม อันจะส่งผลไปสู่การปฏิบัติที่ดีต่อสิ่งแวดล้อมในอนาคตได้

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาด้านธรรมชาติสูงขึ้น เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สร้างโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ส่งเสริมเกี่ยวกับการรักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง (Active Learning) และส่งเสริมให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความหมายอันจะนำไปสู่บุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไปได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลของการวิจัย พบว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เปิดโอกาสในการแสดงออกด้านความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ของผู้เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นจึงเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพิจารณานำเอาเทคนิควิธีการสอนรวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา และควรได้มีการเผยแพร่วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ให้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

1.2 เนื้อหาที่ใช้ในการสอนตามรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาควรจะเป็นเนื้อหาที่มีอรรถลักษณะที่ไม่ยาวเกินไปและมีรูปแบบของอรรถลักษณะชนิดนั้น ๆ อย่างชัดเจน เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ของผู้เรียน เนื่องจากว่าหากเนื้อหาที่ใช้ยาวเกินไป นักเรียนจะเกิดความสับสนในการวิเคราะห์ ทำให้เป้าหมายของการเรียนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์

1.3 ควรใช้เวลาทำการสอน 2 คาบติดกัน หรือมากกว่านั้น เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมติดต่อกันสืบเนื่องกัน ทำให้ครูสามารถสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างชัดเจน เนื่องจากการสอนแต่ละขั้นตอนต้องใช้เวลาให้นักเรียนได้คิดและแสดงออก

1.4 ครูต้องเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้ แก้ไขปัญหาเฉพาะได้ดี จะทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธา อยากเรียนรู้ด้วย

1.5 ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ในเรื่องอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ นักเรียนจะซึมซับ เลียนแบบจากครูไปโดยไม่รู้ตัว เช่น ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เครียด ไม่หงุดหงิด โมโหง่าย เป็นต้น

1.6 พยายามพบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยนักเรียนวิเคราะห์สาเหตุความสำเร็จหรือไม่สำเร็จของนักเรียน และช่วยกันแก้ไขให้ตรงจุด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ครูควรให้นักเรียนทำแบบประเมินควบคู่ไปกับการสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมทั้งครูและนักเรียน จะได้ผลยืนยันเพิ่มความน่าเชื่อถือมากขึ้น

2.2 ควรมีการทดลองเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อสำรวจความก้าวหน้าของการใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ตลอดจนสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล สุดประเสริฐ. (2540, เมษายน – มิถุนายน). "พหุปัญญากับการสอนของครู". **โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์**. 2 (3) : 10-13
- กรมสามัญศึกษา. (2541). **การศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.
- กาญจนา ปราบพาล. (2532). **การทดสอบและประเมินผลสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลทางการศึกษา สพท. อุทัยธานี. (2549, กรกฎาคม - สิงหาคม). SE-ED Learning Center **ศูนย์สร้างคนเก่งซีเอ็ด**. (1-6). สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2549. จาก [http:// www. se-ed.com](http://www.se-ed.com) .
- เกศรี กิตติศรีปัญญา. (2542). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณี คำชาย. (2544). **จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ฉวีวรรณ จึงเจริญ. (2528). **การใช้สื่ออุปกรณ์ของเล่นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนระดับก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : อักษรไทย.
- ชนิดดา ต้นไพบูลย์. (2545). **ผลการพัฒนาความสามารถทางสติปัญญาบางด้านตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยวิธีสอน แบบวรรณิ**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวาล แพรัตกุล. (2520). **เทคนิคการเขียนข้อสอบ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทักษ์อักษร.
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). **การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู** ม.ป.พ.
- ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ และ บังอร เสรีรัตน์. (2543). **รายงานผลการวิจัยเรื่อง การจัดการ**

- เรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา.** กรุงเทพฯ : สำนักโครงการพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เลขา. (2548). **กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.** สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2548, จาก [http:// www.dmh.go.th](http://www.dmh.go.th).
- ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2543). **การพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่ยึดหลักการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก เพื่อเสริมสร้างความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ.** ปรินญานินพนธ์ กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536) **การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไผท สิทธิสุนทร. (2543 , มกราคม). "พหุปัญญาในโรงเรียนไทย" , **สานปฏิรูป.** 2(22) : 21.
- พรพิมล ประสงค์พร. (2535). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู.** ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงทอง วิโรจนกร. (2534). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู.** ปรินญานินพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงทอง ไสยวรรณ. (2530). **กิจกรรมพลศึกษากับเด็ก.** พิษณุโลก : ภาควิชาการอนุบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพิษณุโลก.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พัชรประภา อุดุลวิทย์. (2527). **หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.**

- ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
พิทักษ์ คชวงษ์. (2541, มกราคม). "ดนตรี : อัลบั้มนี้เล่าค่าพัฒนาเด็ก," วารสารการศึกษา
ปฐมวัย. 2(1) : 25.
- พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์. (2548). การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร
- เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ
ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร
- เมธินี ด่านยังอยู่. (2546). **ฉลาดคิด**. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ็กซ์เปอร์เนท จำกัด.
- เยาวพา เตชะคุปต์. (2549). โครงงานวิจัย เรื่อง "รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้".
กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.
- (2545). การประชุมปฏิบัติการ เรื่อง "การพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการ
เรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้. ปทุมธานี : ถ่ายเอกสาร.
- (2544). เอกสารในการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง "พหุปัญญาเพื่อการ
เรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย" ณ หอประชุมโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ระหว่างวันที่ 18 – 20 เมษายน 2544.
- (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์
แม็ค จำกัด.
- รัชนิภา ทองสุทธิ. (2533). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2527). **หลักการสร้างแบบทดสอบความถนัดทางการ
เรียน**. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- (2536). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์
ส่งเสริมวิชาการ.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ : สกวียาสาส์น.

----- (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.

ละเอียด จุฑานันท์. (2539). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

ละเอียด จุฑานันท์. (2543). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. สถาบันพัฒนา

คุณภาพวิชาการ (พว.) .กรุงเทพฯ : บริษัทเดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.

วารินทร์ แก้วอุไร และสุปราณี ไกรวัตนุสสรณ์. (2541, มกราคม- เมษายน). " การพัฒนากระบวนการ

การเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา", ศึกษาศาสตร มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.2

(3) : 84-104.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2543). การปฏิรูปการเรียนรู้ : ผู้เรียนสำคัญที่สุด สูตรสำเร็จหรือ

กระบวนการ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วินัย ธรรมศิลป์. (ม.ป.ป.). ความถนัดทางการเรียนและแบบทดสอบเชาวน์ปัญญา. กรุงเทพฯ

: อีรพงษ์การพิมพ์

วิระศรี นพคุณทอง. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ

และระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่

ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) กับ

วิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานันท์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิสาข์ จิตวิตร. (2541). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศิลปากร.

ศรีวัย สุวรรณกิตติ. (2522). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิษณุโลก

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และดารณี คำวัจนัง. (2544). สอนเด็กให้คิดเป็น. กรุงเทพฯ : บริษัททีปส์

พับบลเคชั่น จำกัด.

ศึกษาศิการ, กระทรวง กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2544.

กรุงเทพ กระทรวง

----- (2544). สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ถ่ายเอกสาร.

----- (2542). สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ถ่ายเอกสาร.

- ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ. (2547). รายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์นักเรียน ระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547. สำนัก
ทดสอบทางการศึกษา. สำนักงาน คณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน :
กระทรวงศึกษาธิการ. แหล่งที่มา : <http://www.bet.obec.go.th>. วันที่สืบค้น 16
พฤศจิกายน 2548.
- (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพฯ : สกายบุ๊กส์.
- (2542). การเรียนรู้ รูปแบบใหม่. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- (2541). คู่มือการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว.
- สมุทร เ็นชาวนิช. (2540). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 9.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สริตา ชูดวงแก้ว. (2535). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความ
สนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับ
การสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์
กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สันติศักดิ์ ฝาผาย. (2546). การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ
การจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร
- สายสุนีย์ เต็มสินสุข. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการ
เขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู.
ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สิริมา ภิญญอนันตพงษ์. (2545, เมษายน). "เด็ดดอกไม้ที่นั่นกระเทือนถึงดวงดาวการปลูกฝังเด็ก
ปฐมวัยรักสิ่งแวดล้อม," วารสารการศึกษาปฐมวัย. 6(2) : 30,36.
- สุปราณี ไกรวัตนุสสรณ์ และคณาพร คมสัน. (2544). รายงานการวิจัยการศึกษาผลการสอน
ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศาสนา และ
การวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- , (ม.ป.ป.). การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ ภาควิชาการมัธยมศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2522). กลวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- , (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- , (ม.ป.ป.). กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2541, พฤษภาคม) "การใช้พหุปัญญาในห้องเรียน", กองทุนสงเคราะห์
การศึกษาเอกชน. 8(76) : 13-15.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- , (2545). รวบรวมบทความทางวิชาการทางการศึกษา. กรุงเทพฯ. หน่วยงานพิเศษ
สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2525). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ประมวลศิลป์.
- ลำอานงค์ หิรัญบุรณะ. (2542). การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2549). การเปรียบเทียบผลการพัฒนาการสอนการรู้หนังสือแก่นักเรียน
ตามระดับในระดับเริ่มเรียน (อนุบาล 2 ประถมศึกษาปีที่ 1 และ
ประถมศึกษาปีที่ 2) ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอน
แบบเดิม. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- , (2545). การนิเทศการสอนอย่างมีระบบ. (เอกสารประกอบคำสอน)
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- , (2540). รายงานการวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษาหรือ โครงการรู้หนังสือ (2531-2538). กรุงเทพฯ : มูลนิธิโรตารี
ของโรตารีสากล.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เล่ม 3. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินท์ติ้ง.

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. (2534). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เล่ม 2. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินท์ติ้ง.

----- (2533). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :

ประยูรวงศ์พรินท์ติ้ง..

----- (2531). การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.

----- (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน

มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

องค์กรความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ. (2548). โครงการประเมินผลนักเรียน

นานาชาติ OECD. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2548, จาก

<http://www.ipst.ac.th/pisa/index.html>.

อเนก หิรัญสถิตย์. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน เจตคติต่อการอ่าน

ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับ

การสอนแบบเดิม. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----- (2543). การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----- (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

----- (2529). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผล

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

อาภา จันทรสกุล. (2535). ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อารี พันธุ์ณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไยใหม่.

----- (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เลิฟ แอนด์ ลิฟเพรส.

อารี สันทรวี. (2543). พหุปัญญาและการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อ

การศึกษาเด็ก.

อารี สัณห์วี. (2542). **พหุปัญญาในห้องเรียน : วิธีสอนเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน.**

กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ. ถ่ายเอกสาร.

Anderson, Ann and Tony Lynch. (1988). *Listening*. London : Oxford University Press.

Anne Guignon. (1998, February). *Multiple Intelligences : A Theory for Everyone.*

Education World. 16(2): Retrieved June 6, 2006, from <http://www.education-world.com/a com/com054.shtml>.

Berry, Mary Ann. (1992, June). " The Personal Reading Interests of Third, Fourth and Fifth-Grade Children in Selected Arkansas ; Public Schools," **Dissertation Abstract International**. 52(12) : 4276.

Bloom, Benjamin S. (1956). *Taxonomy of Educational Objective : The Classification of Educational Goals. Handbook I : Cognitive Domain*. New York : David Mackey Company. Inc.

Botton Leslie. (1974). *Development Group Work with Adolescent*. London : University of press.

Boulton – Lewis, G. and Catherwood, D. ed. (1994). *The Early Years : Developmental, Learning and Teaching*. Victoria : The Australian Council for Educational Research.

Brown, Gillian & Yule, George. (1988). *Teaching The Spoken Language : An Approach Based in The Analysis of Conversation English*. Cambridge : Cambridge University Press.

Bruner, A.J. (1966). *Educational Psychology*. New York: David Mackey Company, Inc.

Bryne, Donn. (1987). *Technique for Classroom Interaction*. New York : Longman Group UK. Limited.

Carrell, P.L. (1987). "Content and formal schema in ESL reading," *TESOL Quarterly*. 21 : 461-477.

Carroll, Brendan J. (1980). *Testing Communication Performance*. Oxford : Pergamon.

Cormier, W.H. and L.s. Cormier. (1979). *Interviewing Strategies for Helpers : A Guide To Assessment, Treatment, and Evaluation*. Monterey, California : Brooks/Cole Publishing Company.

Diller, Karl. (1975, March), "Some New Trends for Applied Linguistics and Foreign

- Language Teaching in the United States," *TESOL. Quarterly* : 9(1). : 45-62
- Gardner, Howard. (1993). *Multiple Intelligences : Theory in Practice*. New York : Harper Collins.
- Gardner, Howard. (1997, September). "Multiple Intelligences as partner in school Improvement," *Education Leadership*.85 (3) : 212.
- Goodman, Kenneth S. (1961) " Celebrate Literacy", *Reading Today*. 11 : 31-32.
- Goodman, Y. (1989, February). "Roots of the Whole Language Movement," *The Elementary School*. 90(2) : 209.
- Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan R. (1970). *Language Structure and Language Function*. In J. Lyons (ed, *New Horizons in Linguistics*. Harmondsworth.
- Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan R. (1985). *Language, Context and Text : Aspects of Language in a Social – Semiotic Perspective*. Victoria : Deakin University.
- Harris, David P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York : McGraw Hill.
- Harris, Larry A. and Smith, Carl B. (1976). *Reading Instruction Through Diagnostic Teaching In The Classroom*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Hatch, Evelyn. (1992). *Discourse and Language Education*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Hymes, D. (1972). *On Communicative Competence*. In J.B. Pride and J. Holmes (eds.), *Sociolinguistics*. Harmondsworth : Penguin.
- Krashen, Stephan D. and Terrell T.. (1983). *The Natural Approach : Language Acquisition in The Classroom*. Oxford : Pergamond.
- Krashen, Stephan D. (1984). *Writing : Research, Theory and Applicatins*. California : Pergamon Press.
- Littlewood, W. (1981). *Community Language Teaching An Introduction*. London : Cambridge University Press.
- McCarthy, Michael. (1991). *Discourse Analysis for Language Teachers*. Cambridge : Cambridge University Press.
- McCrimmon, James M. (1976). *Writing With a Purpose*. Boston : Houghton Muffin Company.
- Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom*. Essex, England : Longman Group

Ltd.

- Mueller, Michelle Maureen. (1995). *The educational implications of Multiple Intelligences Groupings within a Cooperative learning environment*. [http : // www. Lib. Umi.com / dissertations / fullcit / 9604379](http://www.Lib.Umi.com/dissertations/fullcit/9604379).
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School*. London : Longman.
- Oliva, Peter F. (1969). *The Teaching of Foreign Language*. New York : Prentice-Hill Inc.
- Patty, Walter T , Dorothy C. Petty and Marjorie F. Becking. (1985). *Experiences in Language : and Techniques for Language Arts Methods*. 4th ed. Allyn and Bacon.
- Radford, Janice Dee. (1994). *The Impact of Multiple Intelligences Theory and in The School Lives of Theirteen Children*. Dissertation, Ed.D. Indiana : Graduate School Indiana University. Photocopied.
- Rattanavich, Saowalak. (1997). *A Teacher's Manual of CLE Teaching of Beginners*. Illinois : Rotary International.
- . (1987, November). *The effects of Using Top-Level-Structure Instructors Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to the Students*. Singapore. SEAMEO Regional Language Center. (Project Report for SEAMEO RELC Fellowship Grant).
- Rivers, Wilga M. (1970). *Teaching Foreign Language Skills*. 3rd ed. Singapore: Toppan Printing Co.,
- Robert, Cheryl A. (1990, October). "The Art Circumlocution: Teaching Strategies Competence," *English Teaching Forum*. 28(9): 41-3.
- Rost, Micheal. (1991). *Listening in Action : Actives for Developing Listening in Language Teaching*. London : Prentice Hall.
- Scott, William A. and Werthimer Michael. (1962). *Introduction to Psychological Research* 3rd . ed. New York : John Wiley and sons. Inc.
- Sinchlair, J. McH ; & Coulthard R.M. (1978). *Towards an Analysis of Discourse*. Oxford : Oxford University.
- Smith, Frank. (1988). *Understanding Reading*. 4th ed. London : Lawrence Erlbaum Associates Publisher.
- Sweeney, Doris Evelyn Bolton. (1998, June). "Multiple Intelligences Profiles : Enhancing self-esteem and improving academic achievement.," *dissertation Abstracts*

International 60 (6) : 1909.

Walker, Richard F; Rattanaich, Saowalak & Ollel. (1992). *Teaching All the Children to Read*. Illinois : Rotary International.

Walker, Richard F.; Bartlett, B.J.; & Rattanaich, S. (1984). *Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching*. Illinois : Rotary International.

Walker, Richard F.; et al. (1983). *The English Used by Entering Children at Trager Park School*. Canberra : Australia Curriculum Development Center Occasional.

Widdowson, H. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ค่าความง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทาง
พหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง
พหุปัญญาด้านภาษา การอ่านภาษาอังกฤษ
- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง
พหุปัญญาด้านตรรกะ
- คะแนนความสามารถทางพหุปัญญา

ตาราง 12 ค่าความง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทาง
พหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ข้อคำถามที่	ค่าความง่าย P_E	ค่าอำนาจจำแนก D
1	0.48	0.92
2	0.50	0.94
3	0.49	0.92
4	0.47	0.91
5	0.50	0.85
6	0.49	0.87
7	0.51	0.90
8	0.48	0.91
9	0.51	0.86
10	0.52	0.83

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

ตาราง 13 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญา
ด้านภาษา การอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.77	0.49	11	0.69	0.22
2	0.62	0.78	12	0.31	0.29
3	0.41	0.31	13	0.37	0.59
4	0.54	0.48	14	0.54	0.41
5	0.40	0.71	15	0.28	0.22
6	0.50	0.40	16	0.40	0.71
7	0.60	0.53	17	0.43	0.59
8	0.56	0.46	18	0.23	0.35
9	0.32	0.41	19	0.44	0.38
10	0.46	0.27	20	0.41	0.31

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.74

ตาราง 14 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญา
ด้านตรรกะ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.77	.49	11	.24	.24
2	.41	.31	12	.32	.41
3	.71	.68	13	.41	.64
4	.54	.48	14	.52	.44
5	.60	.53	15	.42	.34
6	.40	.71	16	.46	.27
7	.56	.46	17	.24	.24
8	.50	.40	18	.31	.29
9	.47	.65	19	.46	.27
10	.35	.20	20	.69	.22

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.71

ตาราง 15 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	35	44	9	16	43	65	22
2	38	58	20	17	44	54	10
3	24	34	10	18	35	66	31
4	16	36	20	19	51	78	27
5	27	38	11	20	32	64	32
6	19	49	30	21	44	72	28
7	18	31	13	22	47	54	7
8	16	32	16	23	68	71	3
9	25	29	4	24	62	65	3
10	17	22	5	25	76	81	5
11	22	33	11	26	32	65	33
12	21	44	23	27	45	53	8
13	19	39	20	28	51	81	30
14	20	42	22	29	44	68	24
15	38	52	14	30	40	55	15

ตาราง 16 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	22	25	3	16	30	36	6
2	24	31	7	17	48	45	-3
3	31	33	2	18	35	35	0
4	20	29	9	19	21	25	-4
5	30	35	5	20	17	20	3
6	20	42	20	21	19	15	-4
7	20	40	20	22	48	45	-3
8	20	40	20	23	51	45	-6
9	38	31	-7	24	69	60	-9
10	21	30	9	25	78	76	-2
11	29	30	1	26	40	45	5
12	27	30	3	27	56	55	-1
13	22	35	13	28	65	85	20
14	25	48	23	29	44	45	1
15	43	40	-3	30	50	55	5

ตาราง 17 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การอ่านภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	12	16	4	16	7	10	3
2	10	14	4	17	10	16	6
3	8	12	4	18	12	14	2
4	8	8	0	19	16	15	-1
5	12	15	3	20	16	18	2
6	8	9	1	21	9	15	6
7	13	16	3	22	5	10	5
8	12	14	2	23	8	11	3
9	10	15	5	24	13	16	3
10	9	13	4	25	10	13	3
11	15	17	2	26	12	14	2
12	11	14	3	27	6	12	6
13	8	13	5	28	9	9	0
14	9	8	-1	29	6	9	3
15	14	18	4	30	10	16	6

ตาราง 18 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การอ่านภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	6	9	3	16	13	14	1
2	9	10	1	17	17	10	-7
3	12	12	0	18	8	9	1
4	14	10	-4	19	12	12	0
5	13	12	-1	20	11	15	4
6	14	9	-5	21	12	14	2
7	11	10	-1	22	11	12	1
8	12	13	1	23	12	13	1
9	15	10	-5	24	10	10	0
10	11	13	2	25	15	12	-3
11	15	16	1	26	8	10	2
12	17	10	-7	27	13	12	-1
13	13	13	0	28	9	11	2
14	14	16	2	29	12	13	1
15	16	10	-6	30	12	12	0

ตาราง 19 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การเขียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	7	9	2	16	6	12	6
2	5	10	5	17	8	13	5
3	1	7	6	18	9	9	0
4	7	11	4	19	7	9	2
5	5	12	7	20	12	15	3
6	9	15	6	21	9	11	2
7	8	16	8	22	5	9	4
8	6	8	2	23	7	14	7
9	2	10	8	24	4	5	1
10	4	6	2	25	7	12	5
11	9	8	-1	26	9	17	8
12	5	12	7	27	13	15	2
13	7	5	-2	28	7	13	6
14	9	8	-1	29	5	12	7
15	12	16	4	30	4	16	12

ตาราง 20 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา การเขียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	7	12	5	16	5	5	0
2	0	3	3	17	6	4	-2
3	4	4	0	18	4	4	0
4	3	0	-3	19	4	4	0
5	3	6	3	20	4	4	0
6	5	5	0	21	8	10	2
7	5	6	1	22	6	7	1
8	2	5	3	23	5	5	0
9	5	5	0	24	2	4	2
10	4	5	1	25	12	12	0
11	2	5	3	26	9	9	9
12	7	7	0	27	5	4	-1
13	7	6	-1	28	6	6	0
14	6	4	-2	29	7	10	3
15	6	5	-1	30	8	9	1

ตาราง 21 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	7	10	3	16	7	11	4
2	8	9	1	17	11	13	2
3	8	14	6	18	12	13	1
4	1	12	11	19	7	12	5
5	7	14	7	20	9	13	4
6	16	18	2	21	17	17	0
7	11	12	1	22	13	16	3
8	15	19	4	23	7	11	4
9	9	10	1	24	7	10	3
10	13	13	0	25	15	16	1
11	12	13	1	26	6	9	3
12	14	17	3	27	11	14	3
13	13	17	4	28	11	16	5
14	8	13	5	29	12	15	3
15	4	11	7	30	10	16	6

ตาราง 22 คะแนนความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ ของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	11	17	6	16	17	19	2
2	10	5	-5	17	11	15	4
3	11	11	0	18	14	10	-4
4	5	11	6	19	14	9	-5
5	9	6	-3	20	8	9	1
6	12	13	1	21	9	10	1
7	7	13	6	22	15	7	-8
8	6	9	3	23	13	13	0
9	10	7	-3	24	14	13	-1
10	14	11	-3	25	10	8	-2
11	3	10	7	26	6	12	6
12	7	18	11	27	12	7	-5
13	13	17	4	28	8	8	0
14	11	16	5	29	15	18	3
15	8	11	3	30	9	8	-1

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านภาษา
- แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ
- แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา

Listening and Speaking Ability Test

Mathayom Suksa II

10 Minutes

ฉบับที่ 1 : แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง-พูด

Part 1 : Listening and Speaking Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถฟังคำถามแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้

Direction : Listen to the test and then answer the questions you hear.

Record your answer on the tape provided. You will hear each questions twice

1. Could you tell me a little about yourself?
2. Can you tell me the time please?
3. What's the weather like today?
4. How do you go to school everyday?
5. What do you usually do in your free time?
6. What is your favorite subject? Why?
7. What would you like to be in your future?
8. What foreign country would you like to visit? Why?
9. Tell me three kinds of animals that you like?
10. What kind of music do you like?

WRITING ABILITY TEST

Mathayom Suksa II

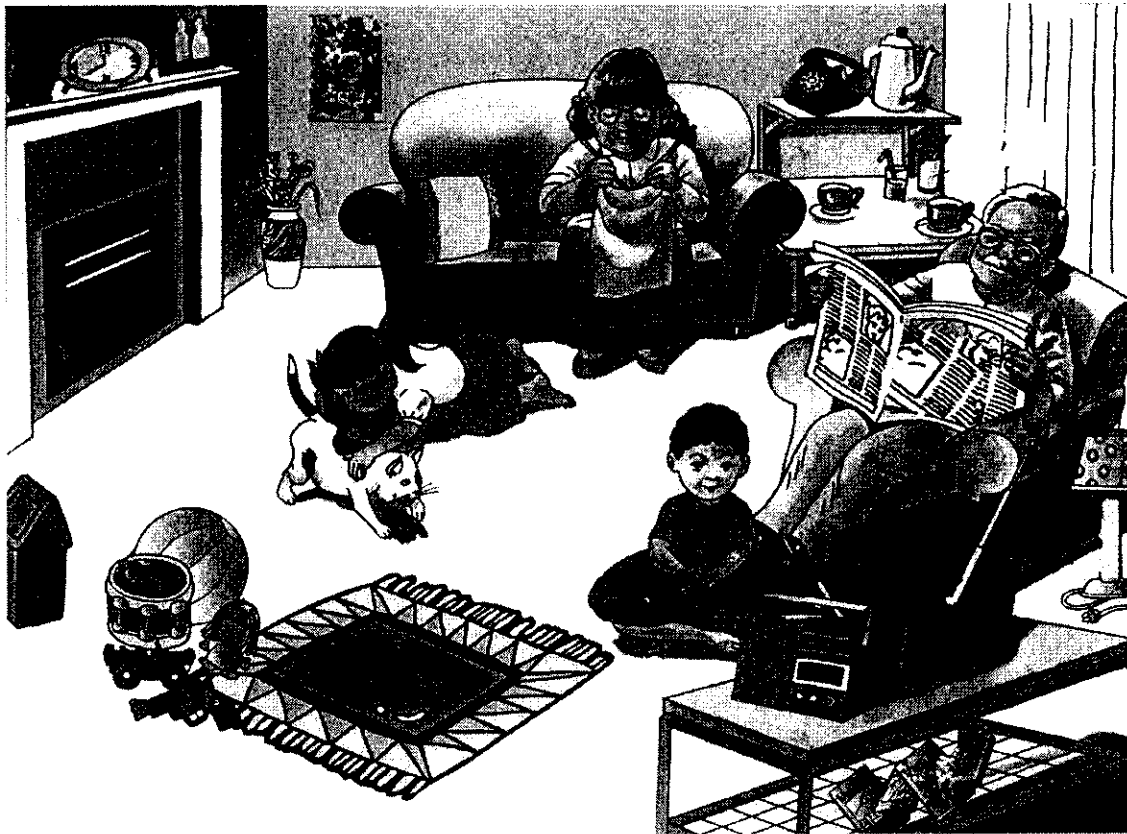
30 Minutes

ฉบับที่ 3 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน

Part III : Writing Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถเขียนเรื่องจากภาพและบรรยายได้

Direction : Write a short paragraph about the following picture of at least 10 sentences.

Reading Ability Test

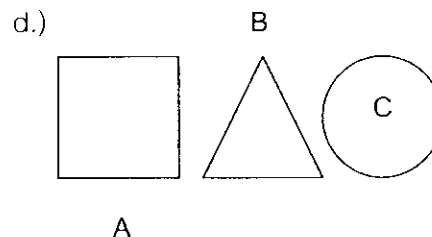
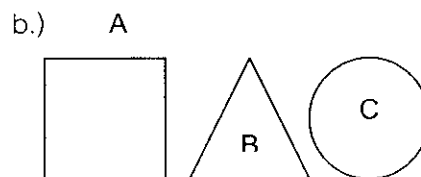
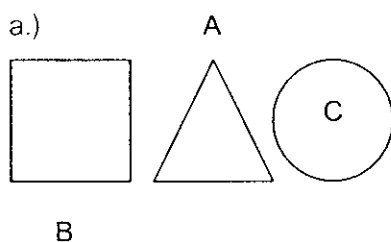
Mathayom Suksa II

30 Minutes

- ฉบับที่ 2 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน แบบ
เลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก (a, b, c และ d)
- Part II : Reading Ability Test
- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถอ่านเรื่องแล้วเติมคำและตอบคำถาม โดยแสดง
ถึงความเข้าใจเรื่องได้ (ด้านการจับใจความ, การแปลความ, การตีความ,
การขยายความ และการบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน)
- Direction : Read the following passages. Then choose the best answer by
marking (X) on a, b, c, or d on your answer sheet.

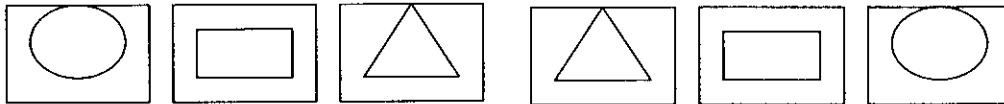
Read the instructions. Choose the picture that shows the instructions have been followed correctly (Items 1-2)

1. Instructions :
1. Write an A above the square.
 2. Write a B below the triangle.
 3. Write a C in the middle of the circle.

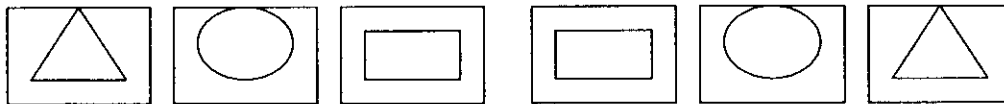
2. Instructions : 1. Draw a triangle in the right-hand box.
2. Draw a circle in the centre box.
3. Draw a square in the left-hand box.

a.)

b.)

c.)

d.)

Read these advertisements for garage sales and choose the best answer (items 3-5).

A : MOVING! Typewriter, books, shelves, desk and office chair, and lots of old CDs! Sat, S-3. 32 Harbor Rd.

B : VALUABLE Mexican paintings, antique chairs, oriental rugs, collection of old Japanese kimonos and other clothes from around the world, old maps, gold coins. Sun, 11-5. 2039 E 8th St Try not to be late.

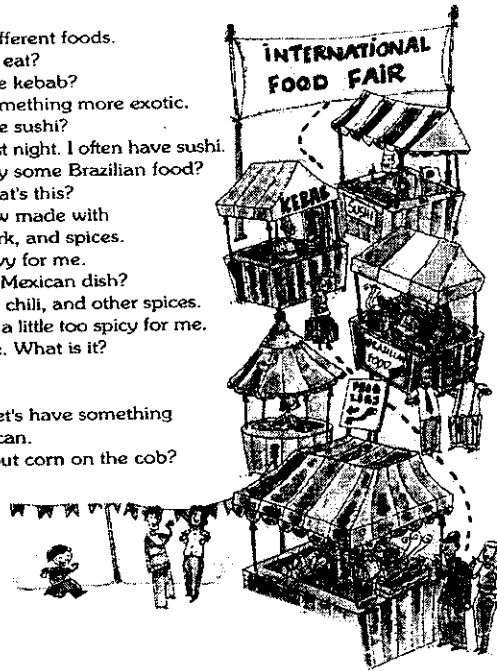
C : ELECTRICAL engineer retiring.
Laptop computer, modem, laser printer, fax machine, software for word processing and making budgets, even a few video games.
9-5 Sat. & Sun. 2561 Canada Dr.

Questions : Which garage sale should these people attend?

3. Linda has just started her own business. She likes to play music while she works.
4. Edmund and Tom decorate homes. They always use old and unusual items to make the houses they decorate more interesting.
5. Betty wants to have an office in her house.

Read the dialogue and choose the best answer (item 6-7)

Doug: Let's try some different foods.
What should we eat?
Sandy: How about some kebab?
Doug: No, let's have something more exotic.
How about some sushi?
Sandy: No, I had that last night. I often have sushi.
Why don't we try some Brazilian food?
Excuse me? What's this?
Man: It's a kind of stew made with
black beans, pork, and spices.
Sandy: It looks too heavy for me.
How about this Mexican dish?
It has chocolate, chili, and other spices.
Doug: No, that sounds a little too spicy for me.
That smells nice. What is it?
Woman: Fried frog legs.
Doug: No, thank you.
Sandy: I know what! Let's have something
typically American.
Doug: Yeah. How about corn on the cob?
Sandy: Great idea!

6. Who cannot eat spicy food?

- a.) Sandy b.) Woman
- c.) Doug d.) Man

7. Has Sandy ever had some sushi?

- a.) Yes, she does. b.) No, she doesn't.
- c.) I'm not sure. d.) I don't know.

Read the dialogue and choose the best answer (items 8-9)

Sam: So, why are you going to Mexico?
 Ben: To study Spanish, and to learn about the culture.
 I'm an exchange student.
 Sam: How long are you staying?
 Ben: For about a year.
 Sam: Do you speak any Spanish?
 Ben: A little, but I still make a lot of mistakes.
 Sam: Don't worry. You'll learn.
 Ben: I hope so. What about you?
 Sam: I don't speak any Spanish at all.
 But I'm sure I'll pick it up quickly.
 I'm staying with my girlfriend and
 her family for two months.
 They're meeting me at the airport.
 My girlfriend and I will probably get
 married in the summer.
 Ben: That's great. You'll learn a lot of Spanish.

8. How long has Ben been staying in Mexico?

- a.) More than a year.
- b.) For about two years.
- c.) Less than a year.
- d.) One year.

9. Who will learn Spanish?

- a.) Ben
- b.) Ben's girlfriend.
- c.) Sam
- d.) Sam's girlfriend.

Cloze test : Choose the best suitable word to complete the passage (Items 10-14)

THE ANT AND THE DOVE

One hot day, an ant was searching for some water. After walking around for sometime, she came to a spring. To reach the spring, she had to climb up a blade ___10___ grass. While making her way up, she slipped and fell into the water. She could have drowned if a dove up a nearby tree had not seen her. Seeing that the ___11___ was in trouble, the dove quickly plucked off a leaf and dropped it into the water near the struggling ant. The ant moved towards the leaf and climbed up there. Soon ___12___ carried her safely to dry ground. Just at that time, a hunter nearby was throwing out his net towards the dove, hoping to trap it. Guessing what he was about to ___13___, the ant quickly bit him on the heel. Feeling the pain, the hunter dropped his net. The dove was quick to flew ___14___ to safety.

10. a.) in	b.) of
c.) to	d.) into
11. a.) ant	b.) dove
c.) it	d.) they
12.) a.) it	b.) they
c.) its	d.) them
13.) a.) play	b.) make
c.) do	d.) done
14. a.) out	b.) up
c.) forward	d.) away

Read the following passage and answer the questions (Item 15-17)

Everyone's Favorite Dessert

How do you feel about chocolate?

Everyone loves chocolate, doesn't he?

Chocolate comes from a chocolate tree. You may think that a chocolate tree tastes sweet, but it doesn't. Its blossoms are not even fragrant. And its seeds actually taste bitter. But why is it sweet when we eat it? Because before it reaches us, it has been mixed with sugar and other ingredients to make it sweet and tasty. Chocolate bars of chocolate syrup that we eat really come from cocoa beans which are obtained from the pods. Each cocoa bean has the size and shape of a big fingernail.

Not all countries in the world grow chocolate trees. They are grown only in countries which have really hot and wet climate. But we all have tasted chocolate because cocoa beans are sent from those countries to other countries in the world.

Cocoa beans can be transformed into many kinds of chocolate sweets, such as chocolate drink, chocolate ice cream, chocolate cake, chocolate cookies and chocolate pudding.

Now, stop drooling!

15. What does this passage talk about?

a.) Chocolate trees	b.) Cocoa beans
c.) Desserts made of chocolate	d.) Chocolate

16. What does "its" in line 4 refer to?

a.) Chocolate	b.) Blossoms
c.) Chocolate tree	d.) Seeds

17. How do we eat chocolate?

- a.) We pick it directly from its tree and eat it.
- b.) We crack its pods, open and eat its beans.
- c.) We have it sweetened before eating.
- d.) We grind its beans into powder and eat it.

Read the following passage and answer the questions (18-20)

More than 2,000 people flocked to Chiang Mai Zoo to see the pair of giant pandas on loan from China. The first-day crowd exceeded the target of 1,000 visitors, zoo director Thanong Nathipitak said.

The -3- year old male panda Xuang Xuang, who has been remarked Kham Ai and -2- year- female Lin Hui or Kham Eouy, arrive in Chiang Mai on October 12. As the pair walked out of their living quarters into the display section for the waiting visitors to see, the crowd – who had come from all over Thailand – grew excited.

18. What is the story about?

a.) Lin Hui	b.) Chiang Mai Zoo
c.) China	d.) Panda

19. What is the male Panda's name?

a.) Xuang Xuang	b.) Lin Hui
c.) Thanong Nathipitak	d.) Kham Eouy

20. Where did the pandas come from?

a.) Chiang Mai Zoo	b.) Thailand
c.) Kham Ai	d.) China

"Good Luck "

แบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะ
จำนวน 20 ข้อ **เวลา 20 นาที**

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดความสามารถทางพหุปัญญาด้านตรรกะชุดนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน
 ประกอบด้วย แบบทดสอบอุปมาอุปไมยด้านภาษา จำนวน 10 ข้อ และแบบทดสอบสรุป
 ความ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบอุปมาอุปไมยด้านภาษา ให้นักเรียนพิจารณาความสัมพันธ์ของชื่อ สัตว์ สิ่งของ พืช
 หรือคำ ที่มีความสัมพันธ์เหมือนกับความสัมพันธ์ของชื่อแรก และชื่อที่สอง

1. บริสุทธ์ : คุณค่า → ขยัน : ?

ก. ความดี ข. ความสูง ค. ผลงาน ง. ปัญญา จ. ชื่อเสียง

2. ผู้ร้าย : ตำรวจ → ข้าศึก : ?

ก. ปืน ข. รบ ค. ทหาร ง. ปริมาณ จ. สงคราม

3. คน : จมูก → ปลา : ?

ก. ปาก ข. ครีบ ค. หาง ง. หายใจ จ. เหงือก

4. นก : บิน → คน : ?

ก. วิ่ง ข. เดิน ค. ก้าว ง. คลาน จ. กระโดด

5. เข็ม : ผ้า → ตะปู : ?

ก. ไม้ ข. หนังสือ ค. เหล็ก ง. สังกะสี จ. กระเบื้อง

6. ครูใหญ่ : โรงเรียน → กำนัน : ?

ก. ตำบล ข. อำเภอ ค. ท้องที่ ง. หมู่บ้าน จ. สุขาภิบาล

7. ภาพยนตร์ : फिल्म → หนังสือพิมพ์ : ?

ก. หมึก ข. นักข่าว ค. กระดาษ ง. พิมพ์ดีด จ. เครื่องพิมพ์

8. ลั่น : ตัด → ยาว : ?

ก. ต่อ ข. ผูก ค. เดิน ง. แต่ง จ. เสริม

9. ดิน : เดิน → น้ำ : ?

ก. ดำ ข. ดิ่ง ค. แฉว ง. พาย จ. ว่าย

10. นก : รัง → คน : ?

ก. ห้อง ข. บ้าน ค. รถยนต์ ง. เตียงนอน จ. ที่ทำงาน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบสรุปความ ให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ และหาข้อสรุปอย่างสมเหตุสมผล

1. ลูกเศรษฐีทุกคนถ้าไม่ใช้รถเบนซ์ก็ใช้รถวอลโว่ นายโรจน์เป็นลูกเศรษฐี และไม่ได้ใช้รถวอลโว่ ดังนั้น

- ก. นายโรจน์ใช้รถเบนซ์
- ข. นายโรจน์ใช้ทั้งรถเบนซ์และวอลโว่
- ค. นายโรจน์มีใช้ทั้งรถเบนซ์และวอลโว่
- ง. ลูกเศรษฐีใช้รถเบนซ์แทนรถวอลโว่
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

2. คนไม่นับถือศาสนาใด ๆ เลยทุกคนเป็นคอมมิวนิสต์ ฉันนับถือศาสนาพุทธ ดังนั้น

- ก. ฉันเป็นโจร
- ข. ฉันเป็นคอมมิวนิสต์
- ค. ฉันไม่เป็นคอมมิวนิสต์
- ง. ฉันไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

3. เด่นบอกกับแม่ว่า “แม่ฮะ ผมอยากกินข้าวต้ม ปลาจืดเลย แต่แม่อย่าใส่ข้าวต้มนะ” ดังนั้น

- ก. เด่นหิวข้าว
- ข. เด่นอยากกินปลา
- ค. แม่ของเด่นขายข้าวต้ม
- ง. เด่นอยากกินข้าวต้มปลา
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

4. ยาเสพติดเป็นสิ่งให้โทษ
สุราเป็นสิ่งเสพติด ดังนั้น

- ก. ยาเสพติดคือสุรา
- ข. สุราเป็นสิ่งให้โทษ
- ค. คนดื่มสุราเป็นคนมีโทษ
- ง. คนมีโทษชอบยาเสพติด
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

5. ข้าราชการที่ซื่อสัตย์ทุกคนยากจน
นายแดงเป็นคนซื่อสัตย์ ดังนั้น

- ก. นายแดงเป็นคนยากจน
- ข. นายแดงเป็นข้าราชการ
- ค. นายแดงเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์
- ง. นายแดงเป็นข้าราชการที่ยากจน
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

6. ถ้าฝนตกฉันจะไม่ไปทานข้าวนอกบ้าน วันนี้ฝนไม่ตก ดังนั้น

- ก. ฉันไปทานข้าวนอกบ้าน
- ข. ฉันอยู่บ้าน
- ค. ฉันไม่ไปทานข้าวนอกบ้าน
- ง. ฉันทานข้าวที่บ้าน
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

7. สัตว์สี่เท้าทุกตัวบินได้ ปลาเป็นสัตว์สี่เท้า
ดังนั้น

- ก. ปลาวายน้ำได้
- ข. ปลามินก็ได้ว่ายน้ำก็ได้
- ค. ปลามินได้
- ง. ปลาไม่ใช่สัตว์สี่เท้าแน่ ๆ
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

8. พ่อไปทำงาน แม่ไปทำงาน ลูกไปโรงเรียน
ใครอยู่บ้าน

- ก. ปู่
- ข. ย่า
- ค. คนรับใช้
- ง. ตา
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

9. ฉันรักผู้หญิงบางคน ผู้หญิงบางคนเป็นคน
สวย คนสวยทุกคนเป็นคนที่น่ารัก ดังนั้น

- ก. ฉันรักผู้หญิงที่สวย
- ข. คนที่น่ารักเป็นผู้หญิง
- ค. ฉันรักคนบางคนที่น่ารัก
- ง. คนน่ารักทุกคนเป็นคนสวย
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

10. เด็ก ๆ ชอบอ่านหนังสือการ์ตูน ผู้ใหญ่ชอบ
อ่านหนังสือนวนิยาย สุดากำลังอ่านหนังสือ
นวนิยาย ดังนั้น

- ก. สุดาเป็นผู้ใหญ่แล้ว
- ข. สุดาชอบอ่านหนังสือนวนิยาย
- ค. สุดาไม่ชอบอ่านหนังสือการ์ตูน
- ง. สุดาชอบทั้งหนังสือการ์ตูนและนวนิยาย
- จ. สรุปแน่นอนไม่ได้

แบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา

ชื่อ-สกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) คาบเรียนที่.....

วิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) วัน เดือน ปี.....ผู้สังเกตคนที่.....

พฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาที่ปรากฏ	จำนวนความถี่ของพฤติกรรม	รวม	หมายเหตุ
1. ความสามารถด้านดนตรี มีปฏิริยาโต้ตอบต่อจังหวะดนตรีและเสียงเพลง ดังนี้			
1.1 เดินรำ			
1.2 ประบมือ			
1.3 ร่วมทำกิจกรรมที่มีดนตรีอย่างกระตือรือร้น			
1.4 ร้องเพลง, ฮัมเพลง			
1.5 ส่งเสียงแสดงความพอใจ			
2. ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ใช้ภาษากายแสดงความรู้สึก ดังนี้			
2.1 ประบมือ			
2.2 เดินรำ			
2.3 ยิ้ม			
2.4 ไหว้			
2.5 ยกมือ			
2.6 ลูกขึ้นยืน			
2.7 หัวเราะ			
2.8 ส่ายศีรษะ			
2.9 พยักหน้าตอบรับ			
2.10 ยิ้มรับ			

พฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาที่ปรากฏ	จำนวนความถี่ของพฤติกรรม	รวม	หมายเหตุ
3. ความสามารถด้านมิติ			
มีความสามารถในการจินตนาการด้วยสีกับภาพ ดังนี้			
3.1 อาสาร่วมทำกิจกรรมเมื่อให้วาดภาพประกอบเรื่อง			
3.2 วาดภาพประกอบเรื่อง			
3.3 ใช้สีประกอบการวาดภาพ			
3.4 ร่วมแสดงความคิดในกิจกรรมที่ใช้ Mapping			
3.5 ร่วมแสดงความคิดในกิจกรรมที่ใช้ภาพประกอบ			
4. ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล			
4.1 ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างสงบโดยไม่ขัดแย้งในการทำงานกับเพื่อน			
4.2 มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้การสอนต่าง ๆ , ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง/กลุ่ม			
4.3 ตอบคำถามครู			
4.4 ชักถามครูเมื่อมีข้อสงสัย			
4.5 ทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีความสุขโดยไม่แสดงอาการต่อต้าน			
4.6 ช่วยเหลือเพื่อน/ครู ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอน			
4.7 ตั้งใจรับฟังเมื่อผู้อื่นแสดงความคิดเห็น			
4.8 มีความสุขในการทำกิจกรรม แสดงออกโดย หัวเราะ, ส่งเสียงแสดงความพอใจ, ปรบมือ, ร้องเพลง/ฮัมเพลง			
5. ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง			
5.1 มีสมาธิในการเรียน			
5.2 ตั้งใจในการเรียน			
5.3 พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ			
5.4 นำเสนอผลงานอย่างมั่นใจ			

พฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาที่ปรากฏ	จำนวนความถี่ของพฤติกรรม	รวม	หมายเหตุ
5. ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง			
5.5 แสดงความคิดเห็น/ความรู้สึกของตนเอง			
5.6 ชักถามเมื่อมีข้อสงสัย			
6. ความสามารถด้านธรรมชาติ			
6.1 แสดงความคิด/ความรู้เกี่ยวกับสภาพดิน ฟ้า อากาศ			
6.2 ใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างประหยัดและสร้างสรรค์มาประกอบผลงาน			
6.3 รู้จักระมัดระวังในการใช้วัสดุ อุปกรณ์ ไม่ให้เกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่น			
6.4 รักษาความสะอาดของห้องเรียน			

.....ผู้สังเกต

ภาคผนวก ค

- แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)
- แผนการสอนแบบเดิม
- เนื้อเรื่องที่ใช้น

Lesson Plan For Experimental Group

Subject : Basic English 2

Level : Mathayomsuksa II

Period : 1- 10

Time : 50 minutes/period

General Objectives : Students are able to :

1. comprehend the recount genre text.
2. understand the main idea and the details of the text they have read.
3. write the composition from the given pictures.

Terminal Objectives :

1. comprehend the main point of the text.
2. tell about their daily lives.
3. answer the questions about the text.
4. make a diagram to show the details or to show the reasons supporting the main idea.
5. discuss and organize their own text.
6. able to write compositions from the pictures given.

Content : the story "MY DAY AT THE BEACH"

Phases of Instruction :

1. the teacher explains the teaching process to the students.
2. students do the activities by the following steps.

Step I Student read and discuss a story with the teacher through a mapping process.

Step II The teacher transfers the story in step I to the students' daily stories for discussion.

Step III The students and the teacher negotiate the writing as the same genre as they're learned, or the students write the

story in groups or individually.

Step IV Discuss and analyze the story that the students have written in step III.

Step V Language activities practice for revision and accuracy.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step I Students read and discuss a story with teacher through a mapping process.				
1. The teacher stimulates the students by telling them an event that happened and ask them to criticize or comment about it.	- Talk about their events that had happened.		Observe students' talking.	
2. Let the students read the story "MY DAY AT THE BEACH" altogether.	- Concentrate on the text and read the story "MY DAY AT THE BEACH"	An Overhead projector and Transparencies.	Observe students' behaviors while they're reading.	
3. Check the students' understanding by asking some questions and discuss about the details through mapping. For example :	- Answer the questions and discuss about the details and mapping.	Paper & Pens	Observe students' answering, discussing and mapping.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
MY DAY AT THE BEACH				
Step II The teacher links the story in step I to students' experiences for discussion.				
1. Ask the students about what they should do if they were the people in the story such as: - If you were that girl, what should you do? - If you were them, what would you do? - If you were two girls, how would you feel? ect.	- Answer the questions. - Talk to the teacher or one another.	Diagram	Observe students' behaviors through answering and talking.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
2. Let the students talk to the teacher or each other to give their ideas.	- Talk to the teacher. - Talk to each other.			
Step III the students and the teacher negotiate writing of the same genre as they've learned, or the students write the story in groups or individually.				
1. The teacher and the students discuss what they are going to write together.	- Discuss what they wrote together with the teacher.		Observe students' behaviors while they are discussing.	
2. Let the students in each group write the story alone.	- Write the sentences.	paper	Observe students' behaviors while they are discussing and writing.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step IV Discuss and analyze the story that the students have written in step III				
1. Let the students read their work together and discuss the idea of the story that they have written.	- Read their work together. - Discuss the idea of the story.	- white board - white board pen	Observe students' behaviors while they are reading and discussing.	
2. the teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.	- Look, Listen and ask about grammatical or spelling points.	- whiteboard - whiteboard pen	Observe students' behaviors while they are listening and asking.	
3. Let the students analyze genre of the story.	- Analyze genre of the story.	text	Observe students, behaviors while they are analyzing.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step V Language activities practice for revision and accuracy.		- tape cassette - work sheets	Observe students' behaviors while they are listening and writing	
1. Let the students look at the story and listen to the tape, then fill in the blanks with the appropriate words.	- Listen to the tape. - Write the words.			
2. Let the students find the wrong words in the story then correct them.	- Find the wrong words. - Correct the words.	worksheets	Observe students' finding and correcting the words.	
3. The teacher reads another story of the same genre and lets the students in each group summarize what they have heard, then report to the class.	- Listen to the teacher read the story. - Summarize the story.	text	Observe students' reporting.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
4. Let the students play "Look to write" game by looking at pictures given, make some sentences and write on the whiteboard.	- Make sentences	- Pictures	- Observe students' playing game. - Check the correctness of the sentences.	
5. Let the students play "Word to sentences" game by making the sentences with some words given on the whiteboard.	- Make sentences.	- word cards	- Observe students' playing games. - Check the correctness of the sentences.	
6. Let the students play "Bingo" game and make sentences by using the words which they have written.	- Write the word on paper table.	paper table	- Observe students' playing game and make sentences.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
			- Check the words and sentences.	
7. Let each student play "A Dance For Doing" game by putting the word cards on 2 students' part of the body and turn on the music. Then let there 2 students dance and turn around. The rest of the students try to read and write the words, while watching the dancers, on the paper.	- Write the words which they see.	- word cards - tape cassette - paper	- Observe students' playing game. - Check students' writing.	

Lesson Plan For Experimental Group

Subject : Basic English 2

Level : Mathayomsuksa II

Period : 11-20

Time : 50 minutes/period

General Objectives : Students are able to :

4. comprehend the narrative genre text.
5. understand the main idea and the details of the text they have read.
6. write the composition from the given pictures.

Terminal Objectives :

7. comprehend the main point of the text.
8. tell about their daily lives.
9. answer the questions about the text.
10. make a diagram to show the details or to show the reasons supporting the main idea.
11. discuss and organize their own text.
12. able to write compositions from the pictures given.

Content : the story "THE FOX AND THE STORK "

Phases of Instruction :

3. the teacher explains the teaching process to the students.
4. students do the activities by the following steps.
 - Step I Student read and discuss a story with the teacher through a mapping process.
 - Step II The teacher transfers the story in step I to the students' daily stories for discussion.
 - Step III The students and the teacher negotiate the writing as the same genre as they're learned, or the students write the

story in groups or individually.

Step IV Discuss and analyze the story that the students have written in step III.

Step V Language activities practice for revision and accuracy.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step I Students read and discuss a story with teacher through a mapping process.			Observe students' talking.	
1. The teacher stimulates the students by telling them an event that happened and ask them to criticize or comment about it.	- Talk about their events that had happened.			
2. Let the students read the story "THE FOX AND THE STORK " altogether.	- Concentrate on the text and read the story "THE FOX AND THE STORK"	An Overhead projector and Transparencies.	Observe students' behaviors while they're reading.	
3. Check the students' understanding by asking some questions and discuss about the details through mapping. For example :	- Answer the questions and discuss about the details and mapping.	Paper & Pens	Observe students' answering, discussing and mapping.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
THE FOX AND THE STORK Cause The selfish fox invited a stork to diner at his home. The fox served soup in shallow bowls and he licked up all his soup very quickly. The stork invited a fox to dinner at her home. This time the stork served the soup with a tall jugs. Moral Effect The stork flew to the home and she was very hungry. The stork could not have any soup because of her long beak and stayed hungry. The fox arrived at the stork's home and saw the soup for dinner. The fox could not reach inside the tall jug and it was his turn to go hungry A selfish act can backfire on you.				

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step II The teacher links the story in step I to students' experiences for discussion.		Diagram	Observe students' behaviors through answering and talking.	
1. Ask the students about what they should do if they were the people in the story such as: - If you were the fox, what should you do? - If you were the stork, what would you do? - If you were the fox, how would you feel? ect.	- Answer the questions. - Talk to the teacher or one another.			
2. Let the students talk to the teacher or each other to give their ideas.	- Talk to the teacher. - Talk to each other.			

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Step III the students and the teacher negotiate writing of the same genre as they've learned, or the students write the story in groups or individually.				
1. The teacher and the students discuss what they are going to write together.	- Discuss what they wrote together with the teacher.	paper	Observe students' behaviors while they are discussing and writing.	
2. Let the students in each group write the story alone.	- Write the sentences.			
Step IV Discuss and analyze the story that the students have written in step III				
1. Let the students read their work together and discuss the idea of the story that they have written.	- Read their work together. - Discuss the idea of the story.	- white board - white board pen	Observe students' behaviors while they are reading and discussing.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
2. the teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.	- Look, Listen and ask about grammatical or spelling points.	- whiteboard - whiteboard pen	Observe students' behaviors while they are listening and asking.	
3. Let the students analyze genre of the story.	- Analyze genre of the story.	text	Observe students, behaviors while they are analyzing	
Step V Language activities practice for revision and accuracy.				
1. Let the students look at the story and listen to the tape, then fill in the blanks with the appropriate words.	- Listen to the tape. - Write the words.	- tape cassette - work sheets	Observe students' behaviors while they are listening and writing	
2. Let the students find the wrong words in the story then correct them.	- Find the wrong words. - Correct the words.	worksheets	Observe students' finding and correcting the words.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
3. The teacher reads another story of the same genre and lets the students in each group summarize what they have heard, then report to the class.	- Listen to the teacher read the story. - Summarize the story.	text	Observe students' reporting.	
4. Let the students play "Look to write" game by looking at pictures given, make some sentences and write on the whiteboard.	- Make sentences	- Pictures	- Observe students' playing game. - Check the correctness of the sentences.	
5. Let the students play "Word to sentences" game by the teacher showing the words then the students in each by making the sentences with some words given on the whiteboard.	- Make sentences.	- word cards	- Observe students' playing games. - Check the correctness of the sentences.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
6. Let the students play "Bingo" game and make sentences by using the words which they have written.	- Write the word on paper table.		- Observe students' playing game and make sentences. - Check the words and sentences.	
7. Let each student play "A Dance For Doing" game by putting the word cards on 2 students' part of the body and turn on the music tape. Then let there 2 students dance and turn around. The rest of the students try to read and write the words, while watching the dancers, on the paper.	- Write the words which they see.	- word cards - tape cassette - paper	- Observe students' playing game. - Check students' writing.	

Lesson Plan for Control Group

Subject : Basic English 3

Level : Mathayomsuksa II

Period : 1-10

Time : 50 minutes/periods

General Objectives : Students are able to :

1. comprehend what they have read about in the text.
2. understand the main idea and the details of the text.

Terminal Objectives : Students are able to :

1. tell the meaning of new vocabulary items correctly.
2. use grammatical structure correctly.
3. answer the questions about the text.
4. do the exercise correctly.

Content : “ MY DAY AT THE BEACH”

Vocabulary : dip, surprised, realized, reason, windy, takeaway, damp, decided, paddle, chatting, dawned, exhausted

Structure : Past Simple Tense S + V2 + ...

- ใช้กับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและจบลงแล้ว ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในอดีต

Example : (a) It rained yesterday.

(b) He called me last night.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
1. The teacher begins the class by greeting the students, then talks to them in order to build up their attention and lead into the lesson.	- Greeting the teacher. - Talk to the teacher.		Observe students' while they're greeting talking and listening.	
2. The teacher explains new vocabulary items that students have learned, such as dip, surprised, realized, reason, windy, takeaway, damp, decided, paddle, chatting, dawned, exhausted. Then let the students write them in their notebooks.	- Listen to the teacher. - Repeat after the teacher. - Take note of new vocabulary items in their notebooks.	word cards	Observe students' while they're doing the activities.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
3. The teacher explains grammatical structures that students have learned, such as past simple tense etc. And let them do exercises.	- Listen to the teacher. - Do the exercises.	worksheets	Observe students while they're listening and doing the exercises.	
4. The teacher distributes the text "MY DAY AT THE BEACH" to the students and lets the students read aloud or silently, and translate into Thai. The teacher corrects their mistakes and asks them yes/no questions about the story they have read orally.	- Read the story. - Answer the questions.	worksheets	Observe students while they're reading and answering.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
5. The teacher lets the students do the exercises about "MY DAY AT THE BEACH" and answer the questions in the worksheets.	- Do the exercises.	worksheets	- Observe students doing exercises. - Correct their mistakes.	

Lesson Plan for Control Group

Subject : Basic English 3

Level : Mathayomsuksa II

Period : 11 - 20

Time : 50 minutes/periods

General Objectives : Students are able to :

3. comprehend what they have read about in the text.
4. understand the main idea and the details of the text.
5. write the composition from the given pictures.

Terminal Objectives : Students are able to :

5. tell the meaning of new vocabulary correctly.
6. use the grammatical structure correctly.
7. answer the questions about the text.
8. do the exercise correctly.

Content : the story "THE FOX AND THE STORK "

Vocabulary : selfish, invite, hollow, beak, delicious, shallow, politely,
stay, serve, reach, inside, licked up

Structure : Past Simple Tense S + V2 + ...

- ใช้กับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและจบลงแล้ว ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในอดีต

Example : (a) It rained yesterday.

(b) He called me last night.

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
1. The teacher begins the class by greeting the students, then talks to them in order to build up their attention and lead into the lesson.	- Greeting the teacher. - Talk to the teacher.		Observe students' while they're greeting talking and listening.	
2. The teacher explains new vocabulary that students have learned such as : selfish, invite, hollow, beak, delicious, shallow, politely, stay. Then lets the students write them in their notebooks.	- Listen to the teacher. - Repeat after the teacher. - Take note of new vocabulary in their notebooks.	word cards	Observe students' while they're doing the activities.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
3. The teacher explains grammatical structures that students have learned such as : past simple tense etc. And let them do the exercises.	- Listen to the teacher. - Do the exercises.	worksheets	Observe students while they're listening and doing the exercises.	
4. The teacher gives the text "THE FOX AND THE STORK " to the students. Let's the students read aloud or silently, then they translate into Thai by themselves. The teacher corrects their mistakes and asks them yes/no questions about the story they have read orally.	- Read the story. - Answer the questions.	worksheets	Observe students while they're reading and answering.	

Learning Activities		Material	Evaluation	Note
Teacher	Students			
5. The teacher lets the students do the exercises about "THE FOX AND THE STORK " by answering the questions in the worksheets.	- Do the exercises.	worksheets	- Observe students doing exercises. - Correct their mistakes.	

THE FOX AND THE STORK

A selfish fox once invited a stork to dinner at his home in a hollow tree. That evening, the stork flew to the fox's home and knocked on the door with her long beak. The fox opened the door and said, "Please come in and share my food."

The stork was invited to sit down at the table. She was very hungry and the food smelled delicious! The fox served soup in shallow bowls and he licked up all his soup very quickly. However, the stork could not have any of it as the bowl was too shallow for her long beak. The poor stork just smiled politely and stayed hungry.

The selfish fox asked, "Stork, why haven't you taken your soup? Don't you like it?"

The stork replied, "It was very kind of you to invite me for dinner. Tomorrow evening, please join me for dinner at my home."

The next day, when the fox arrived at the stork's home, he saw that they were also having soup for dinner. This time the soup was served in tall jugs. The stork drank the soup easily but the fox could not reach inside the tall jug. This time it was his turn to go hungry.

MORAL

A selfish act can backfire on you

Last week my friend and I were bored after three weeks of holidays, so we rode our bikes to Smith Beach, which is only five kilometers from where I live. When we arrived at the beach, we were surprised to see there was hardly anyone there. After having a quick dip in the ocean, which was really cold, we realized one reason there were not many people there. It was also quite windy.

After we bought ourselves some hot chips at the takeaway store nearby, we rode our bikes down the beach for a while, on the hard, damp part of the sand. We had the wind behind us and, before we knew it, we were many miles down the beach. Before we made the long trip back we decided to paddle our feet in the water for a while, and then sit down for a rest. While we were sitting on the beach, just chatting, it suddenly dawned on us both that all the way back we would be riding into the strong wind. When we finally made it back home, we were both totally exhausted! But we learned some good lessons that day!

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
 - ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนากาการสอนภาษา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - Assistant Zone 6 (Asia) Coordinator, Literacy & Numeracy Task Force, Rotary International.
2. รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์
 - ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์ ดร. ชุตินา วัฒนะศิริ
 - ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. รองศาสตราจารย์ ดร. ลำลี ทองธิว
 - ภาควิชาการประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ
 - สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. รองศาสตราจารย์ ดร. เยวพา เดชะคุปต์
 - ภาควิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
7. ดร. ดวงเดือน แซ่ตั้ง
 - ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
8. อาจารย์พรุ่งทิพย์ กิตติศรีปัญญา
 - คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร
9. อาจารย์กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม
 - หมวติวิชาภาษาต่างประเทศ
 - โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
10. อาจารย์สุจิตตรา สิงหาร
 - หมวติวิชาภาษาต่างประเทศ
 - โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
11. อาจารย์เอนกนรินทร์ สกิตย
 - หมวติวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพินานพิทยาสรรค์ จังหวัดสตูล

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกัญณภัทร นิธิศรภากุล
วันเดือนปีเกิด	12 กันยายน 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดระนอง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1/29 ถนนเพิ่มผล ตำบลเขานิเวศน์ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง 85000 โทร. 077-826129, 077-826101 มือถือ 089-1471323
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทศบาลวัดอุปันนันทาราม อำเภอเมือง จังหวัดระนอง
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร อำเภอเมือง จังหวัดระนอง
พ.ศ. 2547	ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง วิชาเอกภาษาอังกฤษ
พ.ศ. 2550	การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขาวิชาการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ)